

32

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007

7615 • ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1,50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

48 ώρες στην Κοπεγχάγη
σελ. 2

Δημοκρατικός ολοκληρωτισμός
σελ. 3

Προς τη "Μεγάλη Άρνηση"
σελ. 6-7

Αναθεωρήστε την Αναθεώρηση
σελ. 8

Οι τριγωνικές σχέσεις της
Δομημένης θεσμικής διαπλοκής
& των ομολόγων της
σελ. 9

Ποιος λουφάρει;
ή τα παραλειπόμενα
της άρνησης στράτευσης
σελ. 10

Ελληνική Κοινωνία και Κάμερες
σελ. 11

ΘΕΜΑ:

**Ώψεις του
μεταπολιτευτικού
καθεστώτος**

σελ. 12-13

**G8 Γερμανία:
1-8 Ιούνη - Ενάντια
στους ισχυρούς της γης**

σελ. 14-15

Ενάντια στις μαθητικές παρελά-
σεις

σελ. 16

Ξεκινάει η δεύτερη φάση της
"Άλλης Καμπάνιας"

σελ. 17

Συνέντευξη Active Member

σελ. 18-19

Ενάντια στην εκτροπή του
Αχελώου

σελ. 20

Υποθαλάσσια αρτηρία

σελ. 20

Συνέντευξη με τον Omar Olivera
Espinoso

σελ. 21

Συνέντευξη με τον αναρχικό
συγγραφέα Peter Gelderloos

σελ. 22-23

**Άμεση δράση
σήμερα...
Για μια κοινωνία
χωρίς φυλακές αύριο!**

της σύνταξης...

Απ-αλλοτρίωση

Ζούμε σε μια εποχή στην οποία οι έννοιες, οι λέξεις και τα νοήματα έχουν διφορούμενη σημασία, περιεχόμενο και ετυμολογία. Ο καθένας εκλαμβάνει την ζωή, τον κόσμο, την πολιτική και τον κοινωνικό ανταγωνισμό ανάλογα με την οπτική γωνία που του παρουσιάζουν. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια των «κυριαρχούμενων» πολιτών - καταναλωτών, παρελαύνουν γνωστές - άγνωστες εικόνες, με κινηματογραφική ταχύτητα, οι οποίες έχουν υποστεί ιδεολογικό χειρισμό από την εξουσία και τα ΜΜΕ.

Μπροστά σε αυτή την ταχύτητα ακατανόητη πραγματικότητα, η καταναλωτική αλλοτρίωση μετασχηματίζεται σε ολική απαλλοτρίωση του υποκειμένου από το θεσμικό καθεστώς το οποίο, στην προσπάθειά του να διατηρηθεί, φυσικοποιεί την απειλή, συντηρεί την ανασφάλεια και ποινικοποιεί τη διεκδίκηση.

Η διφορούμενη ερμηνεία των γεγονότων επιτρέπει στο κατά τα άλλα σαθρό θεσμικό οικοδόμημα και στους εκφραστές του να βαφτίσουν το κρέας - ψάρι, την κλοπή - κοινωνική πολιτική και την περιστολή των κοινωνικών δικαιωμάτων και κεκτημένων ως κοινωνική προστασία.

Τα νέα ρούχα του βασιλιά αν και θα έπρεπε να καταδεικνύουν ακόμα περισσότερο την πολιτική του γύμνια διαμέσου των συγκοινωνούντων ενδοθεσμικών του μηχανισμών (ΜΜΕ, συνδικάτα, ΜΚΟ, ως και την αριστερά σε όλες τις της εκδοχές) διαστρεβλώνουν τα γεγονότα, τα ευτελίζουν, τα αποδυναμώνουν ώστε στην ύστατη στιγμή της απαξίωσής τους, να εμφανιστούν εκ νέου ως από μηχανής θεοί με στόχο τη διατήρηση του σύγχρονου εξουσιαστικού κόσμου.

Αν η πολιτική πλέον μπορεί να εκφραστεί μόνο μέσα από τον δρόμο, η προοπτική αυτή θα πρέπει να παραμείνει εκτός των επιλογών του πληθυσμού ώστε να φαντάζει απρόσιτη, ουτοπική ή ακόμα καλύτερα ένομη. Άλλωστε, το καθεστώς στηρίζεται αποκλειστικά στο φαίνοσθαι μιας νομιμότητας η οποία δίνει τη δυνατότητα για τα μεγαλύτερα σκάνδαλα τόσο ώστε όσα γίνονται εις βάρος των συνταξιούχων, των εργαζομένων, των ασφαλισμένων αλλά και των φοιτητών να φαντάζουν πταίσματα μπροστά στο προφανές: Ότι το μεγαλύτερο σκάνδαλο είναι η ύπαρξη του εξουσιαστικού κόσμου.

Είναι δεδομένο ότι η αστική δημοκρατία, όπως και το εξουσιαστικό σύστημα εν γένει, είναι μια εδραιωμένη κοινωνική κακοτεχνία η οποία επιβίωσε παλαιότερα λόγω κάποιων παροχών, δικαιωμάτων και ελευθεριών που είχε αναγκαστεί να εκχωρήσει. Σήμερα η εξουσιαστική ανασύνταξη προτάσσει έναν κόσμο λήθης, υποταγής και συνήθειας. Σε αυτόν τον επιχειρούμενο και γενικευμένο συμφητισμό συνεχίζουμε να αντιστεκόμαστε αρνούμενοι την ενσωμάτωση και την εκπροσώπηση. Ο αγώνας στα στενά των θερμοπυλών δεν γίνεται πλέον για τη διατήρηση «εντός του συστήματος», αλλά για την υπεράσπιση τού εκτός των θεσμών και της εξουσίας. Άλλωστε η κοινωνία και η ζωή, όσο και αν ξεχαρβαλώθηκε, παραμένει ανυπότακτη, αιρετική και ελεύθερη σε πείσμα όσων την καταδυναστεύουν.

Αν το μαυλό είναι ο στόχος της κυριαρχίας, τότε η μεγαλύτερη απειλή για αυτήν είναι η διατήρηση των συνειδήσεων - και αυτή η προοπτική θα συνεχίζει να σπλίζει τον αγώνα.

BABYLONIA
ANTIEΘΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

• 7615 •
Χρόνος 4ος, φύλλο 32
Απρίλιος 2007

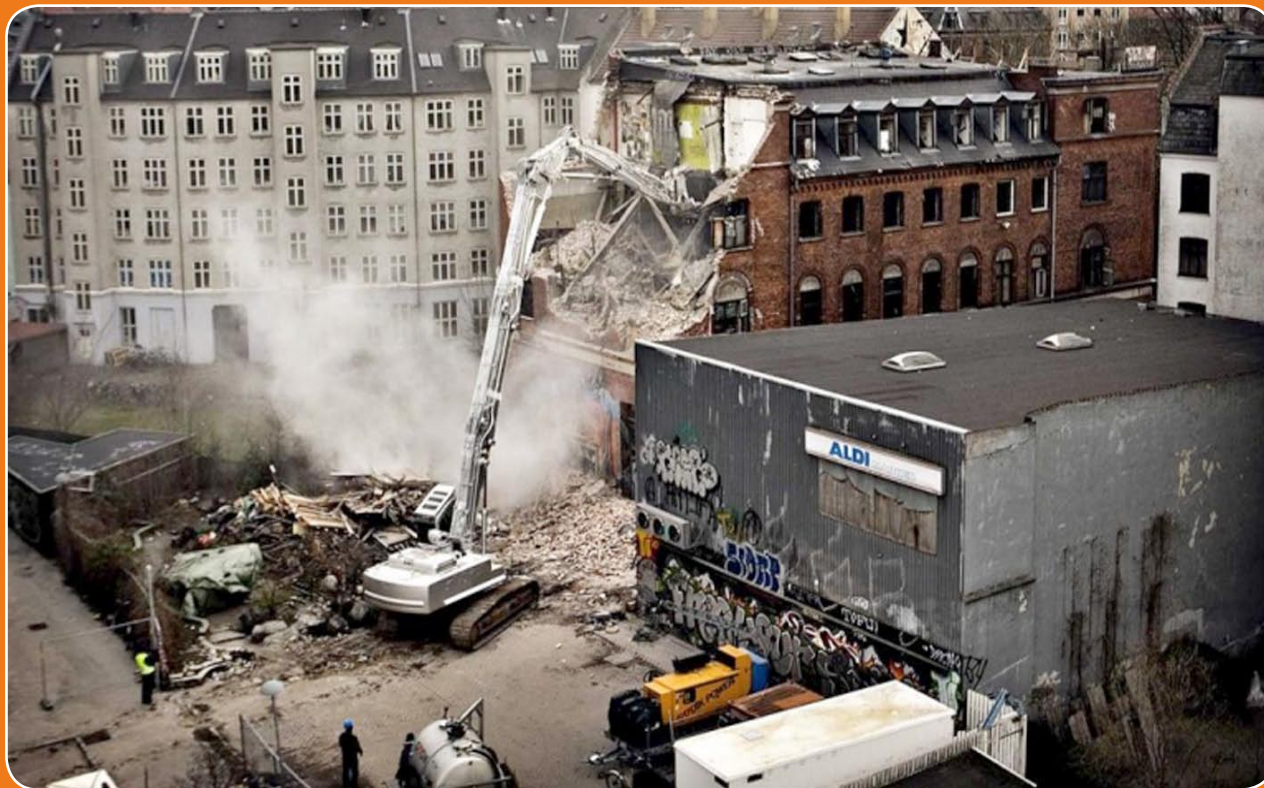
Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotras - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ.: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΠΑΝΕΝΝΑ: Χώρος Χειρονομίας, Μπιζανίου 20, εντός σταός, Τηλ.: 6936.785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, Τ.Κ. 731 00 - Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr • www.babylonia.gr

Για εγγραφές συνδρομητών: 6942.935.628

«48 ΩΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ»

48 ώρες στην Κοπεγχάγη: με σκοπό την υπεράσπιση ενός ήδη κατεδαφισμένου κοινωνικού κέντρου, του οποίου το όνομα ούτε καν μπορώ να προφέρω... αλλά μπορώ να εξηγήσω.

Ένα χρόνο πριν: Μάρτιος του 2006. Πριν φτάσουμε στην Κοπεγχάγη είχαμε την απόλυτη πεποίθηση ότι η εναλλακτική κοινότητα της Christiania θα τραβούσε την προσοχή μας κατά τη διάρκεια της επίσκεψής μας. Όταν φτάσαμε εκεί, ωστόσο, πολύ γρήγορα η προσοχή μας αποπροσανατολίστηκε από την Christiania και όλες τις εσωτερικές της αντιφάσεις και στράφηκε σε μία άλλη κοινότητα που βρίσκεται στην άλλη άκρη του κέντρου της πόλης: αν η Christiania είναι μία μεγάλη περιοχή που έχει χάσει κατά πολύ την αίσθηση της κοινότητας, το κατεληγμένο κοινωνικό κέντρο Ungdomshuset («Σπίτι Νεολαίας») έμοιαζε πραγματικά σαν μία κοινότητα πολύ μικρή για να αυτοπροσδιοριστεί - έχοντας τίποτα παραπάνω από ένα μικρό κτίριο που τώρα πια δεν υπάρχει. Οι άνθρωποι του Ungdomshuset ποτέ δεν έφυγαν από την πόλη ήταν το κέντρο που στη διάρκεια του χρόνου συνεχώς αντιπάλευε την κοινωνικοπολιτιστική ομογενοποίηση, την ένταξη σε κοινωνικές νόρμες και στην κυρίαρχη κουλτούρα. Το Ungdomshuset στάθηκε, ουσιαστικά, ως ένα από τα πιο έξοχα παραδείγματα οικείων μας χώρων σε όλη την Ευρώπη, καθώς είχε τόσο μεγάλη κοινωνική απήχηση.

Όταν οι σύντροφοί μας έκαναν ένα διεθνές κάλεσμα να έρθει κόσμος στην Κοπεγχάγη για να υπερασπιστεί αυτό που ήταν φανερό πως ήταν ήδη χαμένη μάχη, ξέραμε ακριβώς τι έπρεπε να κάνουμε.

Μάρτιος 2007. Το αεροδρόμιο της Κοπεγχάγης είναι πραγματικά μία ωδή στη Σκανδιναβική ψυχοσύνθεση: ξύλινα πατώματα, επιτηδευμένα ζεστή ατμόσφαιρα και χαμογελαστά πρόσωπα. Τριγύρω δεν υπήρχε ίχνος του μεγαλύτερου κύματος κοινωνικής δραστηριοποίησης που είχε παρουσιαστεί στην πόλη για χρόνια. Και ακόμα η ίδια η ατμόσφαιρα στην πόλη ήταν εντελώς διαφορετική, χειραγωγημένη πλήρως από τα μέσα ενημέρωσης που με παροξυσμό μιλούσαν για τις «διεθνείς συγκρουσιακές συμμορίες», που τάχα βύθισαν την κατά τ' άλλα ειρηνική νεολαία της Κοπεγχάγης σε απεχθείς βίαιες πράξεις.

Με το άλλοθι της ατμόσφαιρας που δημιούργησαν τα μέσα ενημέρωσης, η αστυνομία μπορούσε ανενόχλητα να κάνει προσαγωγές ακριβώς όχι μόνο Δανών, αλλά και όλων των διαδηλωτών που είχαν λιγότερο Σκανδιναβικά χαρακτηριστικά. Πληροφορίες μας λένε ότι άτομα του εξωτερικού κρατήθηκαν για πάνω από 20 μέρες(!) πριν απελαθούν. Την ημέρα της άφιξής μας πραγματοποιήθηκε το Reclaim the Streets, με συμμετοχή 2.000 ατόμων. Σύντροφοι εκεί μας είπαν να κρυφτούμε στο κέντρο του μπλοκ, ώστε να προστατευθούμε από τις

αστυνομικές δυνάμεις εφόδου (κάτι ανάλογο με τα τάγματα σύλληψης που πρόσφατα είδαμε και στην Ελλάδα).

Την επόμενη μέρα δεν ήμασταν τόσο τυχεροί. Καθώς είχαμε διαπράξει τα τρομερά εγκλήματα να περπατάμε στο δρόμο σε ομάδα τριών ατόμων, μαυροντυμένοι κι έχοντας μογιές στις τσάντες μας, συλληφθήκαμε. Μας στοιβάξαν σε ένα φορτηγάκι που ήταν γεμάτο με ξέφρενους Δανούς μπάτσους, εκστασιασμένους από την τρομερή ανακάλυψη ότι η αρχική τους υπόθεση αποδείχτηκε σωστή: τ' άτομα που τσακώσανε δεν ήταν Δανοί - πώς θα μπορούσαν άλλωστε! Τα δικά μας παιδιά ποτέ δεν θα 'καναν κάτι τέτοιο! - Τους πήρε τέσσερις ώρες για να συνειδητοποιήσουν ότι το να είσαι αλλοδαπός από μόνο του δεν συνιστά εγκληματική πράξη. Κάπως έτσι μας άφησαν με την υπόσχεση να μας δώσουν ακόμα και αποζημίωση. Εντωμεταξύ το διαμέρισμα της μίας κοπέλας από τις δύο που μας είχαν φιλοξενήσει, δέχτηκε επίθεση από την αστυνομία. Υπόσχεση για αποζημίωση δόθηκε και στην κοπέλα, ωστόσο μία ώρα αργότερα οι μπάτσοι επέστρεψαν στο διαμέρισμά της και τη συνέλαβαν. Κατά τη διάρκεια της σύλληψής της οι δύο εναπομείναντες από την ομάδα μας επέστρεψαν στο διαμέρισμα, με αποτέλεσμα να συλληφθούν και πάλι αμέσως μετά την απελευθέρωσή τους. Αφού κρατήθηκαν για 36 ολόκληρες ώρες για μια ακόμα φορά αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς να τους απαγγελθούν κατηγορίες και αφού τους ζήτησαν συγγνώμη.

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι η προσπάθεια αντιμετώπισης μίας τόσο πρωτοφανούς κατάστασης προκάλεσε πονοκέφαλο στην αστυνομία της Κοπεγχάγης. Μοιάζει λες και ξεχάστηκαν τελείως τα λόγια του Δανού δημάρχου τη δεκαετία του '70: «Τους δίνουμε ένα σπίτι», έλεγε καθώς υπέγραφε τη συμφωνία με τη νεολαία του Ungdomshuset, «κι έχουμε το κεφάλι μας ήσυχο».

Και τώρα τι γίνεται; Το σπίτι γκρεμίστηκε, αλλά η κοινότητα παραμένει εκεί, πιο οργισμένη από ποτέ. Και είναι και μεγαλύτερη από ποτέ, καθώς προσέλκυσε μεγάλο αριθμό απογοητευμένων πολιτών που αντιλήφθηκαν πως αυτή η κατεδάφιση παρα ήταν προκλητική. Ακόμα παραπάνω, η λογοκρισία άγγιξε τα όρια της φρενιτιδίας! Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η ποινική δίωξη της κοπέλας που μας φιλοξένησε, με την απίστευτη κατηγορία της κατοχής αυτοκόλλητων που αποτελούσαν μέρος της πανεπιστημιακής της εργασίας.

Σε λίγα χρόνια από τώρα η κατεδάφιση του Ungdomshuset θα αναγνωρίζεται ως το γεγονός που σηματοδότησε την αρχή του τέλους για το Σκανδιναβικό μοντέλο της κοινωνικής συναίνεσης. Αυτό όμως που θα αφήσει το στίγμα του σχετικά με την ιστορία αυτής της κοινότητας, είναι η άμεση διεθνής ανταπόκριση και οι διαστάσεις που πήρε το ζήτημα της αναιτίας κατεδάφισης του ιστορικού αυτού κτιρίου.

Αντώνης Βραδής

Δημοκρατικός ολοκληρωτισμός

Πόσο βαθιά είναι άραγε η τρύπα του λαγού;

Τα λογοπαίγνια των υποψήφιων για τις προεδρικές εκλογές της Γαλλίας, γύρω από την ανάγκη ίδρυσης της 6ης δημοκρατίας, είναι αμήχανες αναφορές σε μια βαθιά κρίση της δυτικής δημοκρατίας. Ο τίτλος μας επιβεβαιώνεται διαρκώς. Στη Γαλλία με το ναζιστικής έμπνευσης υπουργείο μετανάστευσης που εξήγγειλε ο Σαρκοζί ή με το να πηγαίνουν υποχρεωτικά στο στρατό οι νέοι που προέρχονται από τα προάστια που πρότεινε η Σαργκολέν(1). Στην Αγγλία που έχει έναν πραγματικά μεσαιωνικό τρομονόμο, αντιστοιχεί μια κάμερα ανά 14 κατοίκους, ιδρύονται φυλακές “μικρής διάρκειας” που θα βρίσκονται στα κέντρα των πόλεων και στα σουπερ μάρκετ! Θα εξυπηρετούν την άμεση κράτηση και τιμωρία των μικροπαραβατών και των “ταραχοποιών”. Η Ευρώπη, έχοντας συζητήσει ενδελεχώς την ανάγκη δημιουργίας στρατοπέδων ενταφιασμού των προσφύγων, προχωρά με γοργούς ρυθμούς στην υλοποίηση της Σέγκεν 3, που αποδεικνύει περίτρανα ότι ο Όργουελ στερούνταν της δημιουργικής φαντασίας ενός Ιούλιου Βερν. Η συμφωνία εκτός των άλλων προβλέπει τη δημιουργία βάσης δεδομένων DNA στηριζόμενη σε υπόπτους και όχι απλώς σε ενόχους. Στην Αμερική εκτός όλων των άλλων, υπάρχουν 26.500 μετανάστες έγκλειστοι στις ομοσπονδιακές φυλακές και άλλοι 1.600.000 σε διάφορα στάδια των διαδικασιών επαναπροώθησης. Όλα αυτά ευνοούν εταιρείες όπως η CCA(2) που έχει νοικιάσει από την κυβέρνηση των ΗΠΑ ένα εγκαταλελειμμένο στρατόπεδο αιχμαλώτων του Β' παγκοσμίου στο Φλόρενς της Αριζόνα και το έχει μετατρέψει σε ένα γκούλαγκ μεταναστών που τις αποφέρει 1,5 δις δολάρια και τη δύναμη να δημιουργήσει λόμπι για την προώθηση σκληρότερης αντιμεταναστευτικής πολιτικής. Το πανοπτικό του Bentham έχει βγει από τον περικλειστο χώρο της φυλακής για να αγκαλιάσει όλες τις κοινωνικές δραστηριότητες, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχουν ξαναοίξει τις βαριές τους πόρτες, τα βασανιστήρια ξαναγίναν νόμιμη κατασταλτική διαδικασία. Πόλεμος και καταστολή ενοποιούνται καθώς στο εξωτερικό προκρίνεται η αστυνομική δράση και στο εσωτερικό επιβάλλεται ο στρατός. Πόσο βαθιά είναι άραγε η τρύπα του λαγού;

Ας καταδυθούμε. «Ο Χίτλερ επέβαλε στους ανθρώπους μια νέα κατηγορηματική προσταγή, να ρυθμίζουν τη σκέψη και τις πράξεις τους, έτσι ώστε να μην επαναληφθεί το Άουσβιτς, να μην συμβεί τίποτα παρόμοιο.» Ποια ήταν η εγγενής αδυναμία αυτής της σκέψης του Adorno(3); Στην ίδια την καταγωγή της κατηγορηματικής προσταγής. Ο Καντ τη χρησιμοποίησε ως θεμέλιο της ηθικής λέγοντας: «Πράττε, ως εάν οι πράξεις σου να ήταν η αρχή μιας καθολικής νομοθεσίας.» Εδώ όπως και στον Ρουσσώ υπάρχει μια αντιδιαστολή με την Χομπσβανική λογική. Παρόλα αυτά το υπόστρωμα είναι κοινό. Παρακάτω ο Καντ μας εξηγεί ότι «πρέπει να υποστηρίξουμε τον κανόνα ενάντια στις ανάγκες μας» και ότι στο κάτω κάτω «η φύση έχει την ακαταμάχητη δύναμη να κάνει τον νόμο υπέρτατη αρχή.» Το θέμα του ορισμού του πολίτη τέθηκε σε αντιδιαστολή με αυτό του ανθρώπου και αν τις πρώτες συνέπειες τις βιώσαμε με τους ολοκληρωτισμούς του 20ου αιώνα, τώρα που ο νόμος τείνει να ταυτιστεί ολοκληρωτικά με τη ζωή βλέπουμε το παζλ συμπληρωμένο. Η συγγένεια που συνδέει μαζική δημοκρατία και ολοκληρωτισμό ρέει υπογείως αλλά χωρίς σταματημό. Άλλωστε χωρίς αυτή την ερμηνεία παραμένει δυσεξηγήτη η ταχύτητα με την οποία κοινοβουλευτικές δημοκρατίες μεταστράφηκαν σε ολοκληρωτικά καθεστώτα και το αντίστροφο. Στη σημερινή εποχή όπου επικρατεί το «ο κυρίαρχος είναι αυτός που αποφασίζει για την κατάσταση εξαίρεσης»(4), μια λεπτή γραμμή που διαρκώς καταργούνται

οι στιγμές του έξω. «Η ζωή που είναι άξια να βιωθεί» καταργεί και την υπαρξιακή διάσταση της διερώτησης του Άμλετ, που υποδήλωνε και μια δυσαρέσκεια για την αναδυόμενη νεωτερικότητα. Αυτό γίνεται διότι για πρώτη φορά τόσο η πολιτική όσο και η φιλοσοφία αντιμετωπίζει τον άνθρωπο ως πρόβλημα, το δικαίωμα ύπαρξης του οποίου καθίσταται

Έτσι εξηγείται και η υιοθέτηση της οριζόντιας κρατικής προπαγάνδας για κουκουλοφόρους από τις ακροαριστερές γκρούπες. Δεν είναι ότι δεν αντιλαμβάνονται ότι αυτό που διακυβεύεται είναι τα όρια που θέτει το κράτος για την νομιμότητα των κινήματων ως φορέων της άρνησης της αυθεντίας της εξουσίας.

αντικείμενο διερώτησης. Αποδοχή και παραίτηση, έτσι το θεολογικό φιλοσοφικό δόγμα πήρε σήμερα την πραγματική του διάσταση. Όμως το πρόβλημα ξεκίνησε από την αναγωγή που έκανε ο Διαφωτισμός, αναγωγή της γέννησης στη δικαιοπολιτική τάξη που έγινε κατά τη διάρκεια της συγκρότησης του έθνους κράτους. Σήμερα με το τέλος του έθνους κράτους η σχέση αυτή ταυτοποιείται. Η γυμνή ζωή ανάγεται ολοκληρωτικά στην κυριαρχία, και τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν έχουν λόγο ύπαρξης. Σήμερα το στρατόπεδο πάντα παρόν θριαμβεύει.

Αυτά όμως αποδεικνύουν ότι η κρίση της αριστεράς είναι στρατηγική. Η εξουσία εξοβελίζει τις συγκρούσεις από το κέντρο των κοινωνιών ποινικοποιώντας κάθε μορφή αντίστασης. Η σοσιαλδημοκρατία ήδη από την εποχή του Gizemorski θεωρούσε το κράτος εγγυητή του συμβιβασμού και πεδίο της ταξικής πάλης, μιας πάλης όμως που είχε προσωρινά επιλυθεί. Είναι αυτό που σήμερα λαμβάνουμε ως διάλυση της σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης και τέλος των μηχανισμών ενσωμάτωσης και εκπροσώπησης. Η κατάρρευση όμως του διαφωτιστικού παραδείγματος έχει ως συνέπεια την συντριβή του αριστερού

λόγου τόσο πολιτικά και οργανωτικά όσο όμως και φιλοσοφικά. Εδώ έγκειται και η αδυναμία να τοποθετηθούν απέναντι στην δομική ήττα του 89, η πλήρης τους ήττα στα αντιπολεμικά μέτωπα και η αδυναμία άρθρωσης ενός συνεπούς αντικατασταλτικού λόγου. Αντί για αυτό είχαμε την αποδοχή της πρόσκλησης για νομιμότητα που τους απηύθυνε ο Σημίτης την περίοδο των γεγονότων της 17 Νοέμβρη. Δεν ήταν ότι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν ότι το διακυβευόμενο ήταν η δυνατότητα του κινήματος να επιλέγει τους τρόπους πάλης του, αλλά η πολιτική τους αδυναμία που έγινε αδύναμη πράξη. Η δυτική δημοκρατία μένει διαρκώς στο απυρόβλητο καθώς κάθε διαδικασία με κάλπη βαφτίζεται κρίσιμη πολιτική μάχη και κάθε έκφραση κινήματος που ξεπερνάει τα καθιερωμένα και πολιτικοποιεί την οργή σπάζοντας την συναίνεση λειδορείται ως απολίτικη.

Έτσι εξηγείται και η υιοθέτηση της οριζόντιας κρατικής προπαγάνδας για κουκουλοφόρους από τις ακροαριστερές γκρούπες. Δεν είναι ότι δεν αντιλαμβάνονται ότι αυτό που διακυβεύεται είναι τα όρια που θέτει το κράτος για την νομιμότητα των κινήματων ως φορέων της άρνησης της αυθεντίας της εξουσίας. Αναφορές σε στοχεύσεις πολιτικές που δεν μπορούν να εκφραστούν από τη βία (ας σημειώσουμε ότι μιλάμε κυρίως για πέτρες) είναι ένδειξη διάχυτης ανασφάλειας και αμηχανίας. Όταν από το περιήφημο δικαίωμα στην εκπαίδευση περνάμε στην παροχή εκπαιδευτικών υπηρεσιών, οι νέοι που βρίσκονται σε διαρκή αναζήτηση αυτών των υπηρεσιών δεν ξέρουν την αξία τους; Ότι απλώς καθιστούν την ίδια τους την ύπαρξη ένα ανταλλάξιμο και αναλώσιμο προϊόν; Φροντιστήρια, ξένες γλώσσες, μεταπτυχιακά, σεμινάρια, διδακτορικά, όλα αυτά για να είναι απασχολήσιμοι; Για ένα βιογραφικό; Με ένα κράτος πρόνοιας που ενώ δεν το γνώρισε ποτέ η Ελλάδα αυτό τώρα μας λένε ότι αποδομείται, ένα μέλλον χωρίς νερό και εποχές, με διαρκή την απειλή του πολέμου, με το κυνήγι της επαυξημένης επιβίωσης να στηρίζεται στα πήλινα πόδια του δανεισμού. Η διάχυτη οργή πώς μπορεί να εκφραστεί αν δεν υπάρχει μια αντίσταση στην προσπάθεια της εξουσίας να ποινικοποιήσει κάθε αντίσταση στην στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών; Αν οι τρομονόμοι τίθενται σε ισχύ μέσα σε μια εκκωφαντική σιωπή, για να μπορούν αργότερα να αποτελούν τη βάση του κατηγορητηρίου απέναντι στους φοιτητές;

Τι να τα κάνετε σύντροφοι τα πόστερ του Τσε και των κουκουλοφόρων Ζαπατίστας αν δεν μπορείτε να στηρίξετε τον δυναμισμό τόσων μηνών καταλήψεων; Τους φοιτητές δεν τους ενδιαφέρει να τους εκπροσωπήσετε αλλά να εκφράσουν αυθεντικά την άρνησή τους σε όσα τους επιβάλλονται. Αυτό που διακυβεύεται είναι το δικαίωμα να ξαναβρείς, ενάντια σε κάθε καταπίεση και αλλοτρίωση, το ποιος είσαι και το τι μπορείς να είσαι. Γι αυτό είναι κρίσιμη η μάχη επανακαθορισμού του δημοσίου μακριά από τον κρατισμό και ενάντια στον ιδιωτικό χώρο της αγοράς. Στον αγώνα ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό δεν περισσεύει κανείς, μόνο που, σύντροφοι, αυτό επιβεβαιώνεται στον δρόμο και όχι με ευχολόγια και κάλπες. Η δημιουργία χώρων ρήξης, η ριζοσπαστικοποίηση των φοιτητών, άνοιξε μια ρωγμή στη συναίνεση που με τόσο κόπο οικοδομούσε η κυριαρχία. Ας τη διευρύνουμε.

Φιλήμονας Πατσάκης

1. Είναι ωραία η αναλογία με την πρόταση για στάτευση στα 18
2. Υπηρεσία φυλακών Αμερικής
3. Αρνητική διαλεκτική
4. Καρλ Σμιτ

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

Συνεχίζεται στην αίθουσα 4 του προκάτ της Ευελπίδων η δίκη των 49 από τους 61 διαδηλωτές που συνελήφθησαν στο πανελλαδικό πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο της 8ης Μάρτη στην Αθήνα. Αντιμετωπίζουν κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα όπως διατάραξη κοινής ειρήνης και απόπειρας επικίνδυνης σωματικής βλάβης ενώ αποσύρθηκε η απαράδεκτη κατηγορία περί σύστασης και συμμορίας! Το Σάββατο 10/3 είχαν αφεθεί ελεύθεροι δύο φοιτήτριες κι ένας φοιτητής.

Όργιο παρατυπιών, αυθαιρεσιών κι αστυνομικής βίας χαρακτήρισε όλη τη διαδικασία από την σύλληψη ως την δίκη των 61 διαδηλωτών. Μετά τις συλλήψεις στις 8/3 και μεταφορά τους στην ΓΑΔΑ δεν επιτράπη επαφή τους με δικηγόρους αλλά και συγγενείς!

Η κράτηση ήταν άθλια χωρίς παροχή των νομίμων και στοιχειωδών για την κάλυψη προσωπικών αναγκών. Τη Δευτέρα 12/3 στην Ευελπίδων τα ΜΑΤ επιτέθηκαν με γκλομπ και δακρυγόνα σε γονείς, δικηγόρους και συμπαραστάτες των συλληφθέντων που προσπαθούσαν να μπουν στη δικαστική αίθουσα, η οποία όμως είχε κατακλυστεί από ένστολους, μυστικούς και μη μπάτσους! Ο εισαγγελέας Πρωτοδικών Παναγιώτης Πούλιος ζήτησε από τον Αττικάρχη τη σύνταξη αναφοράς για τη χρήση χημικών από αστυνομικό των ΜΑΤ στον προαύλιο χώρο των Δικαστηρίων της Ευελπίδων προκειμένου να μελετήσει εάν προκύπτει η διάπραξη αδικήματος!

Η δίκη των 49 συλληφθέντων φοιτητών που είχαν οδηγηθεί στο Αυτόφωρο αναβλήθηκε για τις 21 Μαρτίου, προκειμένου να παραλάβουν τη δικογραφία και να ενημερωθούν όλοι οι συνήγοροι υπεράσπισης. Οι ίδιοι υποστηρίζουν ότι όχι μόνο δεν μετείχαν στα επεισόδια, αλλά δέχτηκαν και την απρόκλητη επίθεση των ΜΑΤ. Η δίκη θα αναβληθεί λόγω προβλήματος χωρητικότητας για την επομένη αλλά δεν θα αρχίσει ούτε την Πέμπτη 22 Μάρτη! Το δικαστήριο ανακοίνωσε στους παράγοντες της δίκης ότι η διαδικασία δεν μπορεί να διεξαχθεί στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων του Εφετείου, καθώς δεν είχε προηγηθεί για τη μεταφορά έδρας διεξαγωγής της δίκης, η έγκριση του υπουργού Δικαιοσύνης!

Έτσι, η διαδικασία άρχισε ουσιαστικά την Παρασκευή. Σε δηλώσεις τους, συνήγοροι υπεράσπισης και γονείς των κατηγορουμένων, έκαναν λόγο για ταλαιπωρία που υφίστανται από τις συνεχείς διακοπές της δίκης. Η πρώτη ημέρα αναλώθηκε σε ενστάσεις των συνηγόρων υπεράσπισης οι οποίοι υπέβαλαν ενστάσεις ακυρότητας της προδικασίας, καθώς πολλοί εκ των «49» στερήθηκαν την παρουσία δικηγόρου στο στάδιο της προανάκρισης, καθώς και ακυρότητας του κατηγορητηρίου. Η εισαγγελέας της έδρας πρότεινε να απορριφθούν οι ενστάσεις αλλά να μην γίνουν δεκτές οι προανακριτικές απολογίες που ελήφθησαν χωρίς την παρουσία συνηγόρων υπεράσπισης. Το δικαστήριο επιφυλάχθηκε να αποφανθεί σε επόμενη συνεδρίαση.

Η δίκη ενώπιον του Αυτόφωρου Τριμελούς Πλημμελειοδικείου άρχισε και πάλι την Δευτέρα 26/3 αυτή τη φορά με τις καταθέσεις δύο αστυνομικών που δήλωσαν ότι αναγνώρισαν στο πρόσωπο ενός εκ των κατηγορουμένων, ιδιωτικού υπαλλήλου, το δράστη επίθεσης με πέτρες εναντίον συναδέλφων τους. Νωρίτερα, το δικαστήριο είχε απορρίψει ενστάσεις της υπεράσπισης για ακυρότητα του κατηγορητηρίου ενώ επιφυλάχθηκε για δύο από αυτές. Πρόκειται για την ένσταση που αφορά προανακριτικές απολογίες οι οποίες ελήφθησαν χωρίς την παρουσία δικηγόρου, αλλά και αυτήν σχετικά με την απαγγελία κατηγορίας για σύσταση και συμμορία εις βάρος των νεαρών. Η εισαγγελέας έδρας έχει προτείνει να μην γίνουν δεκτές οι απολογίες που ελήφθησαν χωρίς την παρουσία συνηγόρου ενώ τη Δευτέρα πρότεινε να παύσει η δίωξη για τη σύσταση και συμμορία. Ταυτόχρονα διέκοψε την δίκη για την Τετάρτη 28/3 λόγω προβλήματος υγείας δικαστικού!

Παρά την οικονομική και ψυχική εξόντωση διωκόμενων και συγγενών τους η δίκη συνεχίστηκε με καταθέσεις και πάλι μαρτύρων κατηγορί-

ας. Ολοκλήρωσε την κατάθεσή του ο δεύτερος από τους πέντε μάρτυρες αστυνομικούς, ο οποίος υποστήριξε ότι αναγνώρισε στο πρόσωπο ενός εκ των κατηγορουμένων τον δράστη επίθεσης με πέτρες κατά των ΜΑΤ. Ο τρίτος αστυνομικός, που κατέθεσε την Τετάρτη, υποστήριξε ότι δεν είναι σε θέση να γνωρίζει εάν οι κατηγορούμενοι είναι υπαίτιοι για επεισόδια που έγιναν στο Σύνταγμα κατά τη διάρκεια του συλλαλητηρίου. Κατέθεσε επίσης ότι η εντολή που είχαν οι αστυνομικοί ήταν να εμποδίσουν τους διαδηλωτές να εισέλθουν στη Βουλή!

Η δίκη συνεχίστηκε την Πέμπτη, με καταθέσεις άλλων δύο αστυνομικών. Οι μάρτυρες υπεράσπισης που δηλώθηκαν για να εξεταστούν από τους συνηγόρους των κατηγορουμένων είναι 50. Στην κατάθεση του τέταρτου από τους πέντε αστυνομικούς, ο μάρτυρας δεν αναγνώρισε κανέναν από τους κατηγορούμενους ως δράστη των επεισοδίων. Την Παρασκευή ολοκληρώθηκαν επιτέλους οι μαρτυρίες κατηγορίας κι άρχισαν οι καταθέσεις μαρτύρων υπεράσπισης. Η δίκη διεκόπη για πολλοστή φορά και θα συνεχισθεί την Τρίτη 2 Απριλίου.

Την ίδια ώρα άλλοι 11 διαδηλωτές που αντιμετώπιζαν κακουργήματα αφέθηκαν τελικά ελεύθεροι με όρο την εμφάνισή τους στο αστυνομικό τμήμα των περιοχών τους αλλά κυρίως με εξοντωτικές χρηματικές ποινές (5000 για καθέναν και καθεμία) που καλείται να αντιμετωπίσει τόσο το φοιτητικό όσο και συνολικότερα το κίνημα αλληλεγγύης. Οκτώ

“Τα τελευταία χρόνια η επίθεση της κυριαρχίας στους ανθρώπους έχει ενταθεί σε παγκόσμιο επίπεδο. Το δόγμα μηδενικής ανοχής που χρησιμοποιούν οι κρατίστες έχει σαν στόχο και την εξάλειψη των κοινωνικών αντιστάσεων στα αντιανθρώπινα σχέδιά τους. Ένας από τους θεσμούς του ελληνικού κράτους που είναι “αναγκαίο” να εκσυγχρονιστεί είναι και η εκπαίδευση. Αυτή η προσπάθεια αναδιάρθρωσης έχει πυροδοτήσει την τελευταία περίοδο ένα κύμα καταλήψεων σε σχολές, δυναμικών πορειών και άλλων πολύμορφων δράσεων.”

Η δημοκρατία βλέποντας το κύμα οργής να μεγαλώνει και να παίρνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις χρησιμοποιεί τη μόνη μέθοδο που ξέρει πολύ καλά να εφαρμόζει (καλυμμένη με το νεοφιλελεύθερο προσωπείο της), την ωμή καταστολή και την τρομοκρατία. Ενώ τα ΜΜΕ και η καθεστωτική αριστερά οργιάζουν για προβοκάτορες και κουκουλοφόρους, οι δυνάμεις καταστολής προσπαθούν να διαλύσουν οποιαδήποτε προσπάθεια ξεφεύγει από τα όρια της απλής διαμαρτυρίας στο δρόμο. Έτσι η προσπάθεια προσέγγισης και σπασίματος του κλοιού των ΜΑΤ έξω από τη βουλή έχει σαν αποτέλεσμα τη ρίψη αμέτρητων ασφυσιογόνων και χτυπήματος της πορείας με γκλόπις. Με αυτή τη φανερά ωμή βία της δημοκρατίας, οι διαδηλωτές εξοπλίζονται με μέσα αυτοπροστασίας και αντιμετώπισης των δολοφονικών μονάδων του κράτους.

Στις τελευταίες πορείες σχετικά με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση οι σημαίες, οι αντιασφυσιογόνες μάσκες, τα γυαλιά κ.α. βρίσκονται στην κατοχή πολλών διαδηλωτών. Αλληλέγγυα κοινωνικά κομμάτια κατεβαίνουν στο δρόμο δίπλα στους φοιτητές, ξέροντας ότι αυτή η επίθεση του κράτους είναι ενάντια σε όλη την κοινωνία. Ως αναρχικός συμμετείχα σε πολλές φοιτητικές πορείες την τελευταία περίοδο, όντας αλληλέγγυος σε αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Έτσι και στην πανελλαδική πορεία της 8ης Μαρτίου κατέβηκα πάλι στους δρόμους παίρνοντας μαζί μου μέσα αυτοπροστασίας για τις δολοφονικές επιθέσεις των ΜΑΤ (μάσκα, γυαλιά). Στο ύψος της βουλής ξεσπούν συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και ΜΑΤ. Τα ΜΑΤ προσπαθούν να διαλύσουν την πορεία και συναντούν την αντίσταση των διαδηλωτών, οι οποίοι τους απωθούν με πέτρες, ξύλα και άλλα αντικείμενα. Η ατμόσφαιρα είναι αποπνικτική για πολύ ώρα από το νέφος των χημικών. Στη συνέχεια και όταν η ατμόσφαιρα καθαρίζει λίγο, αρχίζει να προχωράει η πορεία με κατεύθυνση τα Προπύλαια μέσω της Πανεπιστημίου. Στο ύψος της Μεγάλης Βρετανίας ο κόσμος δέχεται άγρια επίθεση από τις δυνάμεις καταστολής με αποτέλεσμα εκατοντάδες άνθρωποι να πανικοβληθούν από τα ασφυσιογόνα και τα χτυπήματα των μπάτσων και να ποδοπατηθούν. Σε αυτό το σημείο συλλαμβάνονται πολλοί ανάμεσά τους και εγώ.

Αφού οδηγούμαστε στη Γ.Α.Δ.Α., αρκετοί από μας χτυπημένοι, απαι-

από τους 12 βαρύνονται με την κατηγορία της απόπειρας σκοπούμενης σωματικής βλάβης (κακούρηγμα), αντίστασης κατά της αρχής με όπλο, διατάραξης κοινής ειρήνης, σύστασης και συμμορίας, οπλοφορίας και οπλοχρησίας (πλημμελήματα). Όμηρος, ωστόσο, στα χέρια του κράτους και των δικωτικών αρχών παραμένει ο Βασίλης Στεργίου για την έμπρακτη συμμετοχή κι αλληλεγγύη του στον αγώνα των φοιτητών! Παραμένει προφυλακισμένος και σε γράμμα του από την φυλακή αναφέρει:

τούμε την επικοινωνία με γνωστούς δικηγόρους. Με τη δικαιολογία ότι περιμένουμε να τελειώσει η διαδικασία, δε μας αφήνουν. Από τις 6 το απόγευμα της Πέμπτης μέχρι το πρωί της Παρασκευής δεν έχουμε επαφή με τον έξω κόσμο. Καθ' όλη τη διάρκεια παρελαύνουν μπροστά μας ΜΑΤατζήδες και ασφαλίτες, κουβαλώντας σημαίες και άλλα αντικείμενα. Μας ζητούν να υπογράψουμε κατάθεση, χωρίς να μας έχουν απαγγείλει κατηγορίες και φυσικά αρνούμαστε. Όταν επιτέλους αφήνουν να έρθουν δικηγόροι, μαθαίνουμε πως κατηγορούμαστε για επιθέσεις με παλούκια σε ΜΑΤ. Άλλοι κρατούμενοι και για κακουργήματα (“έκρηξη με πρόθεση”, “κατοχή και χρήση εκρηκτικών υλών”, “απόπειρα βαριάς σκοπούμενης σωματικής βλάβης”). Και γω όλα αυτά, μαζί με “απόπειρα ανθρωποκτονίας”... Με καταθέσεις και μαρτυρίες ΜΑΤατζήδων και “μοίρασμα” αντικειμένων που κουβάλησαν στην Ασφάλεια ώρες μετά.

Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται η εκδικητικότητα του κράτους προς τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, με τις υπερβολικές εγγυήσεις στους φοιτητές που συνελήφθησαν με βαριές κατηγορίες (κακουργήματα) και με την προφυλάκισή μου. Η σύλληψή μου για τη συμμετοχή μου στην εξέγερση του πολυτεχνείου το '95 και η συνολικότερη δράση μου ως αναρχικός είναι το μαύρο πανί για τις δικωτικές υπηρεσίες της δημοκρατίας. Όποιος αγωνιζόμενος άνθρωπος πέφτει στα χέρια του κράτους φορτώνεται όλο τον ποινικό κώδικα και κινδυνεύει να μείνει στη φυλακή για πολύ καιρό. Η εκτεταμένη προφυλάκιση των “τριών του Ε.Κ.Φ.”, η συνεχιζόμενη προφυλάκιση του αναρχικού Νίκου Κουνταρδά, η πρόσφατη προφυλάκιση του αναρχικού Παναγιώτη Ασπιώτη, οι συνεχείς μεταγωγές του προφυλακισμένου αναρχικού Γιάννη Δημητράκη, δείχνουν την ανησυχία της εξουσίας για τις συνεχιζόμενες κοινωνικές εκρήξεις. Γιατί οι αναρχικοί πάντα συμμετέχουν με το λόγο και με τη δράση τους στον κοινωνικό πόλεμο, ως ενεργό κομμάτι της κοινωνίας.

Αλλά οι διώξεις και οι φυλακίσεις δεν πρόκειται να ανακόψουν αγωνιζόμενους ανθρώπους, που πάντα θα βρίσκονται στους δρόμους, σπάζοντας στην πράξη τον τρόπο που προσπαθεί απεγνωσμένα να διαχύσει το κράτος.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
14-3-07

Βασίλης Στεργίου

Α' πτέρυγα δικαστικών φυλακών Κορυδαλλού

Υ.Γ.: Η έντεχνη χρησιμοποίηση του επαγγέλματός μου (οικοδόμου) από τις δικωτικές αρχές σαν διαχωριστικό στοιχείο απομόνωσης από τους άλλους συλληφθέντες, έγινε για να κατοχυρωθεί η προφυλάκιση που με τόσο πάθος αναζητούσαν τα παπαγαλάκια της εξουσίας.

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

Σε ποινή φυλάκισης 5,5 χρόνια μετατράπηκε η πρωτόδικη ισόβια καταδίκη για τον αρχιφύλακα των ΤΑΕ δολοφόνο του 22χρονου Ηρακλή Μαραγκάκη στις 5 Δεκεμβρίου 2003 στον επαρχιακό δρόμο στις Γωνιές Μαλεβιζίου Ρεθύμνου. Ο αρχιφύλακας Γ. Δημητρακάκης στο πρωτόδικο δικαστήριο των Χανίων καταδικάστηκε σε ισόβια για την ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο σε βάρος του 22χρονου, ενώ του επιβλήθηκε κάθειρξη 13 ετών για τις απόπειρες ανθρωποκτονίας εναντίον των δύο φίλων του. Την Πέμπτη 22 Μάρτη το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Πειραιά τον έκρινε ένοχο κατά πλειοψηφία για την κατηγορία της ανθρωποκτονίας από αμέλεια. Πιθανολογείται ότι μειοψήφησαν οι τρεις τακτικοί δικαστές που πρότειναν την ενοχή του για την κατηγορία της ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο. Ως εκ τούτου, του επιβλήθηκαν 4,5 χρόνια - είναι η ανώτερη που προβλέπεται για τη συγκεκριμένη κατηγορία - για την ανθρωποκτονία από αμέλεια, ενώ από έξι μήνες καταδικάστηκε για τα πλημμεληματικά αδικήματα της οπλοχρησίας και της παράνομης χρήσης όπλου. Ο Δημητρακάκης αθώωθηκε για τις άλλες απόπειρες δολοφονίας. Ο ειδικός φρουρός Θωμάς Γκούτζας κάθισε στο εδώλιο του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου μετά από την έφεση που άσκησε ο εισαγγελέας κατά της πρωτόδικης απόφασης - ήταν κατά πλειοψηφία - με βάση την οποία απαλλασσόταν από τις κακουρηματικές κατηγορίες. Και στο Εφετείο ο Γκούτζας αθώωθηκε για την ανθρωποκτονία και τις απόπειρες, και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 12 μηνών με τριετή αναστολή για τη χρήση όπλου. Ο δεύτερος ειδικός φρουρός Νίκος Μακρυποδάκης κάθισε στο εδώλιο του Εφετείου Πειραιά μόνο για την κατηγορία της χρήσης όπλου, για την οποία επίσης του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 12 μηνών με τριετή αναστολή. Η αθώωση του Μακρυποδάκη στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο ήταν ομόφωνη και κατά συνέπεια ο εισαγγελέας Εφετών δεν είχε κανένα περιθώριο να κινηθεί εναντίον του. Ο δολοφόνος αστυνομικός μετά κι από αυτή την απόφαση αποφυλακίζεται.

Ακόμη ένας νεκρός κρατούμενος στα ελληνικά κάτεργα-φυλακές οι οποίοι ξεπέρασαν τους 60, επίσημα, την τελευταία δεκαετία. Πρόκειται για ανήλικο που αυτοκτονήθηκε από τις αρχές και τις συνθήκες κράτησης στο ψυχιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού όπου μεταφέρθηκε από τις φυλακές Αυλώνα. Σε ανακοίνωσή της η Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων αναφέρει:

«Οι κρατούμενοι-ασθενείς του ψυχιατρείου των φυλακών Κορυδαλλού κατήγγειλαν τον απαγχονισμό ενός 16χρονου Πολωνού το μεσημέρι της Τετάρτης 28 Μαρτίου 2007. Δυστυχώς, το γεγονός επιβεβαιώθηκε και επίσημα. Ο Ματιέα Ντομίντ μεταφέρθηκε από τις φυλακές ανηλίκων του Αυλώνα για να “γευθεί” κι αυτός τις φροντίδες των στρατιωτικών γιατρών του ψυχιατρείου, που υπάγεται στο Υπουργείο Δικαιοσύνης και όχι στο Υπουργείο Υγείας όπως θα έπρεπε. Ο συγκεκριμένος θάνατος δεν είναι τυχαίος ούτε μεμονωμένος. Ο τεράστιος αριθμός νεκρών κρατουμένων, κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες, δημιουργεί σε όλους μας πολύ σοβαρά και αναπάντητα ερωτήματα για τον τρόπο λειτουργίας και τις “θεραπευτικές” μεθόδους που εφαρμόζονται στο συγκεκριμένο χώρο, ένα χώρο άβατο στον οποίο δεν έχει πρόσβαση σχεδόν κανείς. Ένα χώρο που σύμφωνα με τις καταγγελίες των κρατουμένων παραπέμπει περισσότερο σε κέντρο βασανιστηρίων παρά σε θεραπευτική μονάδα/δομή. Τα γνωστά μπλε δωμάτια, όπου ο κρατούμενος-ασθενής βρίσκεται ολόγυμνος, εκτεθειμένος σε ακραία αυξομειώσεις της θερμοκρασίας αποτελούν το παράδειγμα των πρακτικών θεραπειών-βασανισμού που εφαρμόζονται σ’ αυτό το χώρο. Η ανεξέλεγκτη χορήγηση ψυχοφαρμάκων -προφανώς και για λόγους καταστολής-, η έλλειψη σε στοιχειώδη είδη προσωπι-

κής υγιεινής, οι απάνθρωπες πρακτικές που εφαρμόζει το ιατρικό προσωπικό του νοσοκομείου είναι γεγονότα που οι κρατούμενοι καταγγέλλουν και κανείς δεν διερευνά.

Ως Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων διεκδικούμε:

1. Εδώ και τώρα υπαγωγή των Υγειονομικών Υπηρεσιών των φυλακών στο Εθνικό Σύστημα Υγείας.
2. Άμεση διερεύνηση των συνθηκών θανάτου των κρατουμένων στις φυλακές, τα νοσοκομεία και τα ψυχιατρεία τους.
3. Αναζήτηση και απόδοση των ευθυνών (όπου υπάρχουν) της διοίκησης και του προσωπικού για τους συγκεκριμένους θανάτους.
4. Στελέχωση με ανεξάρτητο εξειδικευμένο επιστημονικό και νοσηλευτικό προσωπικό.

Καλούμε σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας την Κυριακή 1η Απριλίου στις 12 το μεσημέρι στην πλατεία Ελευθερίας του Κορυδαλλού και στη συνέχεια πορεία ως το Ψυχιατρείο της φυλακής.»

Για επικοινωνία με την Πρωτοβουλία υπάρχει το τηλέφωνο: 2103635667 (Πάνος Λάμπρου), ενώ λειτουργεί κι ενημερώνεται τακτικά η ιστοσελίδα: <http://www.keli.gr/>

Αποφυλακίστηκε τελικά την Κυριακή 25 Μάρτη, έπειτα από παραμονή στις φυλακές για 24 χρόνια, η 57χρονη πλέον Μπριγκίτε Μονχάουπτ, μία ιστορική μορφή της ένοπλης οργάνωσης της άκρας αριστεράς Φράξια Κόκκινος Στρατός (RAF), που είχε καταδικαστεί σε ισόβια για 9 εκτελέσεις μελών της οικονομικής και πολιτικής ελίτ στη Γερμανία (βλ. Β#31). Τον περασμένο μήνα, δικαστήριο έκρινε ότι η Μονχάουπτ «δεν αποτελεί πλέον κίνδυνο» για τη δημόσια ασφάλεια στη Γερμανία και ότι πρέπει να αποφυλακιστεί. Στο παρελθόν, ο γερμανικός Τύπος την είχε χαρακτηρίσει ως «την περισσότερο επικίνδυνη γυναίκα στην Γερμανία». Τη δεκαετία του 1970 είχε ηγηθεί της «δεύτερης γενιάς» της RAF μετά τον θάνατο στη φυλακή του ιδρυτή της οργάνωσης Αντρέα Μπάαντερ, τον Οκτώβριο του 1977. Η Μονχάουπτ άρχισε τη δράση της σε ηλικία 22 ετών το 1971 και συνελήφθη το 1982. Ποτέ δεν μεταμελήθηκε δημόσια για τις πράξεις της.

Σε τακτική δικάσιμο παραπέμπονται στις 16 Απρίλη –κι όχι 6 Μάρτη όπως εκ παραδρομής γράφτηκε στο προηγούμενο φύλλο- τρία μέλη της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης κατηγορούμενοι για συκοφαντική δυσφήμιση δια του Τύπου (αφισκοκόλληση). Η υπόθεση αφορά την έμπρακτη αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους απεργούς του ομίλου Λαναρά στη Νάουσα, τους απολυμένους της Τρικολάν αλλά και των άλλων μονάδων στην περιοχή που έχουν κλείσει οριστικά. Η καταγγελία έγινε από τους διευθυντές του Λαναρά στα εργοστάσια όπου πραγματοποιούνταν οι καταλήψεις κι απεργίες και η αναγνώριση των 3 από την Ασφάλεια έγινε με επίδοση φωτογραφιών που έδωσαν οι ίδιοι οι μηνυτές τις οποίες και έβγαλαν στις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιήσε στη Νάουσα η Αντιεξουσιαστική Κίνηση. Με την ίδια κατηγορία δίδονται και 2 πρώην εργαζόμενοι συνδικαλιστές μέλη του ΠΑΜΕ Νάουσας. Την ίδια ώρα αθώωθηκαν όλων των κατηγοριών τους οι 2 φοιτητές μέλη της ΑΚ Αθήνας και Κομοτηνής που συμμετείχαν σε πορεία αλληλεγγύης στην απεργία των δασκάλων τον περασμένο Οκτώβρη κι είχαν συλληφθεί σε βίαια επίθεση στο μπλοκ της ΑΚ μετά το τέλος της πορείας!

Με απέλαση κινδυνεύουν 41 πρόσφυγες από το Ιράκ που μεταφέρθηκαν από τη Χίο και κρατούνται στο Τμήμα Μεταγωγών Θεσσαλονίκης. Σε ανακοίνωσή της η Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Πρόσφυγες (Χίος) καταγγέλλει:

«Πέμπτη βράδυ (28/3/2007) πήραν από τη Χίο 41 ιρακινούς για μεταγωγή προκειμένου να τους απελάσουν εφαρμόζοντας για πρώτη φορά μαζικά το Πρωτόκολλο επανεισδοχής που υπέγραψε με την Τουρκία το 2001 παρά την γενική κατακραυγή από τις οργανώσεις υπεράσπισης δικαιωμάτων και υποστήριξης. Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτού του Πρωτοκόλλου, που εφαρμόζει τη συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας «για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, του οργανωμένου εγκλήματος και της λαθρομετανάστευσης», η κάθε χώρα μπορεί να επαναπροωθεί στην άλλη άτομα που προέρχονται από αυτήν με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς να έχουν δικαίωμα αντιρρήσεων, προσφυγής ή αμφι-

σβήτησης. Από το μεσημέρι της Παρασκευής (29-4-2007) οι 41 πρόσφυγες κρατούνται στη Θεσσαλονίκη στο Τμήμα μεταγωγών από όπου είχε προγραμματιστεί να φύγουν το πρωί του Σαββάτου στις 8:00. Οι δικηγόροι της Ομάδας Νομικής Βοήθειας Θεσσαλονίκης κατάφεραν να δουν τρεις από τους πρόσφυγες οι οποίοι αιτήθηκαν αίτημα ασύλου και ενημέρωσαν ότι όλοι θέλουν να υποβάλουν αιτήματα ασύλου διότι έχουν διαφύγει από τη χώρα τους εκ φόβου δίωξης λόγω θρησκευτικών, εθνικών και πολιτικών πεποιθήσεων. Επίσης, οι δικηγόροι αργά το βράδυ παρέδωσαν επιστολή γνωστοποίησης των αιτημάτων ασύλου των προσφύγων. Παράλληλα υπήρξε μεγάλη κινητοποίηση ώστε να υπάρξει πίεση από φορείς, οργανώσεις και δικηγόρους για να σταματήσει η μεταγωγή και να παραληφθούν τα αιτήματα ασύλου. Πήραν την προφορική διαβεβαίωση ότι θα διακόψουν την απέλαση και θα παραλάβουν τα αιτήματα ασύλου. Το πρωί του Σαββάτου όμως, αντ’ αυτού οι φρουροί του τμήματος μεταγωγών είπαν στους πρόσφυγες να πάρουν τα πράγματα τους και τους οδήγησαν στο λεωφορείο. Όσοι αρνήθηκαν να μπουν στο λεωφορείο ξυλοκοπήθηκαν άγρια από τους αστυνομικούς. Εν τώ μεταξύ γίνονταν τηλεφωνα από τις 7:30 π.μ. προς τις Υπηρεσίες Γεν. Αστυνομικής Θεσ/κης, Δ/σης Αλλοδαπών Θεσ/κης και Τμήμα Μεταγωγών Θεσ/κης από όλους μας για να ασκηθεί πίεση. Τελικά είχαμε αποτέλεσμα και τους κατέβασαν από το λεωφορείο ένα τέταρτο αργότερα και τους οδήγησαν πάλι στα κελιά του τμήματος μεταγωγών. Επί τόπου στο Τμήμα μεταγωγών είναι πλέον από το Σάββατο και δικηγόροι της Ομάδας Νομικής Βοήθειας Θεσ/κης για να παρακολουθήσουν εάν και πότε θα παραληφθούν τα αιτήματα ασύλου. Έτσι πετύχαμε:

1. Να διακοπεί η απέλαση τους το πρωί του Σαββάτου.
2. Να δεσμευτεί η αστυνομία να παραλάβει τα αιτήματα ασύλου από τους πρόσφυγες.
3. Να φάνε ξύλο από τους αστυνομικούς οι κρατούμενοι και επτά εξ αυτών να είναι σοβαρά χτυπημένοι από χθες το πρωί.

Τι περιμένουμε :

1. Να παραλάβουν πράγματι τα αιτήματα ασύλου από όλους.
2. Να εξετασθούν δίκαια και εξατομικευμένα τα αιτήματα ασύλου και όχι με την ταχύρυθμη διαδικασία και ομαδικά.
3. Να εξετασθούν άμεσα από ιατροδικαστή για τον ξυλοδαρμό και να αποδοθούν τυχόν ευθύνες.
4. Να ακυρωθεί η παράνομη απόφαση εφαρμογής του πρωτοκόλλου επανεισδοχής γιατί τα άτομα αυτά κινδυνεύουν. Το ίδιο το Πρωτόκολλο εξαιρεί τους πρόσφυγες, άρα είναι παράνομη η εφαρμογή του σε άτομα που αιτούνται Διεθνούς Προστασίας.»

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΧΙΟΥ

Σάκης Κητιουρός

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΣΤΗΝ ΞΑΝΘΗ

Για ακόμα μια φορά το κράτος έδειξε ότι αυτό που περιμένει όποιον αγωνίζεται και αντιστέκεται είναι η ποινικοποίηση. Στην Ξάνθη αυτές τις ημέρες περνάν από εισαγγελέα 13 μαθητές από ΤΕΕ και ενιαία λύκεια. Ο λόγος; Η συμμετοχή τους στο κίνημα και τις καταλήψεις του μαθητικού κινήματος του φθινοπώρου. Η τακτική γνωστή. Αφού προσπάθησε να σπυλώσει και να κατασκευοφαντήσει το μαθητικό κίνημα μέσω των ΜΜΕ μιλώντας για μειοψηφίες, αποφάσισε ότι δε φτάνει μόνο αυτό. Οποιαδήποτε μορφή συνδικαλισμού και κινητοποίησης πρέπει να ποινικοποιείται.

Είναι η ίδια τακτική που εφαρμόζει και στο φοιτητικό κίνημα με τις συλλήψεις, τα δικαστήρια, τις μηνύσεις συνδικαλιστών. Τα ίδια συμβαίνουν και στον εργασιακό χώρο.

Η Α.Κ. στέκεται αλληλέγγυα στους μαθητές που διώκονται και στο μαθητικό κίνημα. Καλούμε όλη την κοινωνία να μην αφήσει μόνα τους τα παιδιά που βιώνουν τον κρατικό αυταρχισμό επειδή αγωνίζονται για ένα καλύτερο αύριο. Διότι σήμερα είναι οι μαθητές και οι φοιτητές, αύριο όλη η κοινωνία.

Προς τη “Μεγάλη Άρνηση”

Αν θέλαμε να περιγράψουμε με μια λέξη τη σύγχρονη νεοελληνική πραγματικότητα, αυτή θα ήταν σίγουρα το “σταυροδρόμι”. Ένα σταυροδρόμι με άγνωστους τους προορισμούς των αξόνων του τόσο για την πλειοψηφία της κοινωνίας που έχει ήδη συσσωρεύσει οργή, αγανάκτηση, απόγνωση και φόβο με μοναδική δίοδο φυγής την τηλεοπτική αρένα, όσο και για τους κρατούντες οι οποίοι όμως μπορούν με μεγαλύτερη άνεση να προγραμματίζουν τις επόμενες κινήσεις τους.

Καθοριστικός παράγοντας στις εξελίξεις παραμένει το κίνημα αντίστασης καθώς βρίσκεται λίγο πριν “το τέλος του παιχνιδιού”, είτε με την απεγνωσμένη, ματαιόδοξη εκδοχή του Μπέκετ είτε με την εκδοχή της αλλαγής των όρων και των κανόνων και της μετατροπής του παιχνιδιού σε πόλεμο!

Η κυβέρνηση σπεύδει να διαφημίσει την υπογραφή της συμφωνίας για τον πετρελαιογώ Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης τονίζοντας το νέο ρόλο που θα παίξει το ελληνικό κεφάλαιο στη διεθνή αγορά. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα πεδίο αντιπαράθεσης μεγάλων κολοσσών στο χώρο του πετρελαίου, μια σφαγή αμερικανικών, ρωσικών και ευρωπαϊκών εταιριών που θα προετοιμάσει το έδαφος και για το άνοιγμα των βαλκανικών δρόμων (Αλβανία, Βουλγαρία, π.Μακεδονία), από τους οποίους θα περάσουν οι νέοι αγωγοί πετρελαίου και φυσικού αερίου.

Οι πιέσεις των ΗΠΑ για την προτίμηση άλλων πηγών όπως αυτών του Αζερμπαϊτζάν προς το παρόν δεν απέδωσαν αλλά η μάχη τώρα ξεκινά. Φυσικά η υπογραφή της συμφωνίας σημαίνει και άνευ όρων παράδοση και παραίτηση κάθε δικαιώματος από πλευράς ελληνικού κράτους.

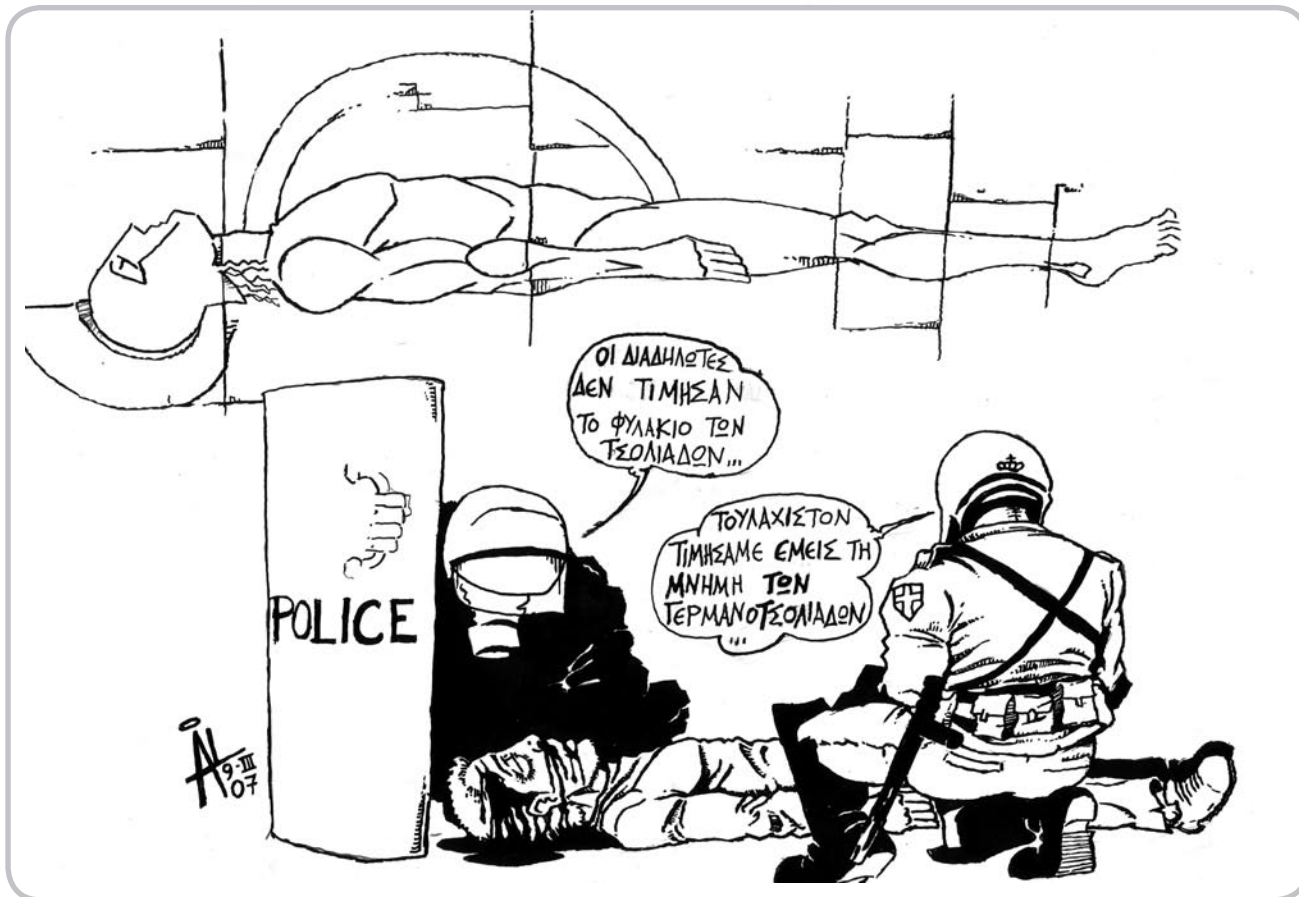
Τη μερίδα του λέοντος βέβαια στον τομέα του ελέγχου της λειτουργίας του αγωγού παίρνει η ρωσική Τρανσνέφτ. Η ζημία για τους εργαζόμενους είναι μεγάλη καθώς τα οικονομικά οφέλη του ελληνικού κράτους είναι τόσο λίγα και χωρίς συγκεκριμένο όριο που μόνο ως κόστος μπορούν να μεταφραστούν, αλλά και η οικολογική καταστροφή θεωρείται κάτι παραπάνω από σίγουρη, κυρίως στα δέλτα και τις ακτές των περιοχών.

Στο περιθώριο των πολυδιαφημισμένων συμφωνιών και στα ψηλά των εφημερίδων πέρασαν οι δεσμεύσεις της κυβέρνησης στον Αλμούνια. Γη και ύδωρ δίνει ο Κωστάκης προκειμένου να βγει η Ελλάδα από την κοινοτική επιτήρηση της Ε.Ε. Όπου ανταλλάγματα σημαίνει χιονοστιβάδα ανατροπών σε όλους τους τομείς. Αλλαγές στην εισοδηματική πολιτική, αύξηση της φορολογίας, μείωση δαπανών στην υγεία, ενοποιήσεις ταμείων, αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, περιορισμός του εργασιακού κόστους.

Οι εκπαιδευτικές “μεταρρυθμίσεις” γίνονται σημείο αναφοράς στο πακέτο των δεσμεύσεων της κυβέρνησης. Ο χώρος της εκπαίδευσης μετατρέπεται πλέον σε προνομιακό πεδίο δράσης για τα μεγάλα επενδυτικά κεφάλαια καθώς βλέπουν ότι οι προοπτικές ανάπτυξης τους είναι τεράστιες. Δε λίγο δεν θα μιλάμε για εισαγωγή των επιχειρήσεων στην εκπαίδευση αλλά για εισαγωγή των σχολών στην αγορά.

Στον χώρο του μετώπου, υπουργείο και κυβέρνηση συνολικά θέλουν να κλείσουν όσο πιο γρήγορα γίνεται με το φοιτητικό κίνημα. Μια θετική έκβαση γι’ αυτούς που δεν είναι τίποτα άλλο από το άνοιγμα των σχολών θα τους έδινε την ευκαιρία να προχωρήσουν από θέση ισχύος τη συνταγματική αναθεώρηση.

Οι μισθοφόροι τηλεδικαστές αφού ανέκριναν στα παράθυρά τους κάθε φοιτητή που έκανε το λάθος να δοκιμαστεί στη ζούγκλα του τηλεδιαλόγου, έκοψαν και έραψαν στα μέτρα τους τη σιωπηλή πλειοψηφία. Έστησαν γκάλοπ, ανακάλυψαν κουκουλοφόρους (ψεύτικους ή αφέλεις), προετοίμασαν το έδαφος για το όργιο καταστολής στους δρόμους της Αθήνας.

Σειρά είχαν τα τάγματα ασφαλείας του Πολύδωρα. Οι γνωστές σκηνές του συλλαλητηρίου με τους τόνους χημικών, την απρόκλητη επίθεση σε μπλοκ φοιτητών και την αυθόρμητη μαζική απάντηση του πλήθους με βροχή από πέτρες θύμιζαν περισσότερο την έναρξη ενός διαφορετικού “εμφυλίου”. Άλλωστε, γράφτηκε και στον τοίχο της Πρυτανείας: «Η συμφωνία της Βάρκιζας έσπασε. Έχουμε πόλεμο».

Εκατοντάδες ήταν οι τραυματίες και δεκάδες οι προσαχθέντες. 61 από αυτούς συλλαμβάνονται και κρατούνται στη ΓΑΔΑ για ώρες. Η δικαστική εξουσία έχει αναλάβει το έργο. Χωρίς ίχνος στοιχείων φορτώνει τους φοιτητές με κακοουργήματα ενώ ένας από αυτούς, ο οικοδόμος Β. Στεργίου, προφυλακίζεται.

Συνοδοιπόροι στον αντεργατικό-αντικοινωνικό κατήφορο της κυβέρνησης οι εκπρόσωποι της συνδικαλιστικής ηγεσίας. Φορείς αντιλήψεων εχθρικών για το εργατικό κίνημα, γαντζωμένοι στο όχημα της ανάπτυξης και της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων, αυλοκόλακες των εργοδοτικών οργανώσεων είχαν το θράσος να πραγματοποιήσουν το συνέδριο της ΓΣΕΕ στον Αστέρα της Βουλιαγμένης. Μακριά από τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων, χωρίς ίχνος αγωνιστικής διάθεσης φώναξαν και τα ΜΑΤ για να τους φυλάξουν από τη διαδήλωση 150 φοιτητών και εργαζομένων. Αρνήθηκαν προκλητικά να δεχθούν στο συνέδριό τους τον κόσμο που μαζεύτηκε και κυρίως τους εκπροσώπους του συντονιστικού των φοιτητών. Καμία παράταξη δεν διαμαρτυρήθηκε έστω, και για τις κάμερες, για την παρουσία των μπάτσων στον χώρο του συνεδρίου. Το ΠΑΜΕ δεν δέχτηκε την αντιπροσωπεία με το πρόσχημα ότι αυτοί δεν εκπροσωπούν όλες τις φοιτητικές παρατάξεις (σ.σ...και ειδικά την ΠΚΣ).

Στο εσωτερικό του συνεδρίου επιβεβαιώθηκε πλήρως το χάσμα ανάμεσα στην εργατική τάξη και τη συνδικαλιστική “αφρόκρεμα”. Καμία κουβέντα για στήριξη απεργίας και ουσιαστική συμπόρευση με το φοιτητικό κίνημα δεν ακούστηκε. Τα γεγονότα των τελευταίων μηνών μοιάζουν να μην έχουν αγγίξει τους κρατικοδίαιτους εργατοπατέρες. Το πρόβλημα για τον Παναγόπουλο είναι ο “εκσυγχρονισμός” του συνδικαλιστικού κινήματος. Στο πλαίσιο λοιπόν της γενικότερης “ανανέωσης” κινείται η 2χρονη εργασιακή ειρήνη η οποία και δεν αμφισβητήθηκε επί της ουσίας ούτε από τις δυνάμεις της αντιπολίτευσης. Η διαφορετική φρασεολογία του ΠΑΜΕ δεν συνεπάγεται και διαφορετική γραμμή πλεύσης κατ’ ανάγκη. Αυτό γίνεται στην πράξη. Και εκεί

οι ομοσπονδίες και τα σωματεία του ΠΑΜΕ τηρούν επίσης σιγή ιχθύος βάζοντας μια απεργία για τις 29 του Μάρτη εθιμοτυπικά, λίγο πριν τις υπογραφές των νέων κλαδικών συμβάσεων. Φαίνεται πως για τους επαναστάτες του ΠΑΜΕ οι μάχες που διεξάγονται καθημερινά στην εκπαίδευση και κάθε βδομάδα στους δρόμους της Αθήνας είναι ένα απλό νεανικό ξέσπασμα.

Το φοιτητικό κίνημα ορθώνοντας τον πολιτικό τσαμπούκα του στην κυβέρνηση και τα όργανα καταστολής στο δρόμο, άνοιξε τον δρόμο της ουσιαστικής ρήξης με τις επιλογές και τις κατευθύνσεις που επιβάλλει σήμερα ο καπιταλισμός. Η πολυμορφία, οι αντιλήψεις και οι δομές του, η μαζική συγκρουσιακή του διάθεση, το περιεχόμενο των αιτημάτων του έσπρωξε σε υποχώρηση ένα μπλοκ της άρχουσας τάξης, αναγκάζοντας το κοινοβούλιο σε μη αναθεωρητικό ρόλο. Η πρώτη νίκη υποχρεώνει και κάποιους από τον χώρο της αριστεράς να τα “μαζέψουν” γρήγορα. Έτσι εξηγούνται οι τιμωροκρατικές και τα διθυραμβικά σχόλια για τη μη ψήφιση του άρθρου 16. Ξαφνικά αρχίζει να υποτιμάται η σημασία του νόμου πλαίσιο και η συνταγματική αναθεώρηση.

Το κίνημα όμως παραμένει αταλάντευτο στους δρόμους και τις καταλήψεις παρά τα λάθη και τις παραλήψεις και τον ασφυκτικό κλοιό των κομματικών γραμμών. Ο στόχος ήταν συγκεκριμένος: άρθρο 16, νόμος πλαίσιο, συνταγματική αναθεώρηση. Ο δρόμος για την τελική νίκη περνά μέσα από αυτούς τους τρεις σταθμούς. Η ψήφιση του νόμου δεν σημαίνει τίποτα. Η ανατροπή του μπορεί και πρέπει να γίνει στους δρόμους και όχι μέσα στις ανοιχτές σχολές. Η σύνδεση του φοιτητικού και του εργατικού κινήματος είναι επιτακτική. Μόνο έτσι μπορεί να δοθεί η συνέχεια στον αγώνα και η απαραίτητη αναζωογόνησή του. Επίσης, αναγκαία είναι αυτή τη στιγμή η ποιοτική αναβάθμιση του ινήματος, ο εμπλουτισμός του περιεχομένου των αιτημάτων του, το ανέβασμα του πήχη όσον αφορά τους στόχους.

Αγώνας μέχρι την ανατροπή της κυβέρνησης, αγώνας για πραγματική δημόσια παιδεία, χωρίς κρατικές παρεμβάσεις και ιδιωτικά συμφέροντα.

Μόνο με το άνοιγμα του ορίζοντα και τη νέα κατεύθυνση μπορεί να παραμείνει ένα κίνημα ενεργό, ζωντανό και στο δρόμο.

Επίθεση λάσπης και συκοφάντησης

Το κράτος και η κυβέρνηση, αφού χρησιμοποίησαν κάθε προσφι- λές μέσο που διαθέτουν για το τσάκισμα των καταλήψεων και των διαδηλώσεων (μπράβιοι, φασίστες, μπάτσοι, χημικά, συλλήψεις, ΜΜΕ), προχώρησαν στη συκοφάντηση αλλά και τρομοκράτηση συ- γκεκριμένων τάσεων του αντιεξουσιαστικού χώρου με σαφή στόχο την περιθωριοποίησή τους αλλά και τον πολιτικό ευνοχισμό του κινήματος. Η μαζική κινηματική βία στις 8 του Μάρτη αλλά και η γε- νικότερη συγκρουσιακή διάθεση του κόσμου άρχισε να θορυβεί κά- ποιους. Αρωγοί αυτής της προσπάθειας δημοσιογράφοι, κυβερνητι- κά στελέχη αλλά και βουλευτές από τον χώρο της αντιπολίτευσης.

Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις του Πολύδωρα για το νέο "αντάρ- τικο πόλη" αλλά και η παρέμβαση του ακροδεξιού (και επίσημα πλέον) Πάγκαλου που έθετε το δίλημμα κοινοβουλευτικής νομιμότητας ή εξωκοινοβουλευτικού... "φασισμού". Από κοντά και οι ασκή- σεις νομιμότητας του Σκυλλάκου, τα εύσημα που εισπράττει το ΚΚΕ από τον διοικητή των ΜΑΤ για τη στάση του και την περιφρούρηση στην αιματοβαμμένη πορεία του Μάρτη. Φαίνεται ότι στον Περισσό επικρατεί κλίμα γενικευμένης ανασφάλειας τόσο για την κατάσταση στο εσωτερικό όσο και στο κίνημα συνολικά. Έτσι εξηγείται η αντι- κατάσταση του γεν. γραμματέα της ΚΝΕ για τη μη συμμόρφωση με τη γραμμή και το πλαίσιο της ΠΚΣ κάποιων σχολών. Ο Γκιώνης πλήρω- σε το μάρμαρο της αδιέξοδης πολιτικής του ΚΚΕ τόσο τον χώρο της παιδείας όσο και στους εργαζόμενους (και να σκεφτεί κανείς ότι ο ίδιος δεν ήταν εκτός γραμμής).

Εδώ πρέπει να επισημάνουμε και μία ακόμη παράμετρο της συ- νολικότερης επίθεσης λάσπης που έχει εξαπολυθεί το τελευταίο διάστημα εναντίον του αγωνιζόμενου κομματιού της νεολαίας. Πρό- κειται για την εκτόξευση βελών από τον χώρο της ριζοσπαστικής εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς εναντίον της αντιεξουσιαστικής συστώσεως του κινήματος. Η επίθεση τότε μοιάζει με κραυγή από- γνωσης ίδια με αυτή των τηλεδικαστών και τότε αποκτά πιο πολι- τική επιχειρηματολογία. Εξέχουσα θέση έχουν οι αρθρογράφοι του "ΡΙΝ" και ο στόχος συνήθως φωτογραφίζεται (βλ. Α.Κ.)

Προτροπή του Γ. Δελαστίκ (δημοσιογράφος στο Πριν και την Καθη- μερινή) για συλλήψεις κουκουλοφόρων: «Όργιο βίας από τα ΜΑΤ που ως συνήθως αφήνουν τους κουκουλοφόρους να δρουν ανενό- χλητοι...» (ΡΙΝ, 11/3). Ο σύντροφος Ν. Πελεκούδας (ΡΙΝ, 18/3) εγκυβρίζει τον αναρχικό χώρο επειδή «αρνείται τη σημασία που έχουν οι κατακτήσεις του κινήματος, ισοπεδώνοντας τη διαφορά δημόσιου και ιδιωτικού πανεπιστημίου». Με την ίδια λογική αρνούμαστε τη ση- μασία των κατακτήσεων του εργατικού κινήματος όταν απαιτούμε τη ριζική μείωση του χρόνου εργασίας (6ωρο-30ωρο) και μάλιστα στην κατεύθυνση της κατάργησης της μισθωτής σκλαβιάς τη στιγμή που αμφισβητείται σήμερα το 8ωρο; Είναι ισοπεδωτική η επιθετική στάση του κινήματος και είναι ρεαλιστική η αμυντική και αυτή που κινεί- ται στα πλαίσια του εφικτού; Είναι ισοπεδωτικό το φοιτητικό κίνημα όταν βρίσκει νέες μορφές οργάνωσης αμφισβητώντας τον ρόλο της ΕΦΕΕ; Και για να είμαστε ξεκάθαροι λέμε τούτο: Μια "άλλη" παι- δεία μπορεί να υπάρξει μόνο σε μια "άλλη κοινωνία", ωστόσο με την πάλη σου σήμερα μπορείς να προκαλέσεις πραγματικές ρωγμές στο εκπαιδευτικό σύστημα, να θέσεις τις βάσεις για την άρνηση της σημερινής εκπαίδευσης και να επανοηματοδοτήσεις την έννοια του δημόσιου σε αντιπαράθεση με το δίπολο κρατικός-ιδιωτικός έλεγχος.

Σε άλλο σημείο του ίδιου άρθρου διαβάζουμε: «Να θυμίσουμε την πλατιά λαϊκή απήχηση, αποτέλεσμα συλλογικών διεργασιών, τόσο των εξεταστικών του 1998, της ΕΑΣ το 1992, το εκπαιδευτικό κίνημα το 90-91, τα ξηλώματα των πεζοδρομίων στις απεργίες των οικοδό- μων τη δεκαετία του 70». Πολύ σωστά το θέτει ο σύντροφος: Απο- τέλεσμα συλλογικών διεργασιών, όχι διεργασιών των οργανώσεων. Άλλο λαϊκή απήχηση και άλλο απήχηση στα μέλη μας, τη δεκαετία του 70 και κυρίως τον Ιούλη του 75 οι οικοδόμοι χαρακτηρίστηκαν προβοκάτορες, πράκτορες, συνεργάτες νοσταλγών της χούντας (!!!) από το σύνολο του αστικού πολιτικού κατεστημένου, τους δημο-σιογράφους και την άκρα αριστερά (με ελάχιστες εξαιρέσεις όπως η Ο.Π.Α. του Καραμπελιά). Πέρασαν χρόνια για να νομιμοποιηθούν στη συνείδηση της "εκτός των τειχών" αριστεράς τα οδοφράγματα

της μεταπολίτευσης. Την ίδια αντιμετώπιση είχαν και οι μαθητές το 90-91. Είναι γνωστό το σύνθημα: «10.000 προβοκάτορες» που αποτυπώνει την πραγματική αποδοχή που είχαν τότε οι συγκρού- σεις με τις δυνάμεις καταστολής και η αντι-βία του κινήματος. Και πραγματικά δεν υπήρχε καμία απόφαση γενικών συνελεύσεων ή του συντονιστικού των μαθητών που να πριμοδοτεί αλλά ούτε και να καταγγέλλει αυτές τις λογικές. Ως εχθρικές προς το κίνη- μα χαρακτηρίστηκαν οι βίαιες εκδηλώσεις των 16ρηδων το 90. Αυτό το κίνημα όμως έριξε τον Κοντογιαννόπουλο και πέταξε στα σκουπίδια το νόμο του. Ας βρει ο σ. Πελεκούδας τα δημοσιεύματα του αριστερού τύπου της εποχής.

Άλλα δημοσιεύματα του Πριν (25 Φλεβάρη, σελ.9) χαρακτηρίζουν τους φοιτητές της Α.Κ. "εργολάβους" επειδή συγκρούστηκαν με τους μπάτσους στο συλλαλητήριο της 1ης Μάρτη και μάλιστα με τα δικά τους ιδεολογικά χρώματα. Βέβαια όταν οι "ματσουκίες" έχουν κι άλλα ιδεολογικά χρώματα (π.χ. κόκκινα) βαφτίζονται απο- φασιστική σύγκρουση του φοιτητικού κινήματος. Όταν οι σημαίες είναι μόνο μαυροκόκκινες, τότε οι διαδηλωτές χαρακτηρίζονται μικρό κομμάτι "εργολάβων" της σύγκρουσης.

Αυτό όμως που έχει πραγματικά εξαιρετικό ενδιαφέρον είναι η παρατήρηση του Μάρκου στο Πριν (18 Μάρτη, σελ.7): «Ο αναρχι- σμός συνδέεται με ή εκφράζει ταξικά περισσότερο τον μικροαστό που προλεταριοποιείται αλλά μένει ψυχολογικά ατομικιστής ή τον εργάτη που θέλει να γίνει μικροαστός και δεν τον αφήνουν». Εδώ έχουμε μέγιστο πολιτικό απόηχο! Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η εργατική τάξη έχει ενσωματωθεί στο αστικό σύστημα, τόσο συνειδητά όσο και πρακτικά. Στην περίοδο που ζούμε μάλιστα τα μικροαστικά στρώματα προλεταριοποιούνται, σε πολλές πε- ριπτώσεις βίαια, άρα γίνονται κι αυτά τμήματα της εργατικής τάξης, διατηρώντας όλες τις μικροαστικές τους αντιλήψεις. Σ' αυτά αξίζει να προσθέσουμε και το γεγονός ότι η Ελλάδα είναι μια χώρα με έντονο το στοιχείο της μικρής ιδιοκτησίας και με μακρά χρονική παράδοση σε αυτό, κάτι που δυσχεραίνει το έργο της προλεταριακής συνειδητοποίησης.

Αυτή είναι όμως η εργατική τάξη! Με όλα τα κατάλοιπα, την οπι- σθοδρόμηση, τον συντηρητισμό, τις αντιλήψεις, τις αυταπάτες. Και με τα προβλήματα και τις ανάγκες της! Υποχρέωση του κινή- ματος είναι να διαλύσει τις αυταπάτες και να αρθρώσει μια πει- στική πρόταση που θα απαντά στις ανησυχίες και τα ερωτήματα της τάξης σήμερα. Ο σ. Μάρκου όμως, αντί αυτού, διαχωρίζει την εργατική τάξη σε (προφανώς) καθαρή και σε μολυσμένη με τον "ιό" του μικροαστισμού! Χαρίζει τους "μικροαστούς" στους αναρχικούς και κρατά το τμήμα της τάξης που έχει συνείδηση της θέσης και του ρόλου του. Μήπως αυτό το τμήμα είναι τελικά και το επαναστατικό υποκείμενο; Μήπως πρέπει να ορίσουμε ξανά την εργατική τάξη με βάση την ιδεολογική τοποθέτηση και τις αντιλήψεις της και όχι με βάση τη θέση της στην παραγωγή και την παραγωγή υπεραξίας;

Όσο προβληματική είναι η φετιχοποίηση της βίας, άλλο τόσο επι- κίνδυνη είναι και η δήλωση νομιμοφροσύνης προς το σύστημα.

Η βία δεν είναι αναγκαία συνθήκη για την πολιτική "ολοκλήρω- ση" ενός κινήματος. Η ωρίμανσή του όμως, ειδικά στην παρούσα φάση, περνά και μέσα από την εκδήλωση της συγκρουσιακής και βίαιης εκδοχής του. Μια μολότωφ δεν καθιστά το κίνημα ανατρε- πτικό. Ούτε όμως του δημιουργεί πρόσθετους μετελάδες. Δεν περι- ρίμνε ο Πολύδωρας τους "κουκουλοφόρους" για να τσακίσει στο ξύλο τους καταλήψεις. Θα είχε βρει αφορμές. Και στο κάτω κάτω δεν χρειάζεται να δαιμονοποιούμε φαινόμενα που δεν μπορούμε να αποφύγουμε και πολύ περισσότερο δεν μπορεί να αποφύγει το ίδιο το σύστημα! Δεν το κάνουμε αυτό όταν τα φαινόμενα αυτά συμβαίνουν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά (προάστια του Παρισιού). Μην το κάνουμε λοιπόν και όταν βρίσκονται δίπλα μας.

Στο δρόμο γεννιούνται οι συνειδήσεις. Όχι στα γραφεία (είτε αυτά βρίσκονται στην Πατησίων είτε στη Θεμιστοκλέους).

Τάσος Χριστόπουλος

Τσου... ρε Λάκη!

Πήξαμε. Μπουχτίσαμε. Τα πήραμε στο κράνος. Τρεις μήνες τώρα έχουν περάσει οι πάντες από το γυαλί, τόση τηλεμανία είχαμε να τη δούμε χρόνια.

Επικριτές, κριτές, αναλυτές, δεξιοί, αριστεροί, κεντρώοι, φασίστες, "επαναστάτες", "διαδηλωτές", "διανοούμενοι", αντιδιαδηλωτάκηδες, υποκριτές και οι εκπρόσωποι της μαλακίας γενικώς. Στέκονται στην κάμερα κρατώντας το δάχτυλο μπροστά στη μούρη τους και λένε, λένε, λένε μαλακίες...

Βαρεθήκαμε είπαμε, δεν πάει άλλο, δε χωράνε πλέον ανέξοδες κριτικές, γνώμες και απόψεις. Δεν πάει άλλο με όλους αυτούς τους ανέξοδους και συνάμα επί- δοξους επαναστατολόγους. Σας ξέρουμε όλους, σας έχουμε ξαναδεί και όταν πιάνουν τα σκούρα... πέφτει πολλή δουλειά και πού να τρέχεις... αφού πρώτα πάτε για την εξαργύρωση της επιταγής. Εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια εξάλλου, τα τριάντα αργύρια κατέχουν κι αυτά μια θέση στην ιστορία και μάλλον περίοπτη.

Το παιχνιδι που παίζεται στις πλάτες κάθε εξεγερμένου είναι σικέ και τα μεγάλα λόγια που με τόση άνεση βγαίνουν από το στόμα του κάθε λογής και δήθεν επαναστατημένου ιδεολογίσκου θα βρουν πεδίο ν' ακουστούν μόνο στ' αυτιά του κάθε ιδεολήπτη αναπαραγωγέα. Γιατί, σύντροφε, καλό θα είναι πλέον να αρχίσουμε και να τα χώνουμε σιγά σιγά και στους εδώ, στην αποδώ την όχθη... και να τους πούμε «τσου ρε Λάκη, τσάμπα μάγκας δε γίνεται κανείς».

Και θα μου πεις, καλοπροαίρετα πάντα, γιατί όλα αυτά; Γιατί σύντροφε κουράστηκες, το ξέρω, τόσα χρόνια στα χαρακώματα με εξεγέρσεις, αγώνες και επαναστάσεις. Γιατί η ιστορία που κουβαλάς στην πλάτη σου έχει βαρύνει, αλλά ποτέ τόσο όσο να αφηφίσεις τον όποιο καλοθελητή θελήσει να σε αλαφρώσει, έστω και λίγο. Γιατί η φωνή σου πλέον έχει τόση δύναμη όση της δίνουν οι αναρίθμητοι, ανώνυμοι εξεγερμένοι όλου του κόσμου και όλης της ιστορίας. Γιατί συμφιλίωση δε γίνεται να υπάρξει, είναι πολύ το αίμα εξάλ- λου.

Αλλά κι αυτοί οι δεξιοί, ρε σύντροφε, έχουν πολύ γέλιο τώρα τελευ- ταία. Ξαφνικά γίνανε όλοι δημοκράτες, «δεν έχετε το προνόμιο της δημοκρατίας αποκλειστικά» λένε. Σε λίγο θα μας βγουν και αδικη- μένοι, να σηκωθούν τα πόδια να βαρύνουν το κεφάλι, δηλαδή. Γι' αυτό το νου σου σύντροφε με τις αισθήσεις σου στην τσίτα, και βλέπουμε και όσες σκευωρίες πάνε να μας σκαρώσουν, την αλήθεια θα βρουν μπροστά τους και πάλι να τους κοιτάζει ίσια στα μάτια και να τους διασλοστέλνει, για το ξεπούλημά τους. Αυτά.

Ο Ψίθυρος

Αναθεωρήστε την Αναθεώρηση

Από τον Απρίλιο του 2006, οπότε η κυβέρνηση ενεργοποίησε τη διαδικασία αναθεώρησης, μια μάχη χαρακωμάτων έχει ξεκινήσει για τη συνέχιση ή το σπάσιμο της αλλαγής του καταστατικού χάρτη της χώρας με καταλήψεις, οδομαχίες και γενικότερη αφύπνιση έξω στην κοινωνία, με διαμάχες και καιροσκοπικές τακτικές μέσα στη βουλή.

Είναι όμως η αναθεώρηση του Συντάγματος σημαντική; Το Σύνταγμα είναι το κείμενο που καθορίζει το πολίτευμα ενός τόπου, που ορίζει τα πλαίσια μέσα στα οποία οφείλει να κινείται η εξουσία και τις ελευθερίες των ανθρώπων απέναντί της. Μολονότι το Σύνταγμα δεν αντικατοπτρίζει το τι συμβαίνει στην πράξη στην κοινωνία και συχνά υπερσκελιζεται από την σκληρή πραγματικότητα, ωστόσο αποτελεί ένα σημαντικό εχέγγυο ενάντια στην κρατική (και ιδιωτική) αυθαιρεσία. Υπό αυτή την έννοια η αναθεώρηση του Συντάγματος είναι αρκετά σημαντική, επειδή φανεώνει τη βούληση των διαφόρων κέντρων εξουσίας να επαναριοθετούν τα όρια της νομιμότητάς τους, όπως κατά καιρούς τα βολεύει και όπως τους δίνεται η ευκαιρία ελλείψει κοινωνικών αντιστάσεων.

Η παρούσα πάντως αναθεώρηση δεν αποτελεί απλή αποκάλυψη βούλησης, είναι ξεκάθαρη επίθεση. Δίχως πλέον ικανές (έτσι κρίνει) κοινωνικές αντιδράσεις και με τα κραταιά ΜΜΕ πλήρως ευθυγραμμισμένα μαζί της, η εξουσία επιτίθεται για την ένδυση των επιλογών και των πράξεών της με υπερνομοθετική ισχύ μέσω της ενσωμάτωσής τους στον Συνταγματικό χάρτη.

Οι βασικές κατευθύνσεις της εξουσίας, όπως φαίνεται και από τα προτεινόμενα για αναθεώρηση άρθρα, είναι οι εξής:

Άρθρο 14 παρ. 9 (Βασικός μέτοχος): Η απαγόρευση συγκέντρωσης υπερβολικής οικονομικής και πολιτικής εξουσίας (απαγόρευση της διπλοκλής) καταργείται με τις ευλογίες της ΕΕ, αφού κρίνεται πλέον ως εμπόδιο για τα κέντρα εξουσίας.

Άρθρο 16 (Ιδιωτική ανώτατη εκπαίδευση): Αφού η εκπαίδευση ισοπεδώθηκε εσκεμμένα όλα αυτά τα χρόνια, αποφασίζεται να πέσει και το τελευταίο οχυρό, που διαφύλαττε τον κοινωνικό και δωρεάν χαρακτήρα της παιδείας.

Άρθρο 17 (Πνευματική ιδιοκτησία): Προτείνεται η ρητή προστασία της πνευματικής «ιδιοκτησί-

ας» από το Σύνταγμα. Κλασικές διδαχές της επιστήμης του δικαίου ότι η πνευματική «ιδιοκτησία» δεν αποτελεί στην πραγματικότητα ιδιοκτησία με την παραδοσιακή έννοια αλλά προνόμιο που παραχωρείται από το κράτος κηρύσσονται αναχρονιστικές.

Άρθρα 24 & 117 (Περιβάλλον): Ενώ η προστασία του περιβάλλοντος αναβαθμίζεται σε πρώτη προτεραιότητα μέχρι και από τον Μπους, στην Ελλάδα προτείνεται η ελαστικοποίηση του ορισμού των δασών και η άρση της απαγόρευσης αλλαγής του προορισμού των δασικών εκτάσεων, προκειμένου να αποχαρακτηριστούν εκατομμύρια στρέμματα καμένης ή καταπατημένης πρώην δασικής έκτασης και να νομιμοποιηθούν οι καταπατητές.

Άρθρο 28 παρα. 2 (Εθνική κυριαρχία): Η ήδη προβληματική ρύθμιση για την παραχώρηση εξουσιών του Ελληνικού κράτους σε υπερεθνικούς σχηματισμούς (πχ ΕΕ), σύμφωνα με την οποία χρειάζεται υπερψήφιση μίας τέτοιας απόφασης από τα 3/5 της βουλής, μετριάζεται ακόμη περισσότερο (προτείνεται απόλυτη πλειοψηφία και όχι πλέον 3/5), ώστε να εκχωρούνται πιο εύκολα εθνικές εξουσίες στο διευθυντήριο των Βρυξελλών.

Άρθρα 29, 54, 57, 62 (Χρηματοδότηση των κομμάτων): Μοναδικός νόμιμος χρηματοδότης των κομμάτων ορίζεται το κράτος, πράγμα που μπορεί να αποκλείει νοσηρά φαινόμενα ιδιωτικής χρηματοδότησης (όχι βέβαια στην πράξη) αλλά καθιστά τα κόμματα υποχείρια της κρατικής εξουσίας.

Άρθρο 54 (Βουλευτές επικρατείας): Διπλασιάζεται ο αριθμός των βουλευτών επικρατείας και άρα των αντιπροσώπων που δεν είναι εκλεγμένοι από το λαό.

Άρθρα 93, 100 (Έλεγχος αντισυνταγματικότητας): Μέχρι τώρα ο έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων γινόταν από οποιοδήποτε δικαστήριο της χώρας (παρεμπίπτων & διάχυτος) και έτσι επιτυγχάνονταν ο όσο το δυνατόν πιο συλλογικός έλεγχος από όσο το δυνατόν περισσότερους δικαστές. Προτείνεται ο συγκεντρωτικός έλεγχος με την ίδρυση Συνταγματικού δικαστηρίου που θα στέκεται ανυπάκουα πολύ πιο σπάνια εμπρός στις επιλογές της εξουσίας σε σχέση με το σύνολο των δικαστικών της χώρας.

Άρθρο 103 παρ. 8 (Ευελιξία δημοσίου τομέα): Προτείνεται συγκεκαλυμμένα η άρση της μονιμότητας στο δημόσιο και προωθείται η πρόσληψη με πελατειακές σχέσεις.

Κτλ, κτλ, κτλ.

Είναι χαρακτηριστικό ότι, μολονότι το Σύνταγμα δεν επιτρέπεται να αναθεωρείται συχνά, και

πάντως όχι πριν περάσει πενταετία από την προηγούμενη αναθεώρηση (άρθρο 110 παρα. 6 Σ), η τελευταία αυτή αναθεώρηση επιχειρείται με την εκπνοή της πενταετίας. Ουσιαστικά το Σύνταγμα υποβαθμίζεται σε απλό νόμο και, ελλείψει κοινωνικών αντιστάσεων, σε κουρελόχαρτο που αναθεωρείται κάθε τρεις και λίγο. Οι γενικές κατευθύνσεις της αναθεώρησης είναι εμφανείς παραπάνω. Σε όλες σχεδόν τις αναθεωρητικές προτάσεις αφαιρούνται κοινωνικές κατακτήσεις και παραμερίζονται εμπόδια, προκειμένου να νομιμοποιείται η ανενόχλητη και ανεξέλεγκτη δράση της εξουσίας. Τα βασικά σημεία της αναθεώρησης είναι φυσικά το άρθρο 16 (παιδεία) και το άρθρο 24 (περιβάλλον). Οι φοιτητές και όσοι αντιδρούν στην (περαιτέρω) ιδιωτικοποίηση της παιδείας κατασκευοφαντούνται καθημερινά από τα κανάλια και τρομοκρατούνται στις πορείες από τις δυνάμεις ασφαλείας. Οι πολίτες που αντιδρούν στην καταστροφή του οικοσυστήματος του τόπου χαρακτηρίζονται ουτοπιστές και βγαίνουν μάγκες τα κάθε είδους λαμόγια και εργολάβοι που χρόνια τώρα οικίζουν τον φυσικό μας πλούτο. Και μέσα σε όλα αυτά διαχέεται ένας άκρατος (δήθεν) πραγματισμός και ένας κυνισμός που υπαγορεύει ότι αρχές, όπως κοινωνική παιδεία - παιδεία αμφισβήτηση και αρμονική συμβίωση του ανθρώπου με τη φύση, είναι ουτοπικές και αναχρονιστικές.

Ιδιαίτερα το ζήτημα της παιδείας που είναι κεντρικό θέμα στην αναθεώρηση του Συντάγματος διχάζει την κοινωνία με πρωτοφανή τρόπο. Το νομοσχέδιο (πλέον νόμος) του Υπουργείου Παι-

δείας έχει ανάλογη κατεύθυνση με την πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 16. Για ένα τόσο σοβαρό κοινωνικό ζήτημα το Σύνταγμα προέβλεπε τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την τελική απόφαση της επικύρωσης ή όχι του νομοσχεδίου από τον λαό. Ένα δημοψήφισμα, μολονότι δεν θα ήταν δίκαιη λύση, αφού θα υποχρέωνε το λαό να επιλέξει μεταξύ του (νυν) νόμου της κ. Γιαννάκου και της ανυπαρξίας στην οποία βρίσκονται τα πανεπιστήμια, παρ' όλα αυτά θα έβγαζε ένα αποτέλεσμα που θα ήταν κοινωνικά αποδεκτό και θα έκρινε και την αναθεώρηση του άρθρου 16. Σε κοινωνίες με μεγαλύτερη παράδοση στα δημοκρατικά ιδεώδη, όπως η Γαλλική (ας μην μιλήσουμε για τους Ελβετούς), τέτοιο ζήτημα θα είχε τεθεί. Στην Ελλάδα, όπου οι λαϊκισμοί τύπου «ο κυρίαρχος λαός», «η δημοκρατία μας» κτλ. περισσεύουν, το ζήτημα του δημοψηφίσματος ούτε καν τέθηκε, όπως και ποτέ δεν έχει τεθεί στο παρελθόν. Αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες στη μεταπολιτευτική «δημοκρατική» Ελλάδα δεν χρειάζονται, γιατί εθίζουν τους υπηκόους στο αίσθημα συμμετοχής στα κοινά.

Η διαδικασία αναθεώρησης έχει πάντως ήδη βαλτώσει. Όχι βέβαια από την ομορτοπιστική στάση του ΠΑΣΟΚ που αποχώρησε από τη διαδικασία, για να κρύψει τα εσωκομματικά του προβλήματα και να κερδίσει ψήφους. Αλλά από τις κοινωνικές αντιδράσεις που στη συγκεκριμένη περίπτωση εκφράστηκαν και στην κεντρική πολιτική σκηνή. Στην πράξη, η αποχώρηση του ΠΑΣΟΚ κλόνησε την αναθεώρηση. Αφού δε συγκέντρωσε τώρα 180 βουλευτές, η αναθεωρητική πλειοψηφία θα πρέπει να το καταφέρει στην επόμενη βουλή. Κάτι όμως που είναι σαφώς πιο δύσκολο, καθώς στην επόμενη βουλή δεν ψηφίζεται απλώς ποια άρθρα θα αναθεωρηθούν αλλά το περιεχόμενό τους, οπότε εύλογα μπορεί να προκύψουν πολύ περισσότερες διαφωνίες και μεγαλύτερες δυσκολίες στη συγκέντρωση αυξημένης πλειοψηφίας. Ταυτόχρονα, οι επερχόμενες εκλογές θα γίνουν με τον σαφώς πιο δίκαιο νέο εκλογικό νόμο, ο οποίος δίνει πολύ περισσότερους (σχεδόν τους διπλάσιους) βουλευτές στα μικρά κόμματα. Όλα τα παραπάνω σημαίνουν ότι η αναθεώρηση έχει σοβαρές πιθανότητες αποτυχίας.

Το κίνημα για κοινωνική δωρεάν παιδεία με όλες τις αδυναμίες, τις ήττες και τις νίκες του μας έδωσε ένα μάθημα. Ότι ο καθημερινός μας αγώνας ενάντια σε αυτά που μας αφαιρούν τη ζωή, ο αγώνας μακριά από νόμους και εξουσίες αλλάζει το κοινωνικό μας περιβάλλον και συχνά κερδίζει νίκες. Στους δρόμους και όχι με νόμους και διαδικασίες στους διαδρόμους της βουλής γεννιούνται οι αγώνες και οι συνειδήσεις.

Αντώνης Μπρούμας

Ασφαλιστικά Ταμεία – Συντάξεις - Αποθεματικά

Οι τριγωνικές σχέσεις της Δομημένης Θεσμικής Διαπλοκής & των ομολόγων της

Εφόσον η Διαπλοκή είναι παντού, ο άνθρωπος μαθαίνει να ζει μέσα στο σύστημα διαφθοράς, αρχίζει και να την αποδέχεται ως αναπόφευκτο στοιχείο στην καθημερινότητά του. Αυτή η κοινωνική μάθηση της διαπλοκής αποτελεί ιδεολογικό χειρισμό ο οποίος επιβάλλεται διαμέσου ενός συμπεριφορικού συστήματος ανταμοιβών και αποτελεί εξαρτημένο αντανακλαστικό με το οποίο θα πρέπει να μάθει να ζει ο πολίτης ως αναπόσπαστο στοιχείο του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Η διαφθορά και η διαπλοκή δεν αποτελούν τον «δούρειο ίππο» αλλά δομικό στοιχείο της δημοκρατίας.

της, ενώ καταδικάζει ως έκνομη την όποια φωνή αντίστασης που εκ των πραγμάτων είναι εξωθεσμική: Απέναντι από την εξουσία και την αστική δημοκρατία.

Το φαινόμενο της διαπλοκής και της διαφθοράς του δημόσιου βίου αποτελεί τη διαχρονική παθολογία του εξουσιαστικού κόσμου.

Η πρόσφατη περίπτωση με τη διαχείριση των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων, τα δομημένα ομόλογα που άλλαζαν χέρια για να ξαναπουληθούν προσαυξημένα με καπέλο αποδεικνύουν ότι στη δημοκρατία όλοι κερδίζουν, εκτός από την κοινωνία σε συλλογικό και τον πολίτη σε ατομικό επίπεδο. Σε συνέχεια με την υπόθεση των κουμπάρων, το νέο ασφαλιστικό σκάνδαλο καταδεικνύει αυτό το ιδιότυπο win-win μεταξύ των κομματικών - θεσμικών - νομοταγών παρατρεχάμενων του συστήματος. Η δημοκρατία δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα «τριγωνικό» σύστημα πωλήσεων - αντιπροσώπευσης - κατανομής πλούτου. Μόνο που σε αυτή την τριγωνική σχέση κερδίζει η κορυφή της πυραμίδας (ημέτεροι) και όχι η βάση της (η κοινωνία).

Το «φακελάκι» ή το «γρηγορόσημο» είναι απλά πταίσματα μπροστά στο γενικότερο σύστημα των διαπλεκόμενων συμφερόντων των ημετέρων παρατρεχάμενων συμβούλων, γραμματέων, κλπ κομματικών στελεχών οι οποίοι αποτελούν τον δομικό κορμό του κοινοβουλευτισμού. Τα πρόσφατα παραδείγματα των γαλανόλευκων παιδιών αποδεικνύουν, όχι πόσο έχει εισχωρήσει το «μικρόβιο» της διαφθοράς μέσα στην εξουσία, αλλά το ότι η σεμνότητα και η ταπεινότητα των φιλάρεσκων εραστών στον δημόσιο βίο αποτελεί μια άκρως αντιφατική και ασύμβατη πραγματικότητα.

Δεν περιμένει κανείς σώφρων άνθρωπος ότι θα διαχειριστούν τα αποθεματικά και το κεφάλαιο των ασφαλιστικών ταμείων άνθρωποι, κομματικά

στελέχη και θεσμοί που επιβιώνουν εις βάρος της μισθωτής εργασίας και του πλούτου που αυτή παράγει. Σε αυτή την ασύμβατη πραγματικότητα, η αφέλεια του παράδοξου της δημοκρατίας είναι η πεποίθηση ότι μπορεί ποτέ να γίνει αντιληπτός ο ταξικός μόχθος που συσσωρεύεται στα ασφαλιστικά ταμεία, που λειτουργούν αναδιανεμητικά από το παρόν προς το μέλλον, από κομματικά υποκείμενα που στηρίζουν το προσωπικό τους όφελος, ρισκάροντας εκ του ασφαλούς τον κόπο των άλλων.

Το πολλαπλό κοινωνικό κόστος της διαπλοκής σε θεσμικό επίπεδο έρχεται να προστεθεί στα προβλήματα του άνεργου, του αγρότη, του φοιτητή και του συνταξιούχου, όχι μόνο γιατί αποδεικνύει την διογκούμενη ανισότητα στην κατανομή του πλούτου προς τους ημετέρους, αλλά γιατί στην προσπάθεια να κερδίσουν οι λίγοι εις βάρος των πολλών αναγάγει την ανομία ως βασική προτεραιότητα, δίνοντας το «καλό παράδειγμα» για την ανάπτυξη του παράπλευρου - εύκολου κέρδους σε στοιχείο μέγιστης κοινωνικής καταξίωσης.

Η κυβέρνηση της ΝΔ προσπάθησε να προσδιορίσει την κακοδιαχείριση από το ΠΑΣΟΚ ως βασικό στοιχείο για την καταπολέμηση της διαφθοράς στον δημόσιο βίο σε επικοινωνιακό επίπεδο. Η καταπολέμηση της διαφθοράς και της διαπλοκής ήταν ένα από τα προεκλογικά όπλα της κυβέρνησης στην πορεία της προς την εξουσία. Όπως όμως διαφαίνεται, η προσπάθεια αυτή δεν

σκοντάφτει στην «εικοσαετή πείνα» των κομματικών στελεχών του κυβερνώντος κόμματος, αλλά στην ανομία ως θεσμική αποστέρηση των εμπλεκόμενων εντός του συμβατικού πολιτικού βίου. Η ανεξαρτητοποίηση της πολιτικής ζωής από τους οικονομικούς και επιχειρηματικούς παράγοντες δεν μπορεί να γίνει ποτέ στην αστική δημοκρατία, διότι η αδυναμία της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας είναι η ίδια η διαμεσολαβητική της ύπαρξη. Στον βαθμό που ο διαμεσολαβητής είναι ταυτόχρονα ο διαπλοκέας αλλά και ο θεσμικός υπέρμαχος, τότε είναι τουλάχιστον αφελές να μιλάμε περί ατόμων που παρεκκλίνουν, όταν η φύση της εξουσίας αποτελεί παρέκκλιση από μόνη της.

Ο μεγαλύτερος λαϊκισμός δεν είναι αυτός που στρέφεται στο κοινό αίσθημα των αναξιοπαθούντων, όσο στο γεγονός ότι ο ίδιος ο «κυρίαρχος λαός» παραδέχεται την απαξίωσή του, συμμορφωμένος στην απτή πραγματικότητα, και παραμένει άπρακτος. Αντί λοιπόν να παρακολουθεί ως θεατής προτάσεις κοινοβουλευτικής δυσπιστίας μιας κατά τα άλλα θεσμικά άσφαιρης αντιπολίτευσης, η πραγματική δυσπιστία του δεν θα έπρεπε να είναι σε κοινοβουλευτικό αλλά σε κοινωνικό επίπεδο, στο δρόμο. Στον βαθμό που δεν οργανώνει την κοινωνική του αυτοάμυνα με στόχο την αντεπίθεσή του, τότε αυτό το σύστημα θα συνεχίσει να επιβιώνει εις βάρος των πολλών στο όνομα των πολλών. Και χωρίς καμιά αμφιβολία η ρήξη δεν θα έρθει ποτέ από τη νομιμόφρονα πλειοψηφία που συναινεί στην καταλήστευση

Η Δικαιοσύνη, οι Εξεταστικές Επιτροπές της Βουλής, και οι λοιπές «ανεξάρτητες αρχές» δεν μπορούν και δεν πρόκειται να δώσουν λύση γιατί πολύ απλά η μόνη λύση είναι η κατάργηση του συστήματος. Εάν η κοινωνία επιθυμεί να αποδοθούν ευθύνες σε αυτούς που δημιούργησαν την κατάσταση αυτή, θα το κάνει όχι από κομματικό αλλά από κοινωνικό ρεβανσισμό στα πλαίσια του ταξικού αγώνα. Και αυτό είναι το πιο σημαντικό, γιατί η παραπομπή στην δικαιοσύνη ενός Υπουργού, ενός επιχειρηματία ή κάποιου παραβάτη κρατικού λειτουργού δεν ανεβάσει αυτόματα τον πολιτικό πήχη ψηλότερα ούτε δημιουργεί αίσθημα ασφάλειας στην κοινωνία που αισθάνεται αδικημένη έναντι των μέχρι σήμερα λίγων και ευνοούμενων. Χρειάζεται κάτι πιο ριζοσπαστικό και σίγουρα αντιθεσμικό. Η διαφθορά και η διαπλοκή αποτελούν όχι τον «δούρειο ίππο» αλλά δομικό στοιχείο της δημοκρατίας. Είναι στην φύση κάθε συστήματος που στηρίζεται στην ανισότητα να δημιουργεί συμπληρωματικούς εσωτερικούς και υπερθεσμικούς μηχανισμούς για να διαχειρισθούν αποτελεσματικότερα τον πλούτο προς όφελος των ιδίων και όχι της κοινωνίας. Η διαπλοκή θα συνεχίσει να υπάρχει εφόσον δεν εξαλειφονται οι γενεσιουργές της αιτίες. Σε αυτή την περιρρέουσα ατμόσφαιρα σήψης, η αντίσταση αποτελεί τη μοναδική και ύστατη λύση για κάθαρση. Γιατί το χειρότερο δεν θα είναι να αρκεστούμε στη διαπίστωση της ύπαρξης διαπλοκής στον δημόσιο βίο, αλλά το να συναινέσουμε και να συμβιώσουμε μαζί της.

Ποιος λουφάρει; ή τα παραλειπόμενα της άρνησης στράτευσης

Το ερώτημα μου μπήκε την περίοδο που οι κάμερες αποθανάτιζαν τον στρατολόγο να μαζεύει φακέλους για να απαλλάξει από τη θητεία κάποιον – προφανώς με το αζημίωτο.

Η στιγμή που αποφάσισα να γράψω ήταν στιγμή θυμού: Σε ένα από τα «παράθυρα», ο ειδικευμένος στις θεαματικές αποκαλύψεις Μάκης δήλωσε ότι πέρασε «ανεπιστρεπτί» η περίοδος που η άρνηση στράτευσης αφορούσε κάποιους ιδεολόγους αντιμιλιταριστές κλπ, υπονοώντας ότι σήμερα τη θέση τους πήραν μόνο όσοι μπορούν να εξαγοράσουν ή ν' απαλλαγούν δια της πλαγίας οδού.

Η «ανάλυση» αυτή μου 'κατσε στο στομάχι. Ώστε λοιπόν ξοφλήσαμε! Δεν μπορέσαμε -που δεν μπορέσαμε- να συγκροτήσουμε κίνημα και τώρα θα τρώμε τις σφαλιάρες δημοσίως: Πρώτον, δεν είστε κίνημα, αλλά διεκδίκηση αιτημάτων από μία ομάδα ανθρώπων που δεν είναι συγκροτημένη πολιτικά αλλά αποτελεί ένα σύνολο ατομικών περιπτώσεων εντελώς διαφορετικών μεταξύ τους. Δεύτερον, φάγατε τα συκώτια σας με την αντιπαλότητα: ολική άρνηση από δω, ηλίθια κοινωνική θητεία από κει και δουλειά με τον κόσμο (που θέλει να στηριχθεί για να αρνηθεί τη θητεία) μηδέν... Τρίτον, πέρασαν 21 χρόνια από τον πρώτο μη θρησκευτικό αντιρρησία (Δεκέμβρης 1986), πολλά έγιναν αλλά μη έχοντας τώρα φυλακισμένους -για να διεκδικήσουμε την αποφυλάκισή τους και να προσελκύσουμε κόσμο- χάσαμε τον δρόμο και τον αντιμιλιταρισμό ως must προτεραιότητα. Έτσι βγαίνει τότε κάποια αφήσα μόνο και μόνο για να μας θυμίζει ότι υπάρχει και η άρνηση στράτευσης ως πεδίο συνολικής παρέμβασης, εκτός από πεδίο προσωπικού αγώνα. Φταίει λοιπόν ο Μάκης που μας τριβει στα μούτρα την ανεπάρκειά μας; Και τι τέλος πάντων κάνουμε όλοι εμείς και άλλοι που ταλαιπωρήθηκαν με το στρατό ή με την άρνηση ή με το χαρτί; Με τι ασχολούμαστε - αν επιτρέπεται;

Άρνηση και απαλλαγή

Εδώ και 20 χρόνια είναι απόλυτα γνωστό ότι περίπου το 10% του πληθυσμού έχει κάποιον είδους τιτλοθέτηση ότι είναι «άτομο με ειδικές ανάγκες». Φυσιολογικά λοιπόν και νόμιμα απαλλάσσεται το

10% των «στρατεύσιμων» για λόγους σωματικής ή ψυχικής υγείας. Η ειδική νομοθεσία που ορίζει τότε απαλλάσσεται κανείς έχει πολλές «αξιοποιήσιμες» περιπτώσεις: χρήση ουσιών (που προκύπτει από τα δικά σου ούρα ή κάποιου άλλου και με λίγο παραδάκι), ηπατίτιδες, φανερά ομοφυλοφιλία (...διαταράσσει γαρ την πειθαρχία), το να έχεις πλατυποδία, να είσαι υπέρβαρος ή κουφός, να ιδρώνουν τα χέρια σου, να πάσχεις πιθανόν από επιληψία, μεγάλη διαφορά μυωπίας, διάφορα άγνωστα στο ευρύ κοινό ιατρικά σύνδρομα μπορούν να σε απαλλάξουν νομίμως. Ακόμα και μια καταδίκη για «κακούργημα» μπορεί να είναι χρήσιμη...

Κατόπιν είναι η στρατιά των μόνιμων κατοίκων εξωτερικών, των ανυπότακτων με γάμους και μεταπτυχιακά, όσων πήραν κάρτα μετανάστη, όσων δούλευαν σε πρεσβείες, διεθνείς οργανισμούς, στην Ε.Ε. κλπ κλπ. Μετά έχουμε την συνειδητή άρνηση μέσα από το τρελόχαρτο, που φαίνεται να παραμένει η μόνη διαδικασία με την οποία μπορείς να απαλλαγείς - με το κόστος βέβαια της ταλαιπωρίας και της ψυχιατρικοποίησης. Ένα 3,4% λοιπόν απαλλάσσεται για «δυσπροσαρμοστικότητα προς το στράτευμα», για «οξεία αγχώδη νευρώση με ψυχωτικές τάσεις» κ.λπ. «δεν μας θέλεις εσύ - δεν σε θέλουμε όμως και εμείς, αλλά δεν το ξέρεις και για αυτό θα σε χορέψουμε πρώτα» είναι η κρυφή επωδός για να πάρεις το τρελόχαρτο πληρώνοντας το κόστος.

Οι αντιρρησίες συνείδησης με βάση τον ισχύοντα νόμο περί κοινωνικής θητείας είναι ελάχιστοι: 200 περίπου μάρτυρες του Ιεχωβά το χρόνο οι οποίοι -παρά το ότι είναι ολικοί αντιρρησίες σε όλη τη Ευρώπη- εδώ κάνουν κοινωνική θητεία μόνο και μόνο για να αποφύγουν ένα σύνολο εξοντωτικών παρεπόμενων ποινών και διακρίσεων που είχαν όταν έμειναν στη φυλακή (στέρση πολιτικών δικαιωμάτων, πρόβλημα στο ποινικό μητρώο και αδυναμία να πάρουν άδεια ασκήσεως δεκάδων επαγγελμάτων). Μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού οι δημόσιοι αρνητές για πολιτικούς, ιδεολογικούς λόγους, οι οποίοι ή περιορίζονται να δημοσιεύσουν σε κάποιο έντυπο τη δήλωσή τους ή σε ελάχιστες περιπτώσεις κάνουν κοινωνική θητεία διπλάσιου χρόνου σε κάποιον ΟΤΑ ή ίδρυμα σε ακριτική ή μισο-ακριτική περιοχή.

Βλέπετε κανένα κίνημα;

Με όλα όσα είπαμε η πολιτική άρνηση αποτελεί μια «ασημαντή αριθμητικά λεπτομέρεια στο πάνω από 20% των στρατεύσιμων που τελικά απαλλάσσονται. Και πώς δεν υπάρχει κίνημα, αφού π.χ. όσοι παίρνουν αναβολή λόγω σπουδών σε ένα τεράστιο ποσοστό τελικά δεν υπηρετούν; Και πώς δεν έχει πρόβλημα ο στρατός αφού «η μη προσέλευση» στις τάξεις του στρατεύματος έχει σχεδόν φρακάρει τη διαδικασία της υποχρεωτικής στράτευσης; Ενωώ ότι ο στρατός δεν μπορεί να πετύχει το νούμερο που θέλει, προσλαμβάνει συνεχώς επαγγελματίες και ουσιαστικά είναι σε αδιέξοδο.

Στην Ισπανία ένα μαζικότατο κίνημα αρνητών, που έφτασε το 60% των «στρατεύσιμων», κατάφερε να καταργήσει την υποχρεωτική στράτευση ΩΣ ΚΙΝΗΜΑ μέσα σε 10 χρόνια. Στις λοιπές ευρωπαϊκές χώρες αλλού επιλέχτηκε ο επαγγελματικός στρατός γιατί η μαζική στράτευση κατάντησε μια ασύμφορη παρωδία και αλλού παραμένει η θητεία μόνο και μόνο για να συντηρείται η κοινωνική θητεία που καλύπτει τεράστια κενά στο σύστημα υγείας-πρόνοιας (Γερμανία) και θα ήταν δύσκολο να καταργηθεί αφού αποτελεί «δωρεάν» εργασία σε κείριους τομείς (νοσοκομεία, ασθενοφόρα, ιδρύματα). Εδώ λοιπόν που έχουμε μαζική άρνηση γιατί δεν έχουμε κίνημα;

Σε ποια χώρα ζούμε;

Μου είναι απόλυτως γνωστό ότι ζούμε σε μια χώρα με απόλυτη θεσμική καθυστέρηση, αλλά που έχει βρει τους τρόπους της να είναι «λειτουργική». Ό,τι δεν μπορείς ή δεν επιτρέπεται να το κάνεις «επίσημα», φανερά, επικαλούμενος έννομα δικαιώματα ή νόμιμα, το κάνεις «αλλιώς»: Περιμένοντας να πληρώσεις, βρίσκοντας «παράθυρο» μέσω του γνωστού και αξιοποιώντας υπάρχοντες, προμελετημένους, νομιμότατους, ψηφισμένους στη βουλή και απολύτως θεμιτούς και αποτελεσματικούς τρόπους. Έτσι, το να χτίσουμε ένα αυθαιρετάκι και μετά να το νομιμοποιήσουμε, το να καταπατήσουμε ένα δάσος, να το ονομάσουμε «αγρό» (θα σας πω πώς στο επόμενο άρθρο) και να το χτίσουμε νόμιμα είναι μέσα στο πεδίο της συνείδησης και της καθημερινής πρακτικής του νεοέλληνα.

Θα μου πείτε όμως: Άλλο πράγμα βρε παιδί μου είναι το αυθαίρετο και άλλο η παραβατικότητα των ανηλίκων, άλλο το να κάνεις κάτι παράνομο ή παράτυπο -γιατί αλλιώς το σύστημα δεν σ' αφήνει να επιβιώσεις- και άλλο το να κάνεις πολιτική ανυπακοή μη ψηφίζοντας ή μη πηγαίνοντας στο στρατό. («Πολιτική Ανυπακοή»; - τι είναι αυτό; Τρώγεται; Θα μας ρωτήσει ο μέσος 17άρης... για να μας θυμίσει τι σημαίνει μη αναπαραγωγή των κοινωνικών κινήματων στις νέες γενιές).

Ποιος είσαι - Ποιος είμαι - Τι κάνουμε;

Είμαι σχεδόν... πενήνταρης αντιρρησίας συνείδησης που απαλλάχτηκα νομίμως στα 46 λόγω ηλικίας (όριο στράτευσης στα 45) μετά από 18 χρόνια ενεργής ανυπαταξίας στο εσωτερικό, 17 χρόνια χωρίς διαβατήριο, πολλή δουλειά -αν και όχι πολιτικά ορθή- για αυτό τα λέγαμε την περίοδο 86-96 «Ανάδειξη του ζητήματος», «Πρόκληση Δημοσίου Διαλόγου» για την άρνηση στράτευσης, «Αποποινικοποίηση» και βέβαια «Αποφυλάκιση των κρατουμένων».

Τώρα τι κάνω; (και εσύ τι κάνεις;) τώρα βολεύομαι: Μπορώ να έχω μια κάποια δουλειά, ίσως να έχω μια κάποια καλή σχέση, στα κοινωνικά δρώμενα αλλού είμαι θεατής και αλλού ενεργός με τον τρόπο μου. Και για το στρατό; Ε, λοιπόν πρέπει να ομολογήσω ότι «λουφάρω»!! Αφού η επιλογή μου να μην πάω στρατό δεν ήταν μια επιμέρους στάση ούτε κάτι που έκανα επιπόλαια, αλλά ήταν στοιχείο του εαυτού μου, της φιλοσοφίας μου και κομμάτι της προσωπικής μου συγκρότησης, τώρα που δεν διοχετεύω τον αντιμιλιταρισμό μου; Κι εσείς ω φίλοι, παρομοίως;

Όταν λοιπόν ο Μάκης λέει το «ανεπιστρεπτί» μάς πετάει το γάντι και μας υποχρεώνει να τοποθετηθούμε δημόσια και να κόψουμε το παιχνίδι: Η θητεία είναι μπροστά σε όλους τους νέους; Απασχολεί, ταλαιπωρεί, κακοποιεί, φυλακίζει, ξεψιλιάζει, απανθρωποιεί, καταστέλλει, εκπαιδεύει το σεξισμό και τη φαλλοκρατία, υπηρετεί το μιλιταρισμό, εμπνεδώνει την υποταγή, εκπαιδεύει στην προσαρμογή στην «νεοελληνική πραγματικότητα», δομεί την ψυχολογία και την ιδεολογία του αντρικού πληθυσμού, απειλεί με στράτευση τις γυναίκες, προωθεί τον ανταγωνισμό και την πλάγια λύση, προωθεί τη «λούφα» στη ζωή, καταστρέφει ζωές.

Άρα:

- Ή αποσυρόμαστε, εθελουφλούμε, βολευόμαστε και λουφάρουμε απέναντι στην ανάγκη της άμεσης παρέμβασης ακολουθώντας κι εμείς τις πάμπολλες προσωπικές λύσεις που μας σερβίρονται

- Ή κάνουμε μια πολιτική επιλογή, δεχόμαστε ότι η δουλειά με την άρνηση στράτευσης είναι ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ, πολιτικοποιούμε τις προσωπικές επιλογές μας, οργανώνουμε επιτροπές πληροφόρησης και δράσης ανά πόλη, προωθούμε τη μη στράτευση σε μαζική και όχι σε περιθωριακή λογική και παλεύουμε με αντιμιλιταριστική λογική την κατάργηση της θητείας στην πράξη.

Ελληνική Κοινωνία και Κάμερες

Στην εποχή μας γινόμαστε όλοι μάρτυρες της ολομέτωπης επίθεσης της εξουσίας ενάντια στην κοινωνία. Στόχος είναι η απόλυτη υπακοή των κυβερνωμένων και μέσω η περιστολή κεκτημένων δικαιωμάτων και ελευθεριών. Η επίθεση αυτή παίρνει πολλές μορφές με χαρακτηριστική, τουλάχιστον στον δυτικό κόσμο, εκείνη της μαζικής επιτήρησης των πολιτών. Με πρόσχημα την πάταξη της «τρομοκρατίας» και με όπλο τη συνεχή προπαγάνδα από τα κραταιά ΜΜΕ, τα παγκόσμια και τοπικά κέντρα εξουσίας κηρύσσουν τις κοινωνίες σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και επιχειρούν να μεταβάλουν σταδιακά τις δυτικού τύπου «δημοκρατίες» σε γενικευμένα πανοπτικά. Σημείο αιχμής αυτής της επίθεσης στην Ελλάδα αποτελεί το ζήτημα των καμερών.

Στην «ελληνική» κοινωνία, σε αντίθεση με άλλες κοινωνίες, οι κάμερες παρακολούθησης από την εισβολή τους στις ζωές μας μέχρι σήμερα ουδέποτε απέκτησαν ευρεία αποδοχή. Αντίθετα, ακόμα και την περίοδο της ισοπεδωτικής συσπείρωσης στον «εθνικό» στόχο των Ολυμπιακών Αγώνων η αγορά και εγκατάσταση του υπερσύγχρονου συστήματος κλειστού κυκλώματος τηλεόρασης τύπου C4I στις ολυμπιακές πόλεις προκάλεσε σοβαρές κοινωνικές αντιδράσεις. Η άρνηση του συνόλου σχεδόν της κοινωνίας να συναινέσει σε αυτή την απροκάλυπτη περιστολή των δικαιωμάτων και των ελευθεριών της αποτέλεσε και αποτελεί μέχρι σήμερα σημαντικό αγκάθι για τα εγχώρια και μη κέντρα εξουσίας. Έτσι, τους τελευταίους μήνες οι κρατούντες επιχειρούν με σφοδρότητα να αποσπάσουν με τη βία και τον τρόπο ή και να κατασκευάσουν μέσω των ΜΜΕ την κοινωνική συναίνεση για το θέμα των καμερών σε τρεις διαφορετικές περιπτώσεις που σχεδόν συμπίπτουν χρονικά.

Στα τέλη Νοεμβρίου ανώτατοι αστυνομικοί της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Ατ-

τικής καταθέτουν μηνυτήρια αναφορά κατά παντός υπευθύνου για τις περίπου 180 κάμερες (τις μισές σχεδόν από τις 350 του συστήματος C4I) που έχουν ήδη καταστραφεί στο λεκανοπέδιο της Αττικής κυρίως από ομάδες του αναρχικού χώρου. Με βάση την μηνυτήρια αναφορά ασκείται ποινική δίωξη από την Εισαγγελία Αθηνών που επιτάσσει ότι όποιος συλληφθεί για καταστροφή κάμερας θα διωχθεί για εγκληματικές πράξεις σε βαθμό κακουργήματος. Αργότερα, στις αρχές Ιανουαρίου, η εκτόξευση ρουκέτας προς την πρεσβεία των ΗΠΑ διαστρεβλώνεται από τα κραταιά ΜΜΕ, για να δημιουργήσει μια επίπλαστη αίσθηση έκτακτης ανάγκης και τρόμου στην κοινωνία. Τέλος, αυτές τις μέρες, αναμένεται η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ), που θα κρίνει τελικώς τη νομιμότητα της χρήσης των καμερών.

Επειδή τα Ελληνικά κέντρα εξουσίας επιλέγουν να υποβιβάζουν το ζήτημα των καμερών στο αν είναι νόμιμες ή όχι, θα πρέπει να λεχθεί ότι ακόμη και με την υπάρχουσα αστική νομιμότητα το νόμιμο λειτουργίας του συστήματος C4I είναι ζωηρά αμφισβητήσιμο. Η εγκαθίδρυση ενός καθολικού συστήματος μαζικής παρακολούθησης του πληθυσμού αποτελεί φαινόμενο ασύμβατο και μη ανεκτό για το ευρωπαϊκό φιλελεύθερο δικαϊκό σύστημα. Υπό το πρίσμα ενός τέτοιου φαινομένου τα αστικά δικαιώματα και οι ελευθερίες, τα οποία παραδοσιακά θεμελιώθηκαν ως ασπίδα προστασίας του πολίτη στην εξουσιαστική αυθαιρεσία του κράτους, πλήττονται ανεπίτρεπτα στον πυρήνα τους και ουσιαστικά εκμηδενίζονται. Από την άλλη, ο καθαγιασμός της δημόσιας ασφάλειας και η ανάρτηση αυτής ως της ύψιστης αξίας του πολιτεύματος, εν όψει της οποίας όλες οι άλλες αξίες και αρχές περιστέλλονται, κρίνεται απαράδεκτος και ουσιαστικά παράνομος.

Φυσικά, η αστική νομική επιστήμη μεταβάλλεται ανάλογα με τα κελεύσματα της εξουσίας. Οι ρίζες της αντεγκληματικής πολιτικής, που ευαγγελίζεται την κοινωνία της επιτήρησης, ξεκινούν από στις αρχές της δεκαετίας του '80, όταν στην επιστήμη της εγκληματολογίας, όπως και στις περισσότερες επιστήμες, εμφανίζονται τα ιδεολογικά ρεύματα του νεοσυντηρητισμού. Το νέο εγκληματολογικό δόγμα δεν αναζητά πλέον τις βαθύτερες αιτίες της εγκληματικότητας και τις λύσεις αυτών. Χωρίς ίχνος ορθολογισμού, προτάσσει καταστολή και απομόνωση από την κοινωνία

των «παραβατικών» στοιχείων, προληπτική καταστολή της ίδιας της κοινωνίας μέσω της επιτήρησης και του φόβου, φυσική οριοθέτηση και οριοθέτηση με τεχνικές επιτήρησης ανάμεσα σε «έχοντες» και μη «έχοντες». Προηγούμενες διδασκαλίες της εγκληματολογίας που διακήρυτταν ότι οι κύριοι λόγοι της εγκληματικότητας είναι οι ταξικές αντιθέσεις και οι εγγενείς παθογένειες του συστήματος, ότι ο εγκληματίας πρέπει να αντιμετωπίζεται με σκοπό την επανένταξή του στην κοινωνία, ότι το σωφρονιστικό σύστημα οφείλει να αλλάξει ριζικά προς το ανθρωπινότερο, κηρύσσονται εν μια νυκτί αναποτελεσματικές, αναχρονιστικές και κυρίως υψηλού κόστους. Οι μεταβολές στην εγκληματολογία μεταφέρονται σιγά σιγά και στη νομική επιστήμη. Το ευρωπαϊκό φιλελεύθερο δικαϊκό σύστημα, που κάποτε τύποις υπήρχε, σήμερα καταργείται σε νομική θεωρία και πράξη.

Εντούτοις, το ζήτημα των καμερών κάθε άλλο παρά νομικό είναι. Σήμερα, τη στιγμή που η κοινωνία της επιτήρησης είναι μια παγκόσμια πραγματικότητα, η δύναμη που συσσωρεύεται στα χέρια των κυριάρχων για τον έλεγχο των κοινωνιών γίνεται όλο και μεγαλύτερη, ενώ η καταστολή αυξάνεται. Ελλείψει δυναμικών κοινωνικών αντιστάσεων η εξουσία απεκδύεται σιγά σιγά το ενοχλητικό μοντέλο της δυτικής «φιλελεύθερης δημοκρατίας» και προχωρά σε πιο απολυταρχικούς τρόπους διακυβέρνησης των κοινωνιών.

Το ζήτημα των καμερών είναι λοιπόν κοινωνικό - πολιτικό και με πολύ συγκεκριμένη χρησιμότητα για τους κυριάρχους. Η λογική της κοινωνίας της επιτήρησης βασίζεται στην πρόληψη κάθε αποκλίνουσας συμπεριφοράς και στην μηδενικής ανοχής καταστολή. Το άτομο σε μια τέτοια κοινωνία, υπό τον φόβο ότι συνεχώς παρακολουθείται, δεν προβαίνει σε πράξεις που μπορεί να ενοχλήσουν έστω και στο ελάχιστο αυτούς που το παρακολουθούν και τελικά καταλήγει να ακολουθεί καθιερωμένα μοτίβα συμπεριφοράς. Έτσι, σε ατομικό επίπεδο επιτυγχάνεται η καταστολή κάθε αποκλίνουσας συμπεριφοράς με την τρομοκράτηση του ατόμου ήδη από το πεδίο της σκέψης και πριν ακόμη αυτή εκδηλωθεί. Σε κοινωνικό επίπεδο η μαζική ομογενοποίηση συμπεριφορών καθιστά τους κυβερνώνμενους πιο ελεγχόμενους και τις αποκλίνουσες συμπεριφορές των ανυπάκουων πιο απομονωμένες και άμεσα καταστάλασμες. Φυσικά, ο απόλυτος έλεγχος του πληθυσμού οδηγεί με

μαθηματική ακρίβεια στην αχαλίνωτη αυθαιρεσία της εξουσίας και στη δυνατότητά της να προσδιορίζει ανεξέλεγκτα τα όρια της νομιμότητας. Είναι επομένως σαφές ότι σε μια τέτοια κοινωνία η ελευθερία και η πολιτική δραστηριότητα ουσιαστικά εκμηδενίζονται.

Οι πρόσφατες εξελίξεις στην Ελλάδα ρέπουν προς αυτή την κατεύθυνση. Και η χρονική στιγμή δεν είναι τυχαία. Οι κυβερνώντες κρίνουν πως έχει έρθει η ώρα να κατασταλεί ισοπεδωτικά η δράση όσων καταστρέφουν κάμερες. Και πως έχει έρθει η ώρα να τιμωρηθεί η «ανυπάκουη» Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα για την άρνησή της τόσο καιρό να υποταχθεί τελείως στα κελεύσματά τους. Γι' αυτό το λόγο ασκείται πολλαπλώς αφορήτη πίεση στους ούτως ή άλλως συντηρητικούς Συμβούλους της Επικρατείας να επικυρώσουν με την απόφασή τους τη «νομιμότητα» των καμερών. Άσχετα όμως με την έκβαση της υπόθεσης στο ΣτΕ, η Ελληνική κοινωνία οφείλει να μην παίζει το παιχνίδι τους. Σε πείσμα της γενικευμένης προπαγάνδας, στο ψευτοδίλημμα «Ασφάλεια ή Ελευθερία» πρέπει να διαλέξει το δεύτερο και να μην το παραδώσει στον Μεγάλο Αδελφό.

Ώψεις του μεταπολιτ

Για τον κύκλο της μεταπολίτευσης που διαρκώς κλείνει... σύμφωνα με τους κάθε λογής εξουσιαστές, αλλά που διαρκώς βρίσκεται εκεί απ' όπου ξεκίνησε, γιατί οι αγώνες μιας ολόκληρης γενιάς, αυτών που δεν εξαγοράστηκαν, δε δικαιώθηκαν...

Το ψευτοδίλημμα των νέων «μανδρινών» της εξουσίας: «Καραμανλής ή τανκ;»

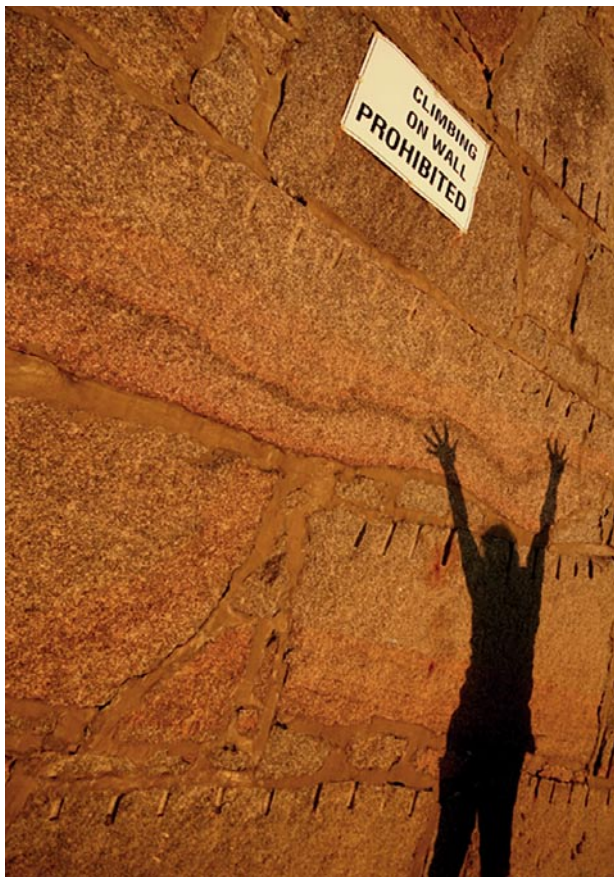
Μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου και παρά το γεγονός ότι βάφτηκε στο αίμα και καταστάληκε με όλα τα μέσα που διέθετε η χουντική εξουσία, η περίοδος που ακολούθησε από την πτώση των συνταγματαρχών μέχρι το 1980, αλλά και μετά, χαρακτηρίζονταν από τη μεγάλη λαϊκή δυσάρεσκεια και την κινητικότητα της κοινωνίας και των εργαζόμενων. Για να προλάβει το νέο, υπό διαμόρφωση, καθεστώς τις νέες ανεξέλεγκτες και ακηδεμόνευτες διαμαρτυρίες και τα τυχόν νέα Πολυτεχνεία, εδραιώνει ταχύτατα τον αστικοκοινοβουλευτισμό και διατηρεί το στρατιωτικό νόμο. Πρώτο του μέλημα είναι να αποδυναμωθεί εκείνο το ρεύμα της ριζοσπαστικοποίησης, που αγκαλιάζει μεγάλα τμήματα των αγωνιζόμενων εργατών και φοιτητών και χρησιμοποιεί τις μορφές πάλης της «μαζικής αντίβιας». Αλλά επίσης και να εξουδετερωθεί η μεγάλη λαϊκή συμπάθεια που υπήρχε προς τις ένοπλες αντιστασιακές οργανώσεις που γεννήθηκαν στη διάρκεια της χούντας. Ιδιαίτερα το καθεστώς ετοιμάζει την αντεπίθεσή του μετά την μαζική εισβολή διαδηλωτών και τις συγκρούσεις που ξέσπασαν στην αμερικάνικη πρεσβεία στις 21-4-1975 και τις συγκρούσεις των απεργών οικοδόμων τον Ιούλιο του ίδιου έτους.

Θέλοντας να εξασφαλίσει και αριστερούς συμμάχους για το σκοπό αυτό, νομιμοποιεί και επίσημα τα ήδη δύο φρονηματισμένα ΚΚΕ (ΚΚΕ, ΚΚΕεσωτ.) τα οποία αποδέχονται και διακηρύττουν την πίστη τους στην αστική δημοκρατία και στο νέο καθεστώς, όπως όριζε ο νόμος 59/74 και στη συνέχεια τα αξιοποιεί για να καταστείλει τους ανεξέλεγκτους απεργιακούς αγώνες. Λέμε φρονηματισμένα γιατί κατά την διάρκεια της χούντας δεν κούνησαν το δακτυλάκι τους για τα φυλακισμένα και βασανισμένα απλά μέλη τους και δεν προέβησαν σε καμία βίαιη ενέργεια εναντίων της δικτατορίας. Τη στιγμή που στο διάστημα της εφταετίας είχαν πραγματοποιηθεί πάνω από 300 βομβιστικές ενέργειες, ο μόνος αντιστασιακός αγώνας που έκαναν αποκρουσταλλώνταν και εξαντλούνταν στο κύριο σύνθημα του Ριζοσπάστη: Κάτω η δικτατορία, Ζήτω η δημοκρατία (η αστικοκοινοβουλευτική εννοείται).

Κυρίως τα πρώτα τρία χρόνια, οι εργαζόμενοι αρνούνται να αποδεχθούν στην πράξη τους όρους και τις προϋποθέσεις των αστικοδημοκρατικών πλαισίων πολιτικής δράσης, διεκδικούν και δεν διστάζουν να συγκρουστούν με τις δυνάμεις των ΜΑΤ. Οι συγκρούσεις πήραν γενικευμένο χαρακτήρα όχι μόνο στην Αθήνα, αλλά και στα «Λακώματα» Κερασινίου, στο Πέραμα, στο Προκόπι Εύβοιας, στη Ρόδο, στα Σπάτα, στο Μαντουδί, καθώς τα αφεντικά τρομοκρατούσαν και προέβαιναν σε αθρόες απολύσεις εργαζομένων και η κυβέρνηση Καραμανλή εφάρμοζε σαν τεκμήριο διάπραξης εγκλημάτων τη συμμετοχή και μόνο στις μεγάλες εργατικές και κοινωνικές διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις.

Μπροστά σ' αυτές τις εξελίξεις, το καθεστώς αντιδρά όλο και πιο βίαια με πυροβολισμούς διαδηλωτών και μεμονωμένων αγωνιστών από μπάτσους και προκαλεί και νέες αντιδράσεις, αφήνοντας τους αρχιβασανιστές της χούντας Μπάμπαλη και Μάλλιο να κυκλοφορούν ελεύθεροι, κι αυτό ήταν μια πραγματική πρόκληση για το λαό. Παράλληλα το κύμα των άγριων αυθόρμητων απεργιών που ξέσπασαν σε Σκαλιστήρι, ΙΖΟΛΑ, ΠΙΤΣΟΣ, ΑΕΓ, ΜΕΛ, ΜΑΔΕΜ-ΛΑΚΚΟ, ΜΠΟΔΟΣΑΚΗ, ΣΑΡΑΚΑΚΗ, ΠΕΤΖΕΤΑΚΗ, ΛΑΡΚΟ, ΒΙΟΤΣΑΛ, ΕΣΚΙΜΟ, ΗΛΠΑΠ, ΕΣΣΟ-ΠΑΠΑΣ, ΜΑΜΙΔΑΚΗ, ΤΕΞΑΚΟ, ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗ, ΤΟΤΑΛ, ΦΙΝΑ, ΒΑΡΑΓΚΗ, ΠΥΡΚΑΛ, ΣΕΛ, ΜΟΜΠΙΛ, ΠΕΣΙΝΕ, ΣΕΒΑΣΤΑΚΗ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ, ΛΑΔΟΠΟΥΛΟ, ΠΕΤΡΟΛΑ, ΒΙΟΧΑΛΚΟ, ΒΙΑΜΑΞ έπρεπε να κατασταλεί με όλα τα μέσα.

Έτσι το «νέο» καθεστώς αξιοποιώντας τη νομιμοφροσύνη των δύο ΚΚΕ και των πρώιμων κρατικοσυνδικαλιστών, καθώς και το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι που κινητοποιούνταν δεν εντάσσονταν πολιτικά στους κοινοβουλευτικούς περιορισμούς και στη σφαίρα επιρροής

των δύο ΚΚΕ και του ΠΑΣΟΚ, καταστέλλει βίαια όλους τους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες που αναπτύχθηκαν με τις σημαίες του αυτοοργανωμένου μαζικού εργοστασιακού κινήματος, της κοινωνικής εργατικής λαϊκής αυτοάμυνας και αντεπίθεσης και της ταξικής αυτονομίας. Κατέχοντας επίσης το μονοπώλιο της ενημέρωσης, παραπληροφόρουσε την κοινωνία, θέτοντας το ψευτοδίλημμα «Καραμανλής ή τανκ;» και συκοφαντούσε ασύστολα τους αγώνες των εργαζομένων.

Για να χτυπήσει τις απεργίες στη ρίζα τους δημιουργεί απεργοσπαστικούς μηχανισμούς και ψηφίζει αντεργατικούς νόμους, που απαγορεύουν την ταξική πάλη και την απεργία (330/76). Μ' αυτό τον τρόπο το καθεστώς δίνει πίστωση χρόνου στα δύο ΚΚΕ και στο ΠΑΣΟΚ να ελέγξουν και να τιθασεύσουν το αυθόρμητο και αυτοοργανωμένο κίνημα των εργαζομένων και να το αδρανοποιήσουν πλήρως.

«Κάτω ο νέος φασισμός»

Οι αύρες, η εκτόξευση δακρυγόνων, το ξύλο και η άγρια κρατική τρομοκρατία με πυροβολισμούς διαδηλωτών αποτελούσαν τα συνηθισμένα βίαια μέσα του νέου καθεστώτος για την καταστολή της λαϊκής οργής. Εκατοντάδες διαδηλωτές προσάγονται μαζικά στην Ασφάλεια και βασανίζονται από τους ίδιους χουντομπάτσους-βασανιστές της ΕΑΤ-ΕΣΑ. Τα βασανιστήρια της χούντας, στην Μπουμπουλιάς, χωριούν μπροστά στα μεταπολιτευτικά δημοκρατικά βασανιστήρια. Πολλοί αγωνιστές κι ανάμεσά τους οι: Μπουκετσίδης, Παυλίδου, Καρυστινού βασανίζονται αγρίως. Ο μεν πρώτος με φάλαγγα και εικονικές εκτελέσεις και οι άλλες δύο με ισχυρά χτυπήματα. Οι εργάτες της ΜΑΔΕΜ-ΛΑΚΚΟ Φούκας, Κουμαρικός, Φαρλής, Μπιζιριάνης, σύρονται στα δικαστήρια σαν υπαίτιοι των απεργιακών κινητοποιήσεων των εργαζομένων και καταδικάζονται με βαριές ποινές, ενώ οι εργάτες στο Σκαλιστήρι, Βέττας και Γεωργουσόπουλος καταδικάζονται γιατί αντιστάθηκαν στην διατεταγμένη επέμβαση των μπάτσων σε μια απεργία τους.

Παράλληλα, το υπουργικό δίδυμο Μπάλκος και Λάσκαρης εξαπολύουν τα μαντρόσκυλά τους, τον αρχηγό της αστυνομίας Τζήμα, τον αστυνομικό διευθυντή Παπαγεωργίου και τον αστυνόμενο Καραθανάση για να καταδιώξουν όλους εκείνους τους αγωνιστές του κινήματος που, απτόητοι από το καθεστώς της νέας κρατικής τρομοκρατίας, δεν υποκύπτουν και εξακολουθούν να αγωνίζονται. Έτσι, ο αγωνιστής εργάτης Γιάννης Σερήφης, από τους πρωταγωνιστές της μεγάλης απεργίας των 70 ημερών στην ΑΕΓ, διώκεται με κατασκευασμένες κατηγορίες και προφυλακίζεται ύστερα από τη δολοφονία του Χρήστου Κασσίμη, στις 20 Οκτώβρη του 1977. Η αστικοδημοκρατική δικαιοσύνη, υπηρετώντας τους νέους «μανδρινούς» της εξουσίας, κρίνει και αποφασίζει με πάντα γερμένη την πλάστιγγα προς την πλευρά των αφεντικών.

Το μεταπολιτευτικό ιδιώνυμο, με τους σακατεμένους από τις σφαίρες και τα γκλοπ εργάτες, συνεχώς διευρύνεται με τη δολοφονία αγωνιστών του εργατικού και λαϊκού κοινωνικού κινήματος. Με τις δολοφονίες του Σιδέρη, του Κεχαϊδή, του Ισιδωρόπουλου, της Τσιβίκα, του Νάου το καθεστώς προσπαθεί να τρομοκρατήσει όλους τους αντιστεκόμενους αγωνιστές, αλλά δεν τα καταφέρνει. Νέες απεργιακές κινητοποιήσεις και άγριες συγκρούσεις ξετυλίγονται στους δρόμους της Αθήνας. Σε κάθε απεργία και πορεία με κατάληξη την αμερικάνικη πρεσβεία γίνονται συγκρούσεις. Κύρια συνθήματα των πορειών αυτών είναι: «Κάτω ο νέος φασισμός», «Κάτω το κράτος κι η εξουσία, Εργατική αυτονομία», «Η κρατική τρομοκρατία δε θα περάσει!» κ.α.. Στήνονται οδοφράγματα σε πολλούς δρόμους της Αθήνας και όποτε το επιτρέπουν οι συνθήκες σε όλο το κέντρο.

Η μεταπολιτευτική δημοκρατία ως αστυνομία

Το 1975 η μαζική συμμετοχή των εργατών της ΜΕΛ και πολλών άλλων εργοστασιακών σωματείων στον εορτασμό του Πολυτεχνείου σφραγίζει τη σύνδεση ανάμεσα στο φοιτητικό και στο εργατικό κίνημα, που θα εκδηλωθεί πιο έντονα και τα επόμενα χρόνια με την ανάπτυξη νέων συλλογικών μορφών δράσης, αυτοάμυνας και αντεπίθεσης. Το 1976 δολοφονείται ο Αλέκος Παναγιώλης και ο θάνατός του παρουσιάζεται από τα κρατικά ΜΜΕ σαν αυτοκινητιστικό δυστύχημα.. Το 1977 η απαγορευμένη, από την κυβέρνηση και τον υπουργό δημόσιας τάξης Γκίκα, συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο κατέληξε σε συγκρούσεις, όπου τραυματίζονται και συλλαμβάνονται αρκετοί φοιτητές. Εφτά εκδότες περιοδικών κι ανάμεσά τους ο τραγουδοποιός Άσμιος συλλαμβάνονται και κατηγορούνται ως ηθικοί αυτουργοί διαδήλωσης για τις δολοφονίες των μελών της RAF (Φράξια Κόκκινος Στρατός).

Το 1978 δολοφονείται ο γιατρός Τσιρώνης και ψηφίζεται ο πρώτος «αντιτρομοκρατικός» νόμος (774/78) που θα εφαρμοστεί αμέσως και αδιακρίτως. Με σημμένες κατηγορίες, ψευδομαρτυρίες και σκευωρίες, σύρονται στα δικαστήρια για ανατρεπτική δράση και σύσταση «τρομοκρατικής ομάδας» αγωνιστές και αγωνίστριες του μαζικού κινήματος όπως: η Μπέρκνερ, η Μπαρσέφσκι, η Μπέρτραντ, ο Συμεωνίδης, ο Καλαποδόπουλος, ο Μπάρλας, ο Καραμπατσάκης, η Σωκράτους, η Λαγκαδινού, οι Κώτσου, ο Χριστοφής, ο Φίλιππος και Σοφία Κυρίτση, ο Ζηρίνης, η Μακρίδου, η Μπογιατζίδου, η Χατζάκου, η Κορηλιού, η Τάτση, ο Λαγκαδινός, ο Ευσταθίου, ο Σκανδάλης, ο Μοίρας, η Καραφωτιά, ο Παναγιώπουλος. Οι εισαγγελείς τύπου Τσεβά, Δημητριάδη, Παναγιωτόπουλου, Κριτσέλη, Σπυρόπουλου, Παπαβασιλείου, Ζιάμου επί το έργον.

Το 1979-1980 εκδηλώνεται ένα πρωτόγνωρο κύμα καταλήψεων στις Πανεπιστημιακές σχολές ενάντια στο νόμο 815 και τα ΜΑΤ με την βοήθεια των ΚΝΑΤ (ΕΣΑΚ/ΠΣΚ/ΚΚΕ) καταστέλλουν βίαια τις κινητοποιήσεις και τον αγώνα των φοιτητών.

Στο Πολυτεχνείο του 1980 απαγορεύεται η πορεία προς την αμερικάνικη πρεσβεία και ξεσπούν βίαιες συγκρούσεις με πολλές συλλήψεις. Οι μπάτσοι δολοφονούν εν ψυχρώ τον Κουμή και την Κανελλοπούλου και στα γεγονότα που ακολουθούν τραυματίζουν με σφαίρες τον Παπαπολυμέρου και τον Αναγνωστάκη. Κι ενώ στα κρατήρια οι αγωνιστές εξακολουθούν να βασανίζονται με φάλαγγες, στις φυλακές που τους οδηγούν βρίσκονται υπό το καθεστώς της διαρκούς απομόνωσης. Ταυτόχρονα εξακολουθούν να βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας οι δολοφονίες και οι «αυτοκτονίες» αγωνιστών του ευρύτερου κοινωνικού και νεολαϊστικού

ΕΥΤΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

κου κινήματος.

Η άνοιξη των άγριων εργατικών αγώνων

Δύο σημαντικές πανελλαδικές απεργιακές κινητοποιήσεις, που αποτέλεσαν σταθμό για τα μεταπολιτευτικά χρόνια γιατί ήταν έξω από την επιρροή των κομμάτων και ήρθαν σε ανοιχτή σύγκρουση με το κράτος, την εργοδοσία, την καθεστωτική αριστερά και το ΠΑΣΟΚ, ήταν αυτές που πραγματοποιήθηκαν στις 23 Ιούλη του 1975 (πανελλαδική απεργία των οικοδόμων, παρά τη θέληση της Ομοσπονδίας και συγκρούσεις που η ΕΣΑΚ/ΚΚΕ τις κατήγγειλε ως έργο προβοκατόρων) και στις 25 Μάη του 1976 (48ωρη πανεργατική απεργία ενάντια στον αντεργατικό νόμο 330, με τη συμμετοχή 500.000 εργαζομένων).

Για πρώτη φορά ποτάμια λαού, με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες στις ανοιχτές Γενικές Συνελεύσεις τους, με απεργιακές επιτροπές αγώνα στα εργοστασιακά σωματεία και με αυτοργανωμένες πρωτοβουλίες αντίστασης και δράσης, αμφισβήτησαν με οργή και μίσος την Καραμανλική πολιτική του νέου φασισμού και της νέας κρατικής τρομοκρατίας, λύγισαν τη σκληρή γραμμή των αφεντικών και συγκρούστηκαν μαζικά με τα ΜΑΤ.

Δημιούργησαν ρωγμές και ταρακούνησαν το σύστημα και έδωσαν βήμα στους απλούς εργαζόμενους και νεολαίους, που ήταν πρακτικά και ουσιαστικά έξω από τον έλεγχο των κομμάτων και του κράτους, να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους και τις αντοχές τους. Ήταν η χρονική στιγμή που επαναδιατυπώθηκε για πρώτη φορά και έγινε πράξη το σύνθημα: «Οι αγώνες στα χέρια των εργαζομένων» και έπεσαν τα διαχωριστικά τείχη μεταξύ οικονομικού, κοινωνικού και πολιτικού αγώνα. Τότε αποδείχθηκε με μαζικούς όρους στα εργαστήρια των κοινωνικών και ταξικών αγώνων ότι η πραγματική πολιτική συνείδηση των εργαζομένων ήταν αυτή που ορίζονταν μόνο από τους ίδιους και τις ανάγκες τους και όχι από τα πολιτικά μανιφέστα και τα ιερατεία των ιεραρχικά δομημένων κομμάτων (δεξιών ή αριστερών). Γι' αυτό και δέχθηκαν τη λυσσαλέα επίθεση όλων των κομμάτων και του καθεστώτος, που προέβη σε μαζικές απολύσεις εκατοντάδων αγωνιστών εργαζομένων και συνέλαβε αρκετούς από αυτούς, αποδίδοντάς τους βαριές κατηγορίες.

Ιδιαίτερα όμως, η επίθεση του ΚΚΕ ξεπερνούσε πολλές φορές σε συκοφαντία ακόμα κι αυτή του χουντοδεξιού καθεστώτος. Δια στόματος Φλωράκη η δράση των απεργών οικοδόμων χαρακτηρίστηκε ως «...τρομοκρατική δράση υπόπτων, προβοκατόρων με την ανοχή ή και την ενθάρρυνση ακόμα των αστυνομικών οργάνων...» και «...φανερόνι γενικότερες προσπάθειες των αντιδραστικών κύκλων για δημιουργία κατάστασης που θα τους διευκολύνει για την εκπλήρωση γενικότερων αντιλαϊκών σχεδίων...».

Σε ανακοίνωσή της στις 25-5-1976 η Κ.Ε. του ΚΚΕ διαστρεβλώνει τα γεγονότα και συκοφαντεί τον απεργιακό αγώνα των εργαζομένων ως «...ένα οργανωμένο σχέδιο των σκοτεινών δυνάμεων της ανωμαλίας -εγχώριων και ξένων- που επιδιώκουν να στραγγαλίσουν τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες του λαού...» και καταγγέλλει τους απεργούς εργαζόμενους ως προβοκατόρικα στοιχεία που «...βρήκαν την ευκαιρία με την κινητοποίηση ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο και μπροστά στα μάτια των αστυνομικών οργάνων να δράσουν ανενόχλητα, εμφανίζοντας τον εαυτόν τους σαν απεργούς οικοδόμους».

Ήταν τόσο μεγάλο το πλήγμα που δέχθηκαν τα κόμματα και η κυβέρνηση που μέχρι και η «προοδευτική» «Ελευθεροτυπία» επιστρατεύτηκε για τη διεξαγωγή του βρώμικου πολέμου λάσπης εναντίων των απεργών, ώστε να θαφτεί η αντίστασή τους. Σε ολοσέλιδο άρθρο της με τίτλο «Απολογισμός της προβοκάτιας» αναφέρει ονομαστικά τους 200 και πλέον συλληφθέντες διαδηλωτές, ως προβοκατόρες που ευθύνονταν για τις συγκρούσεις και τη διασάλευση της δημόσιας τάξης.

Ο φόβος και ο τρόμος των αφεντικών...

Οι άγριες απεργίες των εργαζομένων εκείνης της περιόδου, με μοναδικό τους όπλο τη μαχητικότητα, την αλληλεγγύη των άλλων

εργαζομένων και τη στήριξή τους από μετωπικές πρωτοβουλίες συμπαράστασης, εξανάγκασαν τα αφεντικά σε πολλές των περιπτώσεων να ανακαλέσουν απολύσεις εργαζομένων. Κερδίζοντας αυξήσεις 40%, ουσιαστικό εργατικό έλεγχο στις συνθήκες εργασίας τους και αποτελώντας το εργατικό αντίπαλο δέος απέναντι στην εξουσία των κρατικοσυνδικαλιστών και στα πλοκάμια τους, έδωσαν ένα σκληρό μάθημα στην κυβέρνηση και τους κρατούντες. Την ίδια στιγμή οι μεταλλωρύχοι του Νέου Κόκκινου και του ΜΑΔΕΜ-ΛΑΚΚΟ νικούσαν κατά κράτος την αδιάλλακτη και σκληρή στάση του Μποδοσάκη.

Η υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων από μια γενιά νέων εργαζομένων που, χωρίς να επικαλούνται καμιά συνδικαλιστική ιδιότητα, έβαζαν πρωτόγνωρα ζητήματα για τα δεδομένα εκείνης της εποχής, είχε τρομοκρατήσει τα αφεντικά και τους υπηρέτες τους. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση της εργοδοσίας του Πίτσου στα τέλη Αυγούστου του 1979: «...ένα περίεργο φαινόμενο λαμβάνει χώρα τα τελευταία χρόνια εις την βιομηχανία Πίτσος. Το φαινόμενο αυτό είναι η έκφραση του συνδικαλισμού υπό μίαν νέαν μορφή. Υπό την οργανωμένη και αυστηρά καθοδηγημένη πολιτικών επιδιώξεων, ιδρύθη εις την βιομηχανία Σωματείο από νεαρούς ανθρώπους, οι οποίοι ουδεμίαν εμπειρίαν είχαν εις τα συνδικαλιστικά ή στο τι σημαίνει βιομηχανία, οικονομία και παραγωγή. Ως προθήκη χρησιμοποιούν την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων. Πραγματικός τους στόχος όμως είναι ο απόλυτος έλεγχος της διεύθυνσεως αυτής της εταιρείας, κυνικότατα δε δηλώνουν ότι κάνουν ταξικό αγώνα...».

Το ίδιο τρομοκρατημένοι ήταν και οι κομματικοί συνδικαλιστές κάθε απόχρωσης γιατί απειλούνταν η εξουσία τους. Για τούτο προσπαθήσαν με κάθε μέσο να σπλώσουν τους αγωνιστές εργαζόμενους, διαστρεβλώνοντας τους αγώνες τους, συκοφαντώντας τις άγριες συγκρουσιακές απεργίες τους ως επικίνδυνη εκτροπή για τη δημοκρατική ομαλότητα και τις περισσότερες φορές τάχτηκαν ανοιχτά με το μέρος των αφεντικών και ομιλούσαν τη γλώσσα της καραμανλικής εξουσίας.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι οι σκληροί αγώνες των πρώτων μεταπολιτευτικών χρόνων που έγιναν με αίμα, θυσίες και με πρωτοπορικό κόστος του καθένα εργαζόμενου που συμμετείχε σ' αυτές, γιατί βρίσκονταν διαρκώς αντιμέτωποι τόσο με την κρατική βία και τρομοκρατία όσο και με την απειλή της απόλυσης, ανέδειξαν την πραγματική δύναμη των εργαζομένων και της κοινωνίας και ξαναέφεραν στο προσκήνιο το πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης, καθώς και την ελπίδα για μια καλύτερη ζωή και μια άλλη καλύτερη κοινωνία.

Όλα συνεχίζονται...

Τριαντατέσσερα χρόνια μετά από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, την πτώση της χούντας και την εδραίωση του μεταπολιτευτικού αστικοδημοκρατικού καθεστώτος δεν έχει αλλάξει στο παραμικρό η κοινωνική κατάσταση για τους νεολαίους, τους φοιτητές, τους εργαζόμενους και τους κοινωνικά αποκλεισμένους. Κι αυτό αποτυπώνεται έντονα τα τελευταία χρόνια σε πολλά συνθήματα των διαδηλωτών, που καταλήγουν με το ρεφρέν «...η χούντα δε σταμάτησε το '73» ή «...εμπρός για της γενιάς μας τα Πολυτεχνεία» και στην αδήριτη ανάγκη τους να αισθάνονται ότι οι αγώνες τους αποτελούν συνέχεια των μεγάλων αγώνων της μεταπολίτευσης για το δίκιο, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια.

Σε συνθήκες άγριου καπιταλισμού, σαν αυτόν που ζούμε, με την συνεχιζόμενη αντεργατική και αντικοινωνική κρατική κυβερνητική πολιτική, την εντεινόμενη κρατική τρομοκρατία, την ακύρωση των κατακτήσεων, την καταστρατήγηση των εργασιακών, κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και την χρόνια καταλήστευση των κόπων των εργαζομένων από τα εξουσιαστικά λαμόγια, επαναφέρονται στο προσκήνιο επιθετικοί διεκδικητικοί αγώνες που αγγίζουν το νήμα της ελιπίδας των αγώνων της μεταπολίτευσης, αναζητούν τις νέες δυνατότητες των κοινωνικών και ταξικών αγώνων της εποχής μας και οσμίζονται το άρωμα της γης πριν την καταιγίδα.

Κυρίως η νέα εποχή αγώνων φαίνεται σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις της τελευταίας δεκαετιας που στρέφονται ενάντια στην κρατική κυβερνητική πολιτική, στους πολεμοχαρείς νεοϊμπεριαλιστές κάθε απόχρωσης, στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό, στην κρατική τρομοκρατία και ειδικότερα στα μαθητικά του 90-91, στα εξεταστικά και στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ το 1998, στην επίσκεψη Κλίντον το 1999, στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις του 2001-3, στις διαδηλώσεις ενάντια στη συνόδους της Ε.Ε. το 2003, στη μεγαλειώδη απεργία των δασκάλων το 2006 και στις πρόσφατες μεγάλες συγκρουσιακές φοιτητικές κινητοποιήσεις.

Αν στη μεταπολίτευση επικράτησε το εκβιαστικό εξουσιαστικό δίλημμα των κρατούντων «Καραμανλής ή τανκς» για να αποδυναμωθεί, να φοβηθεί και εν τέλει να κατασταλεί η αναπτυσσόμενη τότε εργατική, φοιτητική και νεολαιίστικη ριζοσπαστικοποίηση, σήμερα επιχειρείται να επικρατήσει το ίδιο ακριβώς, ως προς το διακύβευμα, δίλημμα: κοινωνική ειρήνη και συναίνεση ή χημικά, καταστολή και μηδενική ανοχή; Και για τον ίδιο ακριβώς σκοπό: τη λυσσαλέα επίθεση στη μαζική δράση των εργαζομένων, στις διεκδικήσεις τους και ειδικότερα στη νέα αναπτυσσόμενη αυτοργανωμένη ριζοσπαστικοποίηση του μαχόμενου φοιτητικού, εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος.

Για το σκοπό αυτό το καθεστώς έχει επιστρατεύσει όλους τους καναλάρχους, τους αργυρώνητους δημοσιογράφους, τους αντιδραστικούς διανοούμενους και αξιοποιεί τις νομιμόφρονες τροχιοδεικτικές δηλώσεις της πληθυντικής αριστεράς και των περισσότερων μεταΚΚΕ τμημάτων της «μικρομέγαλης», «νέας» αριστεράς. Άλλωστε, το ίδιο δεν έκανε και το μεταπολιτευτικό καθεστώς με την επιστράτευση όλων των χουντικών δημοσιογράφων της ΨΕΝΕΔ, τύπου Μαστοράκη και των κρατικοσυνδικαλιστών, για να συκοφαντήσουν τους εργατικούς αγώνες; Το ίδιο δεν έκανε τότε το ΚΚΕ και η ΕΣΑΚ που με την κατάπτυστη στάση τους κατήγγειλαν τους αυτοργανωμένους εργατικούς μαζικούς αγώνες και συκοφαντούσαν τους εργαζόμενους και τους φοιτητές που δεν έμπαιναν στο μαντρί τους ως «ξενοκίνητα, εξωεργατικά, εξωφοιτητικά στοιχεία» και ενίοτε έστελλαν τα ΚΝΑΤ για να τους τρομοκρατήσουν; Κι ακόμα πόσο διαφέρουν οι σημερινές δηλώσεις της καθεστωτικής αριστεράς και των «μικρομέγαλων» ΚΚΕ (βλ εξωφοιτητικά στοιχεία κλπ) από τις δηλώσεις του τότε υπουργού προεδρίας Γ. Ράλλη που δήλωνε: «Παρακινήται των απεργιών είναι ανεύθυνα εξωεργατικά στοιχεία...»;

Μπορεί οι επίγονοι της εξουσίας να είναι χειρότεροι, γιατί είναι κίβδηλοι, όμως τα δεκάδες χημικά δακρυγόνα, οι συκοφαντίες, το χτύπημα των διαδηλωτών και η κρατική τρομοκρατία δεν είναι ικανά να ανακόψουν το μαχόμενο φοιτητικό κίνημα και τους αγώνες των εργαζομένων. Γιατί το μήνυμα που στέλνεται προς όλους και με τελικούς αποδέκτες τους κρατούντες είναι ισχυρό και συνάμα ηχηρό: **Οι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες είναι δίκαιοι και αδιαπραγμάτευτοι. Δεν υποστέλλονται, δεν καταστέλλονται, δεν τρομοκρατούνται, δε συκοφαντούνται. Συνεχίζονται... μέχρι την τελική νίκη.**

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

G8 Γερμανία 1-8 Ιούνη 2007

Ενάντια στους ισχυρούς της γης

Στις αρχές του Ιούνη του 2007 θα πραγματοποιηθεί η Σύνοδος των G8, των οκτώ πλουσιότερων κρατών του κόσμου (ΗΠΑ, Ιαπωνία, Γερμανία, Γαλλία, Καναδάς, Μεγ. Βρετανία, Ιταλία και Ρωσία). Η συνάντηση θα λάβει χώρα στο Heiligendamm, έναν οικισμό στις ακτές της Βαλτικής στην βορειοανατολική Γερμανία. Η πλησιέστερη πόλη είναι το Rostock, που απέχει 20 χμ, ενώ το Βερολίνο απέχει 200 χμ. Ο χώρος συνεδριάσεων είναι το πολυτελές ξενοδοχείο Kempinski.

Για την καλύτερη δυνατή επικοινωνία και τον επιτυχή συντονισμό των δράσεων ενόψει της Συνόδου Κορυφής του G8 στη Βορειοανατολική Γερμανία θα λειτουργήσουν τρία Convergence Centers (Κέντρα Συντονισμού). Τα Κέντρα Συντονισμού θα ξεκινήσουν τη λειτουργία τους στο Ροστόκ, το Βερολίνο και το Αμβούργο το τελευταίο δεκαήμερο του Μάη και θα παρέχουν άμεση και διαρκή ενημέρωση. Υπάρχει η δυνατότητα φιλοξενίας για όσους θα συμμετάσχουν στις διαμαρτυρίες και στις διεργασίες που ξεκινούν ήδη από τα τέλη του Μάη.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΔΡΑΣΕΩΝ

Τον Ιούνιο του 2007 θα συναντηθούν στη βόρεια Γερμανία όλες οι τάσεις και οι αντιλήψεις του σύγχρονου αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος. Οι επισκέπτες καλούνται να θέσουν σε δημόσια συζήτηση τις δικές τους εμπειρίες από τις κοινωνίες στις οποίες ζουν, ενώ μαζική αναμένεται να είναι και η συμμετοχή από την Ελλάδα. Σύμφωνα με τους πρώτους σχεδιασμούς το πρόγραμμα των δράσεων έχει ως εξής:

- **Την Παρασκευή 1 Ιούνη** θα επιχειρηθεί κατάληψη του πεδίου βολής (Bombodrom), το οποίο προορίζεται για διευκολύνσεις της επίσημης διοργάνωσης.

- **Το Σάββατο 2 Ιούνη** το Διεθνές Αντιφασιστικό Μπλοκ καλεί σε διεθνή κινητοποίηση ενάντια στη συγκέντρωση των φασιστών του NPD στο Schwerin, την πρωτεύουσα του κρατιδίου. Παράλληλα, ΜΚΟ και αριστερές κινήσεις καλούν σε μεγάλη διαδήλωση στην πόλη του Ροστόκ.

- **Την Κυριακή 3 Ιούνη** θα γίνει μία μεγάλη Εκδήλωση με τη συμμετοχή συντρόφων από το εξωτερικό. Εδώ δίνεται μεγάλη ευκαιρία σε όσες ομάδες συμμετέχουν να ανταλλάξουν απόψεις και να θέσουν τις βάσεις για μελλοντική δικτύωση.

- **Τη Δευτέρα 4 Ιούνη** είναι η Ημέρα Δράσης για τη μεταναστευτική πολιτική με πολιτικό, ακτιβιστικό και πολιτιστικό περιεχόμενο. Το σύνθημα θα είναι «Για την παγκόσμια ελευθερία κίνησης. Ίσα δικαιώματα για όλους».

- **Την Τρίτη 5 Ιούνη** θα λάβει χώρα ο αποκλεισμός και η περικύκλωση του αεροδρομίου Laage του Ροστόκ για το «καλωσόρισμα» των αρχηγών κρατών στα πλαίσια της Ημέρας Δράσης ενάντια στον μιλιταρισμό, τον πόλεμο, τα βασανιστήρια και την παγκόσμια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης.

- **Την Τρίτη το βράδυ** ξεκινά η «Αντισύνοδος», που θα διαρκέσει μέχρι την Πέμπτη 7 Ιουνίου. Οι ΜΚΟ επιθυμούν την ήρεμη διοργάνωση της «Αντισυνόδου» προτάσσοντας «έναν άλλον εφικτό κόσμο».

- **Την Τετάρτη 6 Ιούνη** ξεκινούν οι αποκλεισμοί της Συνόδου του G8 με αποκεντρωμένες δράσεις και μπλόκα σε όλους τους επαρχιακούς δρόμους από και προς το Heiligendamm. Αναμένεται μαζική συμμετοχή ακτιβιστών και του αντιεξουσιαστικού χώρου οι οποίοι θα δώσουν το αντισυναινετικό πολιτικό στίγμα

- **Την Πέμπτη 7 Ιούνη** θα πραγματοποιηθεί συναυλία με τον Herbert Grönemeyer με σύνθημα «Μουσική και Μηνύματα», ενώ θα συνεχίζονται οι αποκλεισμοί και οι δράσεις.

Infotour

Από τις 16 έως τις 30 Απριλίου θα πραγματοποιηθεί το τρίτο Infotour στην Ελλάδα το οποίο αναμένεται να περάσει από 10 πόλεις. Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση διοργανώνει παράλληλες εκδηλώσεις με τη συμμετοχή συντρόφων από το εξωτερικό.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚ

Για πρώτη φορά στην ιστορία του «αντιπαγκοσμιοποιητικού» κινήματος θα υπάρχει κινητοποίηση φασιστών και μάλιστα με διεθνές κάλεσμα του NPD! Μετά τις εκλογικές επιτυχίες στα κρατίδια της πρώην Ανατολικής Γερμανίας, η «Διεθνής των Φασιστών» θα διαδηλώσει ενάντια... στον καπιταλισμό! Για το λόγο αυτό και χωρίς να υποτιμηθεί καμία όψη της αντικαπιταλιστικής - αντιεξουσιαστικής πρακτικής συγκροτήθηκε το Διεθνές Αντιφασιστικό Μπλοκ με το οποίο είναι σε διαρκή συζήτηση και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση.

Η προκήρυξη του Διεθνούς Αντιφασιστικού Μπλοκ: "Στις αρχές του Ιούνη του 2007 (από τις 6 έως

τις 8 για να είμαστε ακριβέστεροι), οι ηγέτες των κρατών που συγκροτούν το G8 θα συναντηθούν στο Heiligendamm (Χάλιγκενταμ) στη Γερμανία. Πίσω από ένα μεγάλο τείχος 12 χιλιομέτρων προστατευμένο από χιλιάδες στρατιώτες και αστυνομικούς σκοπεύουν να δώσουν μια εικόνα διαφάνειας και υπευθυνότητας στο σύγχρονο παγκόσμιο κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό μοντέλο. Η φαρσοκωμωδία που θα επικρατεί μέσα στους χώρους της συνόδου θα αποδειχτεί εξίσου τραγική και έξω. Μια ατελείωτη κουστωδία από ΜΚΟ, συνδικάτα, κόμματα, προσωπικότητες και οργανώσεις ρεφορμιστών θα συγκεντρωθούν απέξω και θα καταγγείλουν την έλλειψη διαφάνειας. Θα συζητήσουν για την παραγραφή του χρέους του τρίτου κόσμου, θα προτείνουν την οικοδόμηση μια εναλλακτικής ευρωπαϊκής λύσης απέναντι στο «κακό» νεοφιλελεύθερο πρόσωπο του καπιταλισμού. Μα πάνω από όλα θα απαιτήσουν τη συμμετοχή τους στο «τραπέζι του διαλόγου» προκειμένου να διαχειριστούν καλύτερα τη μίζερια και την εκμετάλλευση. Εν συντομία, θέλουν να χτίσουν «έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο».

Εμείς όμως, οι αντισυναινετικοί και ριζοσπάστες όλου του φάσματος, θα συγκεντρωθούμε στη Βόρεια Γερμανία για έναν διαφορετικό λόγο. Δεν μας ενδιαφέρει μία καρέκλα στο τραπέζι του διαλόγου στον καπιταλισμό, ούτε να δώσουμε ανθρώπινο πρόσωπο σε ένα τέτοιο σάπιο σύστημα. Γνωρίζουμε καλά πως δεν μπορεί να υπάρχει «καλύτερη εκδοχή» αυτής της εφιαλτικής πραγματικότητας. Το όραμά μας είναι τελείως διαφορετικό. Μια κοινωνία βασισμένη στην αμοιβαία βοήθεια και στην αλληλεγγύη, όπου δεν θα ληστεύονται οι καρποί της δουλειάς των ανθρώπων και οι αποφάσεις που επηρεάζουν το σύνολο της κοινωνίας δε θα λαμβάνονται από λίγους αλλά από το σύνολο. Δεν μας ενδιαφέρει τίποτα λιγότερο από την καταστροφή της καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Παγκόσμια γεγονότα όπως η σύνοδος του G8, ενώ είναι κυρίως συμβολικά από τη φύση τους, αποτε-

λούν μια ευκαιρία για μας να δείξουμε πως δεν θα καθίσουμε με σταυρωμένα τα χέρια καθώς ο καπιταλισμός ασκεί πόλεμο εναντίον μας σε μόνιμη βάση. Οι αξέχαστες στιγμές που σηματοδότησαν τις κινητοποιήσεις στο Άμστερνταμ, την Πράγα, το Σηάτλ, τη Νάπολη, το Κεμπέκ, τη Γένοβα ή τη Θεσσαλονίκη είναι απλά εικόνες από το ψηφιδωτό που συνθέτει τον παγκόσμιο κοινωνικό και ταξικό πόλεμο. Όταν τα προάστια των γαλλικών μητροπόλεων φλέγονται, όταν σε διάφορες χώρες του κόσμου ολόκληρες γειτονιές εξεγείρονται τότε οι αντιφάσεις αυτού του συστήματος εκθέτουν τον εαυτό του στα κοινωνικά αυτά ρήγματα. Αποτελεί καθήκον του ριζοσπαστικού και αντιεξουσιαστικού χώρου να παρέμβει σε αυτήν την πραγματικότητα και να δώσει έναν προοδευτικό και επαναστατικό χαρακτήρα. Μέρα με τη μέρα ο αγώνας αποκτά συγκεκριμένη μορφή, είτε τη μορφή διαδηλώσεων, συγκρούσεων ή άλλες μορφές αγώνα.

Στη Βόρεια Αμερική με τις καμένες περιουσίες αυτών που επιζητούν την καταστροφή του κόσμου για δικό τους όφελος, με τα εργατικά και φοιτητικά ξεσπάσματα στο Σαντιάγκο, το Μπουένος Άιρες και το Λα Παζ ή στη Βόρεια Ευρώπη όπου νέοι ξεσηκώνονται στους δρόμους της Κοπεγχάγη για να διατηρήσουν το δικαίωμα μιας εναλλακτικής διαβίωσης.

Πρόκειται για τον ίδιο αγώνα εντός και εκτός φυλακών, ενάντια στα προγράμματα βασανισμών και απομόνωσης που εφαρμόζονται στους πολιτικούς κρατούμενους (όπως τα κελιά τύπου F ή το πρόγραμμα FIES του ισπανικού κράτους) και για την απελευθέρωση κρατουμένων της RAF και της Άμεσης Δράσης, των αναρχικών απεργών πείνας στην Ελλάδα, των φυλακισμένων του μαύρου κινήματος στις ΗΠΑ, και άλλων φυλακισμένων ριζοσπαστών. Είναι ένας αγώνας που διεξάγεται από το Παρίσι έως την Αθήνα, ο αγώνας ανάμεσα στους αποκλεισμένους και σε αυτούς που ευθύνονται για τους αποκλεισμούς. Αυτός ο αγώνας σίγουρα δεν θα διεξάγεται άλλο όπως εμείς θα θέλαμε, εάν δεν αποτελέσει την απαρχή νέων ρήξεων με το υπάρχον κοινωνικό σύστημα. Το καθήκον του ριζοσπαστικού χώρου είναι να καταδείξει τα ρήγματα που διαπερνούν την κοινωνική πραγματικότητα και να παρέμβει σε αυτά!

Ασφαλώς η σύνοδος του G8 είναι ένα σύμβολο, μια συγκεκριμένη εικόνα ενός αφρημένου κοινωνικού και οικονομικού μοντέλου. Εν συντομία, η σύνοδος από μόνη της είναι ένα θεατρικό μήνυμα. Αλλά και εμείς μπορούμε να στείλουμε ένα μήνυμα! Προερχόμαστε από διαφορετικούς πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους, έχουμε διαφορετικές καταβολές και οράματα, καθώς επίσης και διαφορετική στρατηγική και τακτική. Για αυτούς ακριβώς τους λόγους η σύνοδος προσφέρει τη δυνατότητα σύναψης επαφών και δικτύωσης με συντρόφους από όλο τον κόσμο. Κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας θα δείξουμε στους ισχυρούς της γης την αλληλεγγύη αλλά και την οργή μας. Οι εκπρόσωποι και οι κυβερνώντες θα διαπιστώσουν ότι εμείς δεν θα γίνουμε ούτε υπήκοοι, ούτε διαμεσολαβητές. Και σ' αυτό δεν θα μας εμποδίσει κανένα τείχος!"

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΧΩΡΩΝ

Απόσπασμα από το κάλεσμα της καμπάνιας "Block G8" (www.block-g8.org) στην οποία συμμετέχουν μεταξύ άλλων αυτόνομες και αντιφασιστικές ομάδες:

Μαζικά και διαρκή μπλόκα - Ήρθαμε για να μείνουμε!

Η καμπάνια "Block G8" οργανώνει μπλόκα ως δράσεις πολιτικής ανυπακοής στα οποία θα συμμετάσχουν από κοινού χιλιάδες άνθρωποι διαφορετικών πολιτικών, κοινωνικών και πολιτισμικών χαρακτηριστικών. Μαζί θα εκφράσουμε με αυτές τις δράσεις ένα ξεκάθαρο ΟΧΙ στο G8.

Ως έκφραση αυτού του ΟΧΙ εμείς δεν θα διαδηλώσουμε απλά και μόνο. Θα μας βρουν μπροστά τους αφού θα αποκλείσουμε όλες τις διεξόδους προς τον χώρο συνεδριάσεων, από όπου θα περάσει η κουστωδία των διπλωματών, των μεταφραστών και των οχημάτων προμηθειών στο δρόμο προς το Heiligendamm. Δεν θα εγκαταλείψουμε οικειοθελώς τις διεξόδους, δεν θα σταθούμε σε συμβολικές ενέργειες. Θέλουμε να αποκόψουμε εντελώς τη Σύνοδο και την υποδομή της από τον υπόλοιπο κόσμο. Ήρθαμε για να μείνουμε!

Κατά τη διάρκεια των δράσεων θέλουμε να δημιουργηθούν καταστάσεις κατά τις οποίες θα υπάρχει διαφάνεια για όλους τους διαδηλωτές, θα καλλιεργηθεί η αλληλεγγύη και η αλληλοϋποστήριξη μεταξύ μας. Αναλαμβάνουμε όλοι την ευθύνη για την επιτυχία και μαζική συγκρότηση των αποκλεισμών και σεβόμαστε με αμοιβαιότητα τα όρια και τις μορφές διαμαρτυρίας των άλλων συμμετεχόντων. Ενδεχόμενη αστυνομική βία, κατά τη διάρκεια ίσως μιας εκκένωσης, θέλουμε να αντιμετωπιστεί από κοινού αλληλέγγυα με τα μέσα της πολιτικής ανυπακοής.

Νίκος Πετρίδης

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ ΟΣΟ
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ!**

**ΝΑ ΠΕΤΑΞΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ
ΣΤΟ ΧΡΟΝΟΤΟΥΛΑΠΟ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ!**

**ΝΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ
ΤΟ G8 ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ,
ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ!**

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

30 ΜΑΡΤΙΟΥ ως 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ – ΒΕΝΕΤΙΑ

Στις 30-31 Μαρτίου και 1 Απριλίου πραγματοποιήθηκε παγκόσμια συνάντηση στη Βενετία μετά από πρωτοβουλία που πάρθηκε κυρίως από τους No Global (πρώην Ya Basta).

Στη συνάντηση παρευρέθηκαν

και άτομα από συνελεύσεις

της Αντιεξουσιαστική Κίνησης.

Δημοσιεύουμε το κάλεσμα για τη συνάντηση.

Η συζήτησή μας ξεκινάει με την παραδοχή πως η παραγωγική, κοινωνική και πολιτική χώροι μέσα στους οποίους ζούμε, κινούμαστε και αγωνιζόμαστε είναι τώρα πια πλήρως παγκοσμιοποιημένοι. Αυτό αναδεικνύεται από την παγκόσμια δομή των αλληλένδετων δικτύων που εκμεταλλεύονται την ανθρώπινη εργασία, τη λειτουργία των χρηματιστηρίων και της αγοράς, και την ανάπτυξη των δικτύων επικοινωνίας.

Αλλά η αρχική μας παραδοχή γίνεται επίσης ξεκάθαρη και μέσα από μια σειρά γεγονότων που έχουν καταφέρει να μιλήσουν τη γλώσσα της εξέγερσης και της απελευθέρωσης η οποία και έγινε αμέσως κατανοητή στις τέσσερις γωνιές της γης: Η ανταρσία των Ζαπατίστας που ξεκίνησε τον Ιανουάριο του 1994, η εξέγερση του Σηάτλ το Δεκέμβριο του 1999, οι μέρες της Γένοβας τον Ιούλιο του 2001, οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις το Φεβρουάριο του 2003, και ανάμεσά τους χιλιάδες άλλες αντιπαραθέσεις που αναδύθηκαν από τότε.

Η ήττα ενός επιχειρούμενου Πραξικοπήματος. Από το μονοπώλιο στη «διακυβέρνηση».

Η διοικητική μορφή που χαρακτηρίζει τη μονομέρεια των ΗΠΑ, που θεωρητικοποιείται από τους νεοσυντηρητικούς και ενσρκώνεται από την κυβέρνηση του Μπους η οποία επιστράτευσε και ανέδειξε τη θεωρία των «προληπτικών πολέμων» ως τη μέγιστη αρχή της, σήμερα έφτασε στο τέλος της. Αυτό ήταν ένα πραγματικό Πραξικόπημα μέσα στην Αυτοκρατορία η οποία και ηττήθηκε από τις πολλές μορφές της αντίστασης που μπήκαν φραγμός στο δρόμο της: από τους αγώνες ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση ως και τις εξεγέρσεις (που καμιά φορά ήταν ένοπλες) των πληθυσμών που ήταν υπό επίθεση και στρατιωτική κατοχή. Παρόλα αυτά η ισχυρότερη πολιτική και στρατιωτική δύναμη του πλανήτη δε στάματσε να επιμένει στην πολιτική της περί μονόπλευρων πολέμων. Η κλιμάκωση της βίας στο Ιράκ και οι παρεμβάσεις στην Αφρι-

κή είναι απλώς δυο παραδείγματα. Πάντως, σήμερα, η στρατηγική Μπους φαίνεται να είναι απομονωμένη ακόμη και από άλλες ελίτ του πλανήτη.

Μία νέα μορφή επιβολής αναπτύσσεται γύρω από την έννοια της «διακυβέρνησης». Ένας πιο ευέλικτος και ευκρινής τύπος επιβολής. Είναι ένα σύστημα εξουσιών και σχέσεων που είναι πολύπλευρο και πολλαπλασιάζεται. Αυτό το νέο σύστημα καταγράφει την κρίση της νομιμότητας και την κρίση των μηχανισμών της Αυτοκρατορικής κυριαρχίας.

Έτσι κινεί μηχανισμούς που προσπαθούν να ελέγξουν την ακατανίκητη επιθυμία του πλήθους για ελευθερία. Δε μιλάμε για αναχρονιστικές αυταπάτες των ρεφορμιστών. Μιας και σήμερα ο χώρος που δούλευε με εργαλείο τη μεσολάβηση έχει υποβαθμιστεί πολύ από την καπιταλιστική ανάπτυξη. Τα στοιχεία που αποτελούσαν τους κύκλους του παρελθόντος σήμερα ανασυγκροτούνται διαφορετικά.

Αναφερόμαστε στις προηγούμενες πολιτικές της αναδιάρθρωσης, της ανακατανομής, της καταστολής, του συμβιβασμού, και του πολέμου. Αυτές που σήμερα τις αποκαλούν παγκόσμια αστυνومία, ανθρωπιστική παρέμβαση και ειρηνευτική δύναμη.

Ήπειροι, κρίσιμες ζώνες, περιοχές: από γεωπολιτικούς χώρους ελέγχου, στα εργαστήρια του αγώνα για απελευθέρωση.

Η πολύπλευρη «διακυβέρνηση» εκτείνεται σε μεγάλες γεωγραφικές περιοχές, των οποίων τα όρια είναι ηπειρωτικά. Εκεί οι νέες αλλά και οι παλιές οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες παραβλέπουν το Ιμπεριαλιστικό σενάριο. Ευρώπη, Ρωσία, Κίνα και Ινδία... Βόρεια Αμερική και Λατινική Αμερική. Οι υπόλοιπες περιοχές του πλανήτη χρησιμοποιούνται ανάλογα με τα εκάστοτε συμφέροντα ως πεδία μάχης και τεμαχισμού για φυσικούς πόρους και εξουσία. Αναφερόμαστε συγκεκριμένα στη Μέση Ανατολή, την Κεντρική Ασία, και κυρίως στην Αφρική. Η αντιλογία είναι καλοδεχούμενη και μπορεί έτσι να προκύψουν θέματα και ερωτήσεις που εμπειρέχουν κάποιο γενικό μήνυμα ή μια περίπλοκη αξία. Ο πρώτος στόχος της Παγκόσμιας Συνάντησης αναπτύσσεται μέσα από αυτό το πλαίσιο. Γι' αυτό και επιθυμούμε να ξεκινήσουμε από τη συλλογική χαρτογράφηση των αγώνων και των επιβολών.

Παρόλα αυτά, μια «εικονική ύπαρξη» δε μας ικανοποιεί. Πιστεύουμε με αυτοπεποίθηση πως μαζί μπορούμε να προσπαθήσουμε τον προσδιορισμό όλων αυτών των χαρακτηριστικών που οι διάφορες μορφές κοινωνικών συγκρούσεων μοιράζονται σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτά τα στοιχεία μπορεί να σκιαγραφήσουν έναν πιθανό ορίζοντα ριζοσπα-

στικής μεταμόρφωσης και απελευθέρωσης. Από τη στιγμή που κάθε λεπτό η αντίσταση εξαπλώνεται ενάντια σε νέες και παλιές εξουσίες, εμπιερύει από μόνη της σε εμβρυακές ή αδιατύπωτες μορφές τις πρακτικές για την οικοδόμηση σχέσεων που είναι «άλλες» από τις υπάρχουσες.

Κάποιοι από εμάς αποκαλούν αυτό το σκεπτικό «ρήξη» ή «συστατική έξοδος». Άλλοι προτιμούν την «Άλλη Καμπάνια» των Ζαπατίστας. Η οποία είναι ο σύνδεσμος που ενδυναμώνει την άρνηση στην εκμετάλλευση και οι κατάλληλες στρατιές θα πρέπει να αντισταθούν μέχρι να βιώσουμε την τοπική αυτοδιαχείριση (η λέξη που χρησιμοποιείται εδώ είναι "local self-government" το οποίο θα μπορούσε να μεταφραστεί και ως «τοπική αυτοκυβέρνηση»). Η ανένδοτη αυτονομία των αγώνων του πλήθους είναι εξασφαλισμένη ενάντια στην πολιτική και θεσμική διάσταση που επιχειρεί συνεχώς να καθυποτάξει το πλήθος στην κυριαρχία. Η συνεργασία των ίσων μεγαλώνει μέσα στα δίκτυα. Ένα νέο σχέδιο ("project") απόλυτης και ριζοσπαστικής δημοκρατίας μπορεί να αναδυθεί από αυτό τον χώρο. Αυτό θα πραγματοποιηθεί ξεκινώντας από την έρευνα των νέων μορφών οργάνωσης του πλήθους, μέσα και ενάντια στο σύστημα της «διακυβέρνησης» του αυτοκρατορικού ελέγχου (η λέξη "imperial" θα μπορούσε να σημαίνει «αυτοκρατορικός» αλλά και «ιμπεριαλιστικός», η διαφορά εκτός από γλωσσολογική είναι και ιδεολογική, μόνο που για το «ιμπεριαλιστικός» συνήθως χρησιμοποιείται το "imperialist").

Αυτή η προοπτική δε μπορεί να ζήσει μέσα από φόρμουλες που συνοψίζουν γενικές πολιτικές ιδεολογίες. Σήμερα αυτό είναι κάτι το ξεπερασμένο. Χρειάζονται επακριβείς και πραγματικές ριζες αγώνα και οργάνωσης. Για αυτό το λόγο εμείς προτείνουμε ανοιχτή σύγκρουση.

Η Παγκόσμια Συνάντηση θα μπορούσε να είναι ένα μέρος όπου οι συμμετέχοντες θα επεξεργάζονται κατατεθειμένες προτάσεις. Εμείς, για παράδειγμα, σκεφτόμαστε την επόμενη σύνοδο κορυφής της G8 που θα πραγματοποιηθεί στη Γερμανία τον Ιούνιο. Τι πρωτοβουλίες θα μπορούσαμε να φέρουμε εις πέρας; Θα μπορούσαμε επίσης να συζητήσουμε για την οικοδόμηση ενός δικτύου που θα μελετά την κοινωνική και πολιτική σύνθεση των μεταναστών στην Ευρώπη και τα σύνορά της...

Εμείς θα θέλαμε να ξεκινήσει ο διάλογος σε αυτές αλλά και σε άλλες προτάσεις με την συνεισφορά όλων σας.

* όπου αναφέρεται στο κείμενο η λέξη «πλήθος» στο αγγλικό κείμενο αναφέρεται η λέξη "multitude". Η ακριβής μετάφραση είναι μεγάλο πλήθος αλλά θα μπορούσε να σημαίνει και «ρεύμα» ή «λαός».

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ

-Από πού προέρχονται;

Ο θεσμός των παρελάσεων εδραιώθηκε στην Ελλάδα επί δικτατορίας του Μεταξά, βασιζόμενος στο πρότυπο των παρελάσεων της ναζιστικής νεολαίας του Χίτλερ και υιοθετήθηκε προς επίδειξη της υπακοής και της αφοσίωσης της ελληνικής νεολαίας στο ολοκληρωτικό καθεστώς εκείνης της περιόδου.

Γεννάται λοιπόν το ερώτημα κατά πόσον μας τιμά η συνέχιση της ύπαρξης ενός θεσμού που δημιουργήθηκε από τον ηγέτη του ναζιστικού κινήματος που όλοι γνωρίζουμε τι έχει προκαλέσει στον λαό που τώρα στηρίζει τον θεσμό αυτό. Ας αναρωτηθούμε κατά πόσο είναι τιμή για έναν λαό να γιορτάζει τους απελευθερωτικούς του αγώνες μ' ένα γεγονός που δημιουργήθηκε από τον ίδιο του τον δυνάστη, τον άνθρωπο από τον οποίο γιορτάζει την απελευθέρωσή του.

Στοιχεία που καταδεικνύουν τον φασιστικό και ρατσιστικό χαρακτήρα του θεσμού είναι ο χαιρετισμός του διμοιρίτη, η απόλυτη ομοιογένεια στην ένδυση των μαθητών που συμβολίζει την εξάλειψη της προσωπικότητας και την αξιολόγηση του κάθε μαθητή ανάλογα με το ύψος και την επίδοση. Οι καλοί και οι ψηλοί μπροστά, οι κακοί και οι κοντοί πίσω, υπάκουα στρατιωτάκια με σταθερό βηματισμό... γιατί η προσωπικότητά σου έχει μηδενική αξία μπροστά στην αξία του έθνους.

-Τι σκοπούς υποτίθεται πως εξυπηρετούν ;

Οι παρελάσεις υποτίθεται πως αποτελούν μια τιμητική κίνηση γι' αυτούς που κάποτε αγωνίστηκαν και έδωσαν τη ζωή τους για να απολαμβάνουμε σήμερα την εθνική μας ελευθερία. Είναι δηλαδή το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε εμείς ως νεότεροι πολίτες αυτής της χώρας, για να αποτίσουμε φόρο τιμής στους εθνικούς μας αγωνιστές.

Κατά πόσον όμως αυτοί οι αγωνιστές ήταν εθνικοί και όχι κοινωνικοί; Καταπιεσμένοι Έλληνες και όχι καταπιεσμένοι άνθρωποι; Μήπως τα στρατευμένα ιστορικά ψέματα του κράτους διαστρέβλωσαν την εικόνα μιας ομάδας επαναστατών ανταρτών που αγωνίστηκαν για την ελευθερία και παρουσίασαν μια ομάδα επαναστατών ανταρτών που αγωνίστηκαν για την εθνική ελευθερία; Σε τι βαθμό υπέστη διαστρέβλωση η ελληνική ιστορία και άραγε συμφέρει το κράτος να βάζει την ταμπέλα του εθνικού δίπλα από κάθε εξεγερσιακή-επαναστατική κίνηση, κοινωνικό-ταξικού χαρακτήρα; Μήπως έτσι μεταφέρει το βάρος από τον επαναστατικό στοιχείο της κίνησης στο εθνικό, υποβαθμίζοντας δηλαδή οτιδήποτε εξεγερσιακό και δίνοντάς του αξία μόνο αν εξυπηρετεί εθνικούς σκοπούς; (εδώ γίνεται αναφορά στην 25η Μαρτίου).

-Τι σκοπούς εξυπηρετούν στην πραγματικότητα;

Σε μια εποχή που η ελληνική νεολαία είναι υπνωτισμένη και αδρανοποιημένη πλέον από ένα σύστημα, που με διάφορα μέσα καταστρέφει συνεχώς την κριτική της ικανότητα και με την ψευδαίσθηση της αντικειμενικής και ουσιώδους γνώσης την κρατάει υποχείριο των βλέψεών του, οι παρελάσεις έρχονται να επισφραγίσουν την κρατική αυτή νίκη.

Οι αντιπρόσωποι ενός κράτους που χτυπάει τα ίδια του τα παιδιά, με την αναμφίβολο αξιοπιστίας παιδεία της στείρας γνώσης, των γεμάτων ψέματα σχολικών βιβλίων και του υπερφορτωμένου σχολικού ωραρίου που στόχο έχει να εξαντλήσει και τις τελευταίες πηγές ενεργητικότητας των μαθητών, οι δημιουργοί ενός συστήματος που παράγει εκπαιδευτικούς-μηχανές (και μάλιστα προβληματικές), που απαξιώνει τον ίδιο τον θεσμό του σχολείου και καθιστά τον δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης μύθο, οι δημιουργοί ενός συστήματος που προωθεί όλο και περισσότερο τον μη υγιή ανταγωνιστικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης και καθιστά την προσπά-

Θεία για επαγγελματική αποκατάσταση ένα άνισο ταξικό αγώνα, αυτοί είναι τα τιμώμενα πρόσωπα του θεσμού αυτού.

-Αξιολόγηση ατόμου στα πλαίσια των εθνικών συμφερόντων

Η σημαία, το σύμβολο του έθνους, δεν δίνεται τιμητικά στον μαθητή που μελέτησε με τη μεγαλύτερη αφοσίωση και κριτική σκέψη τα όσα πραγματικά συνέβησαν στην ιστορική πορεία του λαού του μέσα στους αιώνες, αλλά εκείνον που αποστηθίζοντας την ιστορία που θέλησαν να του μάθουν, υπηρέτησε καλύτερα το ισχύον σύστημα προκειμένου να επιβιώσει στις παρούσες κοινωνικές συνθήκες. Δείξε τη μεγαλύτερη αντοχή σ' έναν σημμένο αγώνα, αποστηθισε και αντίγραψε με τη μεγαλύτερη ακρίβεια (και όχι με τη μεγαλύτερη κρίση) αυτά που σου έχουν διδαχτεί και το κράτος θα σε ανταμείψει με το σύμβολο του έθνους.

Έτσι η γνώση που λαμβάνεις αποκτά αξία και αξιολογείται ιεραρχικά σε σχέση με το πόσο εξυπηρετεί τα συμφέροντα του έθνους.

Γιατί όσο καλύτερα διαβάσεις αυτά που διάλεξαν κι όχι αυτά που διάλεξε, αυτά που πρέπει κι όχι αυτά που σου χρειάζονται ή καλύτερα αυτά που χρειάζονται αυτοί να ξέρεις και όχι αυτά που χρειάζεσαι για να αποκτήσεις ελεύθερη σκέψη, τόσο περισσότερο αξίζεις τον εθνικό έπαινο. Όχι γιατί μέσα από το σύστημα βγήκες καλύτερος άνθρωπος αλλά γιατί -σύμφωνα μ' αυτά που θέλει να σου επιβάλει το σύστημα- βγήκες καλύτερος πατριώτης. Κι όταν λέμε πατριώτης δεν εννοούμε την ακραία μορφή πατριωτισμού που είναι ο εθνικισμός. Ούτε ο εθνικισμός συμφέρει ένα καπιταλιστικό κράτος-μέλος της ευρωπαϊκής ένωσης όπως είναι η Ελλάδα. Μια τέτοια ακραία μορφή πατριωτισμού θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στον οικονομικό διεθνισμό και το άνοιγμα της αγοράς που επιχειρείται από τις τωρινές κυβερνήσεις και τους κεφαλαιοκράτες. Γιατί όταν η πατρίδα είναι πάνω απ' όλα, τα εγκλήματα που διέπραξε και συνεχίζει να διαπράττει το κράτος στο όνομα του εθνικού συμφέροντος καλύπτονται με ένα φαντασιακό πέπλο. Μπροστά στα εθνικά ιδεώδη όλα τα καταπιεστικά κατά των πολιτών μέτρα, όλες οι δυσλειτουργίες του κρατικού μηχανισμού, όλη η διαφθορά και η συγγή γραφειοκρατία που τη συντηρεί καθαγιαζόμαστε και γίνονται αποδεκτά, αν όχι με παθητικότητα τουλάχιστον με επιείκεια από τους πολίτες. Πρώτα η Ελλάς και μετά ο άνθρωπος...

- Έλληνες ή άνθρωποι;

Λανθασμένα οι άνθρωποι πιστεύουν ότι το σημείο όπου όλα τελειώνουν, όπου κάθε διαχωρισμός εξαλείφεται, όπου όλοι ενώνονται χωρίς αντιπαλοότητες είναι η εθνικότητα, είναι το χρώμα της σημαίας, είναι ο ήχος του εθνικού ύμνου στους ολυμπιακούς αγώνες. Έχουμε ένα κοινό το οποίο όλοι υπερασπιζόμαστε μέχρι τέλους και για το οποίο όλοι πρέπει να νιώθουμε υπερήφανοι που είμαστε Έλληνες. Όμως και οι ντοπαρισμένοι αθλητές των ολυμπιακών αγώνων είναι Έλληνες. Και οι τσιφλικάδες μεγαλογαιοκτήμονες που εκμεταλλεύονταν και κατάκλεβαν τους αγρότες συμπατριώτες τους την περίοδο του τουρκικού ζυγού ήταν Έλληνες. Και ο μεγαλύτερος πολέμιος της Επανάστασης του 1821, η Εκκλησία, αποτελούνταν από Έλληνες κληρικούς. Και οι ρουφιάνοι ταγματα-

σφαλίτες την περίοδο της κατοχής που ευθύνονται για τον θάνατο χιλιάδων αγωνιστών ήταν Έλληνες, όπως Έλληνες ήταν και οι στρατηγγοί της 21ης Απριλίου που επικαλούνταν το εθνικό φρόνημα του λαού. Έλληνες όμως είναι και οι μεγαλοβιομήχανοι που προβαίνουν σε μαζικές απολύσεις Ελλήνων εργαζομένων και μεταφέρουν τις επιχειρήσεις τους στα βαλκανικά κράτη προς αναζήτηση φθηνότερου εργατικού δυναμικού. Έλληνες είναι και οι μεγαλύτεροι πρεζέμποροι που δρουν υπό την προστασία του κράτους όπως και οι πολιτικοί που τους καλύπτουν. Έλληνες είναι και οι εθνικόφρονες ξενόφοβοι όπως και οι άνθρωποι που κρύβονται πίσω από τις μπλε στολές της Ελληνικής Αστυνομίας που τους αφήνουν να διαπράττουν τα εγκλήματά τους ανενόχλητοι... όλοι αυτοί Έλληνες είναι.

Οι κλέφτες και οι αρματολοί όμως, που αποτέλεσαν τον πυρήνα της επανάστασης του 21, εξαπέλυαν επιθέσεις τόσο σε Τούρκους όσο και σε Έλληνες γαιοκτήμονες χωρίς εθνικές διακρίσεις. Οι μετανάστες που εγκαταλείπουν τα πάντα προς αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής, αρνούνται και φτύνουν κατάμουτρα την πολιτική εξουσία τόσο της χώρας τους όσο και της χώρας που τους υποδέχεται. Οι εργάτες και οι εργαζόμενοι που πέφτουν θύματα μαζικών απολύσεων εξορίζονται και αγανακτούν το ίδιο τόσο με τους ξένους όσο και με τους Έλληνες εκμεταλλευτές εργοδότες.

Τότε, σε στιγμές που ο άνθρωπος φτάνει στον πάτο, που η μόνη του επιλογή είναι η κίνηση, η δράση, η αντίδραση, τότε είναι που οι άνθρωποι ξεπερνούν όλους τους επίκτητους διαχωρισμούς και ενώνονται κάτω από την πραγματική τους φύση (πολλές φορές χωρίς να το αντιλαμβάνονται και να το συνειδητοποιούν), την ανθρωπότητα. Γιατί σε τέτοιες στιγμές δεν υπάρχει κανένα έθνος για να τους διαχωρίσει, κανένα κράτος για να δεσμεύσει τις ζωές τους, καμιά σημαία για να τους ενώσει. Το μόνο που τους ενώνει είναι η ανάγκη για ελευθερία και για μια πολιτισμένη ζωή. Γιατί ζωή δεν είναι να μπορείς κάθε μέρα να εξασφαλίζεις την αναπνοή σου, αλλά να μπορείς να απολαμβάνεις τα αγαθά του πολιτισμού σου όπως τα απολαμβάνουν και οι γύρω σου. Δυστυχώς, ό,τι προβάλλει ο σύγχρονος πολιτισμός έμμεσα το επιβάλλει, κι όταν κάποιος συντηρεί ένα πολιτισμό έχει το δικαίωμα να καρπώνεται τα δημιουργήματά του.

-Ποιοι είναι οι στόχοι μας και τι θα πετύχουμε αν τελικά καταρτηθούμε;

Από τη μεριά μας, στοχεύουμε στην κατάργηση του θεσμού των παρελάσεων τόσο για τον φασιστικό του χαρακτήρα, παρόλο που γνωρίζουμε καλά ότι οι περισσότεροι (μαθητές και θεατές) αγνοούν την προέλευσή του και αντιμετωπίζουν το όλο θέμα ως μια μέρα χαράς, όσο και για το ότι εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο των κρατικών μηχανισμών υποδούλωσης και μυθοποίησης του έθνους-κράτους. Ο στόχος μας αυτός μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν η ίδια η κοινωνία συνειδητοποιήσει τους πραγματικούς σκοπούς που επιτελεί ο θεσμός αυτός και δραστηριοποιηθεί για την κατάργησή του.

Αν τελικά γίνει κάτι τέτοιο, το γεγονός ότι θα έχει επιτευχθεί από την ίδια την κοινωνία, και όχι μόνο από μια μερίδα αντιεξουσιαστών που ανέκαθεν αντιτίθεντο σε κάθε κρατικό μηχανισμό, θα αποτελέσει ένα γερό χτύπημα στα καθεστωτικά κεκτημένα καθώς και μια κοιτίδα κοινωνικής αντίστασης και αμφισβήτησης. Η αντίδραση σε τέτοιους θεσμούς προωθεί τον κοινωνικό και πολιτικό προβληματισμό καταρρίπτοντας και απομυθοποιώντας στεγανά και προκαταλήψεις και συνεπώς αναπτύσσει την ελεύθερη σκέψη. Η ελεύθερη σκέψη όμως κάθε άλλο παρά συμφέρουσα είναι για το σύστημα και ιδιαίτερα από τη μερίδα του κοινωνικού συνόλου που θα αποτελέσει τα μελλοντικά θύματά του, τους μαθητές.

Γιατί ένα σύστημα ΔΕΝ ενδιαφέρεται για την κατάσταση στην οποία θα είναι τα θύματά του, τα θέλει μαζί του ακόμα και νεκρά.

Αντιστεκόμαστε σε κάθε θεσμό που προωθεί το πολιτικό ενάντια στο κοινωνικό, το εθνικό ενάντια στο ανθρώπινο, το επίκτητο ενάντια στο φυσικό. Γιατί αναγνωρίζουμε μια φύση και ένα είδος, το ανθρώπινο...

Αντώνης Δρακωνάκης

Οι ιθαγενείς "πρωταγωνιστές της αντίστασης"
Ξεκινάει η δεύτερη φάση της "Άλλης καμπάνιας"

Μάρκος: Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός μόνο πάνω στο πτώμα του καπιταλισμού

Από την εφημερίδα Jornada 27.3.07
Elio henríquez και Hermann Bellinghausen

κάποια ελίτ των caudillo ή πεφωτισμένων. Ο δρόμος για να γίνουμε ελεύθεροι ούτε καν έχει δημιουργηθεί, δημιουργείται από τους χωρίς όνομα, πρόσωπο και όψη που με τους αγώνες τους δοκιμάζουν τη μια ή την άλλη διαδρομή μέχρι να φτάσουν εκεί που θέλουν να φτάσουν». Τα μεγάλα ηλεκτρονικά μέσα επικοινωνίας είναι αυτοί οι οποίοι κρύβουν τον δημοκρατικό και κοινωνικό αγώνα. Εκτός από αυτό, έχουν μεταμορφωθεί σε υπουργεία, ανεπίσημο υπουργικό συμβούλιο, πληρεξούσια αστυνομία, δικαστές που καταδικάζουν τους από κάτω και αθρώνουν τους από πάνω».

Καθισμένοι ανάμεσα στους comandantes David και Tacho, ο Marcos υπογράμισε πως οι διεκπεραιωτικές δυνάμεις εισβολής στις χώρες της Λατινικής Αμερικής σχηματοποιούν τις κυβερνήσεις και την πολιτική τάξη. Εκτός από «την εξαίρεση της Κούβας, τη συνεχιζόμενη εξέγερση στη Βενεζουέλα και την ιδιαίτερη περίπτωση της Βολιβίας, οι λατινοαμερικανικές κυβερνήσεις, χωρίς να σηματοδοτούν την υποτιθέμενη ιδεολογία τους, έχουν μετατραπεί στους αρχηγούς της ανακατάληψης των εδαφών όπου άνησαν πολιτισμοί των γηγενών πληθυσμών».

Τα λoίσθια πνέουν η παραδοσιακή πολιτική τάξη, η μεσαία τάξη, η κριτική σκέψη, ο συνεργατισμός, οι εργατικές και αγροτικές ενώσεις, η αυτονομία σχετικά με τους εκπαιδευτικούς θεσμούς, με την επιστημονική έρευνα, με τη κουλτούρα και τη τέχνη, με τις κοινωνικές σχέσεις, τον κοινωνικό ιστό, την κοινωνική ασφάλιση, τη δημόσια ασφάλεια και την εκλογική δημοκρατία.

Στο ίδιο μήκος κύματος, ο Joao Pedro Stedile, από το MST (κίνημα των Χωρίς Γη) ανάγνωσε μέσω του διαδικτύου ένα κείμενο που συνυπέγραψαν ο Eduardo Galeano και οι επίσκοποι Pedro Casaldaliga και Thomas balduino: «Ο αγώνας και η αντίστασή σας, αδελφές και αδελφία ζαπατίστας, είναι για εμάς ανακούφιση και ελπίδα. Ένα εύλεκτο κάυσιμο για τη κοινωνία. Συνεχίστε να αγωνίζεστε, μην αποθαρρύνεστε. Δεν μπορούσαμε να είμαστε οντολογικά παρόντες γιατί το προξενείο του Μεξικού στη Βραζιλία μοιάζει πιο πολύ με γραφείο διαικπερεύσεων των γκρίγκος, αλλά είμαστε μαζί σας». Μαζί με 66 κινήματα και οργανώσεις της Βραζιλίας χαιρετίζουν την "Άλλη καμπάνια": «Είμαστε μαζί σας, κατανοούμε τα γεγονότα της προσβλητικής σε εσάς καταπίεσης. Πρόσφατα συνέβη στο Atepec, στην Oaxaca, και τώρα πλησιάζει με μεγαλύτερη ισχύ και στην Chiapas».

Επίσης από απόσταση μίλησε και ο Rafael Alegria, συντονιστής της διεθνούς προσπάθειας για την αγροτική μεταρρύθμιση, της οργάνωσης Via Campesina από την Ονδούρα δηλώνοντας την απόλυτη συμπαράστασή τους στη πρωτοβουλία των ζαπατίστας: «Ζούμε τον ίδιο αγώνα και μαζί θα νικήσουμε». «Είμαστε αγρότες, ιθαγενείς, και χωρίς γη». Προσθέτοντας: «αισθανόμαστε ότι ο αγώνας σας για την υπεράσπιση της γης σας και των εδαφών σας ανήκει και στον δικό μας αγώνα, αναγνωρίζουμε την αξία της αγροτικής μεταρρύθμισης που έκαναν οι ζαπατίστας στα εδάφη τους και καταγγέλλουμε την συντονισμένη εκστρατεία ενάντια στην απαλλοτρίωση των εδαφών από τις παραστρατιωτικές ομάδες των δυο κομμάτων της εξουσίας, το στρατό, το αγροτικό δικαστήριο, την εισαγγελία, και την κυβέρνηση που θέλουν να εκποτίσουν της αυτόνομες ζαπατιστικές κοινότητες από τα εδάφη τους τα οποία κατέλαβαν με την εξέγερση του 1994».

Ολοκληρώνοντας, ο comandante David ευχαρίστησε της δηλώσεις στήριξης -«είναι δύναμη για τους λαούς μας»- και ζήτησε την ετοιμότητα όλων μας για το τι θα συμβεί στην Chiapas. «Θα αντισταθούμε πιο οργανωμένα από ποτέ». Η έκτη επιτροπή του EZLN που θα περιοδεύσει σε ολόκληρη τη χώρα αποτελείται από τους comandantes: David, Susana, Yolanda, Guillermo, Tacho, Emilliano, Kelly, Dalia, Masho, Eduardo, Zebedeo, Miriam, Moises, Eucaria και Sandra και ο κομμαντάντε Μηδέν.

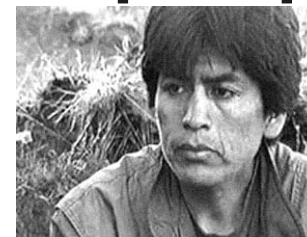
Με μια διεθνή συνάντηση, οπτικά και ακουστικά καλυπτόμενοι σε πάνω από 10 χώρες και σε άμεση σύνδεση με τις πόλεις Tegusigalpa & Sao Paulo -στο ίδιο διάστημα οι οργανώσεις via campesina & Movimiento sin tierra (MSN) ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του EZLN για μια παγκόσμια καμπάνια υπεράσπισης της γης και των ιθαγενικών και αγροτικών γαιών- άνοιξε χθες το βράδυ η δεύτερη φάση της "Άλλης καμπάνιας".

Ανοίγοντας τις εργασίες, ο comandante Tacho αναγνώρισε πως «η εξουσία των από τα πάνω και οι κυρίαρχοι του χρήματος» κάνουν το ίδιο σε ολόκληρη τη χώρα: «εκτοπίζουν και καταστέλλουν». Αδελφοποιούμε τον αγώνα μας με «όλους όσους βιώνουν τους απάνθρωπους εκτοπισμούς». Οι ζαπατίστας τιμούν «τον λόγο του αγώνα τους και ότι είναι μαζί με τους συντρόφους της 6ης διακήρυξης». Από τη πλευρά του ο subcomandante Marcos τόνισε πως «οι ιθαγενικοί λαοί της Αμερικής είναι εδώ και 500 χρόνια οι πρωταγωνιστές της αντίστασης, αλλά αυτή τη φορά η μάχη θα είναι ολοκληρωτικά χαμένη αν δεν συμμαχήσουν με τους αγρότες, τους εργαζόμενους στη πόλη και τους άλλους κοινωνικούς τομείς». Μιλώντας στο πάνελ μαζί με τους άλλους καλεσμένους για τον νεοφιλελευθερισμό, υποστήριξε πως ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός «μόνο πάνω στο πτώμα του καπιταλισμού ως σύστημα κυριαρχίας».

Μπροστά σε 200 ανθρώπους ο Marcos εξήγησε πως η παρούσα φάση του καπιταλισμού είναι μια νέα μορφή πολέμου και πως η παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού «καταστρέφει τα εθνικά σύνορα και επαναπροσδιορίζει κυριαρχικά τους λαούς. Η λογική της αγοράς καθορίζει της διεθνείς σχέσεις και ωθεί προς τον θάνατο της εγχώριας». Αυτή η λογική, πρόσθεσε, «κρύβει βαθιά μέσα της, μέσω της φαινομενικής αθωότητάς της, τη λογική του άπλυτου κέρδους, της κατατολής, της περιφρόνησης, της λεηλασίας». Στον καπιταλισμό «δεν υπάρχει καθαρός πλούτος, η προέλευσή του είναι η αρπαγή και η εκμετάλλευση», η οικονομική του παγκοσμιοποίηση είναι ο τέταρτος παγκόσμιος πόλεμος, ο εχθρός είναι ο ίδιος ο πλανήτης με ό,τι αυτό συνεπάγεται, κατοίκους και περιβάλλον. «Ο υπεριαλισμός μάς πολεμά πλέον με διαφορετικό τρόπο, αλλά συνεχίζει να αγαπά το κεφάλαιο, και τον δια βίου αυτοκράτορά του, το χρηματιστηριακό κεφάλαιο».

Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε σε απόσταση μισού τετραγώνου από το Zocalo (κεντρική πλατεία), στο πολιτιστικό κέντρο Tierra Adentro. Ο Marcos τόνισε πως ο δρόμος για την ελευθερία δεν είναι «μια μοντέρνα λεωφόρος με διόδια όπου μεταβιβάζονται οι μάζες καθοδηγούμενες από

Σύλληψη ηγέτη Μαπούτσε στη Χιλή

Στις 20 Μαρτίου συνελήφθη μια εξέχουσα προσωπικότητα του κινήματος των ιθαγενών Mapuche της Χιλή, ο Jose Huenchuhao Marina, στα περίχωρα της πόλης Tirua. Βρισκόταν στη παρανομία μετά τη καταδίκη του για την υπόθεση που συγκλόνησε τη χώρα, γνωστή και ως rolenco-ridenco. Στη δίκη καταδικάστηκε σε 10 χρόνια και μια μέρα φυλάκιση και επιπλέον του επεβλήθη το πρόστιμο των 424 εκατομμυρίων πέσο, ως αποζημίωση στη Βιομηχανία Ξυλείας Mininco. Η επιχείρησή της σύλληψής του, χωρίς τα ημερώματα οργανώθηκε κυρίως από το εθνικό γραφείο ασφαλείας της Χιλή.

Με κατηγορίες αλλά χωρίς αποδείξεις δικάστηκε με την κατηγορία της πυρπόλησης πολλών και διαφορετικών οχημάτων κοπής ξυλείας στις ζώνες Canete, traiguén, collipulli, Iebu, εμπρησμοί οι οποίοι ποτέ δεν ταυτοποιήθηκαν από τη χιλιανή αστυνομία. Αυτές οι δίκες υπερβολικής αντισυνταγματικότητας και α-κανονικότητας -μοντέλο απονομής δικαιοσύνης που δε μειοψηφεί στη χιλιανή δημοκρατία αν και ο γνωστός δικτάτορας απεβίωσε τέλη του περασμένου χρόνου- υποχρέωσε πολλούς ιθαγενείς Mapuche να βγουν στην παρανομία εξαιτίας των μεγάλων ποινών που τους επιβλήθηκαν αλλά και των εξοικονομημένων χρηματικών προστίμων, όπως και το εν λόγω ηγετικό τους στέλεχος ο οποίος ήταν μέλος του συντονιστικού αγώνα στη περιοχή Arauco-Maltesco και με δημόσια δράση.

Ο ίδιος, αφού προσήχθη στο δικαστικό μέγαρο του Angol, όχι μόνο αρνήθηκε την ενοχή του αλλά και δήλωσε ότι η αντίσταση των ιθαγενών θα συνεχιστεί ακόμα και αν ο ίδιος χρειαστεί να μείνει πολύ καιρό στη φυλακή.

Οι ιθαγενείς Mapuche ζουν στη Χιλή και στην Αργεντινή, αγωνίζονται εδώ και πολλά χρόνια για την αυτονομία τους, είναι ιδιαίτερα δυναμικοί στην υλοποίηση των αποφάσεών τους, διώχθηκαν από της δικτατορίες των συγκεκριμένων κρατών, και μέρος του αγώνα τους αποτελεί η υπεράσπιση της γης τους όπως και η αντίσταση στις πολυεθνικές οι οποίες αποψιλώνουν τα δάση τους με εξαιρετικά γρήγορους ρυθμούς. Οι κινητοποιήσεις αναμένονται.

Active
Member

Ονειροπόλο για

Συνέντευξη **Active Member** στη Θεσσαλονίκη

μωτοσουκιά έττας

Τους συναντήσαμε λίγες ώρες πριν ανέβουν στη σκηνή και παίξουν, στη συναυλία αλληλεγγύης που διοργάνωσαν οι φοιτητές στη Θεσσαλονίκη, εν μέσω των κινητοποιήσεών τους στο δρόμο έξω από το πανεπιστήμιο. Μιλήσαμε μαζί τους για πολλά, για την παιδεία και τις φοιτητικές κινητοποιήσεις, για την πρωτοβουλία τους να μπούκοτάρουν τους χορηγούς, κ.α.

Συζητήσαμε με τα μέλη των Active Member, Μιχάλη Μυτακίδη και Γιολάντα Τσιαμπόκαλου (Σανταζίνια):

Μέρος Α

Δεν υπάρχουν αγώνες χωρίς τίμημα....

«B»: Πώς βρεθήκατε να συμμετέχετε σε μια συναυλία αλληλεγγύης για το φοιτητικό κίνημα;

M.M: Βασικά σ' αυτά τα πράγματα το άχαρο είναι να πρέπει να σε φωνάξει κάποιος. Το πρόβλημα ήταν να ξεκινούσες εσύ ο ίδιος μια τέτοια ιστορία μαζί με άλλους καλλιτέχνες, αλλά δε συνηθίζεται. Άρα κι εμείς πάμε με την πεπεισμένη σ' αυτό, πιστεύω να το αποφύγουμε με τον καιρό. Μας φωνάξανε λοιπόν τα παιδιά που έχουν στήσει σήμερα εδώ όλη την ιστορία και ανεβήκαμε. Φύγαμε άρον άρον από κάτω μ' ένα πούλμαν γεμάτο κόσμο και ήρθαμε.

«B»: Πώς φαίνεται στα μάτια και στ' αυτιά ενός καλλιτέχνη που έχει πολιτική άποψη και προσωπικά βιώματα, η κοινωνική αυτή αναταραχή διαμέσου του φοιτητικού κινήματος;

M.M: Κοίτα, πρώτα απλά είναι αναζωογονητικό να συμβαίνει κάτι κι αν μην έχει καμιά φορά το αποτέλεσμα που περιμένουμε, δεν τρέχει και τίποτα, εξάλλου από τις αρχές της δεκαετίας του '80 και μετά, αυτή η γενιά έχει φάει αρκετές σφαλίες και αυτά είναι πταίσματα εδώ, το τι συμβαίνει. Είναι πολύ κρίσιμο για τα παιδιά που βρίσκονται τώρα στις σχολές γιατί όλοι ξέρουμε ότι αυτή τη στιγμή «κυκλοκρατούνται» οι σχολές. Σας μιλώ πάντα με βάση την πολιτιστική αίσθηση του πράγματος, γιατί για μένα, πολλές

φορές, είναι πιο σημαντική κι απ' την πολιτική. Η αισθητική ενός ανθρώπου μπορεί να επηρεάσει την πολιτική. Η πολιτική δύσκολα επηρεάζει αισθητικές. Άρα λοιπόν βλέπω ότι η αισθητική στα πανεπιστήμια είναι στα μαύρα της τα χάλια και βλέπω ότι αυτό το ποσοστό ατόμων που κάνει ό,τι κάνει, πρέπει να το δουλέψει πολύ καλά μέσα του γιατί κινδυνεύει να είναι γραφικό, κινδυνεύει να είναι πάντα στο περιθώριο ακόμη και για τους ίδιους τους πρώην αγωνιστές κτλ. Όλες αυτές τις καταστάσεις που κάποιοι έχουμε ζήσει τις ξέρουμε. Συμβουλή δεν έχω να δώσω. Θεωρώ κάποια πράγματα ανούσια αλλά δεν έχει καμιά σημασία αυτό. Εγώ αν θα διάλεγα μια μορφή αγώνα σ' αυτή την εποχή δε θα ήμουν τόσο διαλεκτικός...θα κοίταγα βέβαια να πείσω αυτούς που έχουσαν να χάσουν πολλά γιατί εκεί κρύβεται όλη η ιστορία, ν' αναμειχτούν στους αγώνες αυτοί που έχουν να χάσουν πολλά. Αυτούς που δεν έχουν να χάσουν τίποτα τους είδαμε όλα αυτά τα χρόνια. Πρέπει λοιπόν να μπουν άνθρωποι που έχουν όνειρα και κινδυνεύουν να τα πετάξουν στο πηγάδι. Πρέπει να μπουν άνθρωποι που έχουν αγωνιστεί και να καταφέρουν να επιβιώσουν και να 'ναι έτοιμοι να πεθάνουν. Βέβαια όλα αυτά φαίνονται λίγο βαρύγδουπα αλλά για τις γειτονιές που μεγάλωσα εγώ είναι λογικά. Συνέβαιναν δηλ. και χωρίς να γίνονται κοσμογεγονότα και αγώνες.

«B»: Ποιο είναι το δικό σας πρόταγμα για τον αγώνα της παιδείας; Τι πανεπιστήμιο οραματίζεστε;

M.M: Εγώ δεν έτυχε να πάω ποτέ πανεπιστήμιο, θα 'θελα φυσικά, απλά τότε ήταν άλλες οι εποχές, κι έπρεπε να δουλέψουμε από πιτσιρικάδες, είχαμε δεν είχαμε τα φόντα.. Η ιστορία και ο τρόπος που διδάσκεται σ' αυτή τη χώρα είναι απίστευτα σημαδιακή για κάθε παιδί μαζί με τη μυθολογία κτλ. Και για να μπορέσει ένα παιδί να καταλάβει ότι βρίσκεται στο τώρα και όχι στο τότε κάνει απίστευτο αγώνα. Αν προσγειωθεί στο τώρα απότομα, πάλι νιώθει σαν μαλάκας. Άρα λοιπόν είναι πολύ δύσκολο για τα παιδιά. Νομίζω ότι χρειάζεται μια γενιά δασκάλων, δεν ξέρω αν έχει περάσει ποτέ, εγώ είμαι 40 χρονών και δε την έχω δει αυτή τη γενιά, αλλά πρέπει να υπάρξει μια γενιά δασκάλων που να βάλει στη μπάντα ακόμα και τη ζωή της για να καταφέρει να παραδοθεί στα παιδιά για να ξεκινήσει μια ιστορία.. Όλοι οι αγώνες χρειάζονται σφαχτάρια και το παράξενο είναι ότι όλοι μετρούν το τίμημα. Το τίμημα δεν το αντιλαμβάνεται κανείς την ώρα που γίνονται οι αγώνες, δηλ πώς μπορείς να μετρήσεις το που θα καταλήξει αυτή η ιστορία. Τώρα όσον αφορά τα πανεπιστήμια, φαντάζομαι ότι υπάρχουν τα πάντα στα πανεπιστήμια, παιδιά που απλά θέλουν να βγάλουν μια σχολή γιατί κοιτάνε πώς να βολεψτούν, υπάρχουν άλλοι που απλά θέλουν να

ζήσουν αυτή τη διαδικασία του φοιτητή που έχει έτσι μια ελαφρότητα ίσως, υπάρχουν και άλλοι που μέσα από τα πανεπιστήμια προσπαθούν να κάνουν αγώνες ακόμα και για την κοινωνία έξω. Η επαφή πιστεύω έχει κοπεί ανάμεσα στα πανεπιστήμια και την κοινωνία. Νομίζω ότι είναι ένα αυτόνομο πράγμα. Είμαι φυσικά υπέρ του ασύλου ακόμα και μόνο για τη μνήμη του. Δηλαδή δε μπορούν να έχουν πεθάνει άνθρωποι και να αναιρούμε εμείς, γιατί είμαστε ορθολογιστές, την πρακτική ενός πράγματος και δεν έχει να κάνει με το αν μπορούν να γίνουν αναχώματα ανάρτησης τα πανεπιστήμια γιατί όποιος είναι μάγκας τα κάνει και στους δρόμους, αυτά δε χρειάζεται να τα κάνει στα πανεπιστήμια. Γιατί όποιος δε φοβάται τους μπάτσους δε τους φοβάται πουθενά δηλ. εγώ αν ήμουνα δε θα κρυβόμουν σ' ένα πανεπιστήμιο για να σωθώ.

«B»: Εσύ Μιχάλη το παιδί σου θα το προτρέψεις για μάθημα στα θρανία ή στους δρόμους;

M.M: Εγώ προσπαθώ δυστυχώς να του μεταφέρω την αίσθηση από τους δρόμους εκείνης της εποχής και λέγοντάς του ιστοριούλες σαν παραμυθία γιατί αν τα κάνεις και λίγο απόλυτα έτσι όπως τα βιώσαμε εμείς, ένα παιδί είναι καχύποπτο γι' αυτά, προσπαθείς να τα κάνεις σαν παραμυθία για να κρατήσει ό,τι γουστάρει. Η αλήθεια είναι ότι προσπαθώ να του μεταφέρω για να είναι προετοιμασμένος γιατί εγώ ελπίζω ότι το πράγμα θα ξαναγυρίσει στους δρόμους και τουλάχιστο αν μπορώ στο παιδί μου να του έχω μεταφέρει την αίσθηση έτσι ώστε ν' αντιλαμβάνεται τι είναι αυτό που συμβαίνει εκείνη τη στιγμή. Όχι τα βιώματα, την αίσθηση. Τα βιώματα έχουν απίστευτες αντιφάσεις και απίστευτες παγίδες, τα αποφεύγω αυτά. Εγώ ήμουν ένας αλητάμπουρας από το Πέραμα και συνεχίζω να είμαι, που είχα πρόβλημα με τους φασίστες από 12 χρονών. Μεγάλωσα σε μια γειτονιά που όλοι μās λέγανε Τουρκόσπορους, όπου άρχισε να μ' αρέσει εμένα από ένα σημείο και μετά. Τους αυτόχθονες τους έβλεπα μόνο στις δύσκολες στιγμές και οι αυτόχθονες ήταν συνήθως μπάτσοι, λιμενικοί και όλα αυτά, δεν είχαμε και την καλύτερη σχέση εκεί που μεγάλωσαμε, παρόλα αυτά δεν τρελαθήκαμε κιόλας, σταθήκαμε στα πόδια μας, είπαμε να δούμε τι θα κάνουμε. Εμένα μου έχει μείνει και κάτι που δε θέλω να περάσει στο γιο μου, το όταν άρχισα να κυνηγάω φασίστες, γιατί κυνήγαγα πραγματικά φασίστες. Έφευγα από το Πέραμα να δω που μαζεύονται μόνος μου και τους συναντούσα σε απίστευτα μέρη και τους έρχινα πολλά φορητά ξύλο και γούσταρα. Αυτό τώρα δε μπορείς να το διηγηθείς έτσι σ' ένα παιδί. Και δε χρειάζεται. Απλά του διηγείσαι ότι τη δεκαετία του 80 υπήρξε περιέργες αντιφάσεις κι υπήρξαν κάποιοι άνθρωποι που μετά φυσικά τους είδα τους περισσότερους φασίστες ή πορτιέρηδες

σε μαγαζιά που κάνουνε συναυλίες ή ακόμα και στα κινήματα και επιχειρηματίες τους είδα.. Δυστυχώς για μένα δεν έχουνε πεθάνει πολλοί από αυτούς τους 5 κι έχουν χαθεί παιδιά που τα ήξερα, παιδιά που ήταν κοντά μου.

«B»: Δημόσια ή κοινωνική παιδεία;

M.M: Το να είναι δημόσια η παιδεία κάτω από ένα καθεστώς απόλυτο να γαμθθεί. Από μόνο του το «δημόσια» δε λέει τίποτα όπως και το «ιδιωτική». Το κοινωνική έχει μια βάση, δηλ τα παιδιά που έχουν όρεξη για γνώση και για προσφορά στην κοινωνία να κοιτάμε να μη χάνονται. Έχουμε ανάγκη από καλούς γιατρούς, καλούς δικηγόρους και όχι λαμίγια, αλλά το δημόσιο νομίζω δε σημαίνει τίποτα από μόνο του. Το κοινωνική έχει μια βάση.

«B»: Τι γίνεται σήμερα στο Πέραμα;

M.M: Το Πέραμα αυτή τη στιγμή ζει το μαρτύριο των πλάνων της κεντρικής εξουσίας γιατί ο ΟΛΠ έχει φτάσει μέχρι το Πέραμα, έρχονται συνέχεια κοντέινερ, κλείνουν την πρόσβαση στη θάλασσα, αγοράζουν μικρά καρνάγια και τους εκδιώκουν όλους, έρχονται καινούργιες εταιρείες πετρελαίου και φτιάχνουνε καζάνια εκεί που ονειρευόμαστε όλοι ότι κάποτε θα φύγουμε, υπάρχει ο ναύσταθμος της Σαλαμίνας που είναι καρκίνωμα για το μέρος δεν είναι και η καλύτερη εικόνα να βλέπεις καραβανάδες από το πρωί ως το βράδυ, γενικά υπάρχει κι ένα μπάχαλο όπου έρχονται και σηκώνουν κάτι 7όροφα και 8όροφα στο Πέραμα και δε βλέπουμε ήλιο, κι ένα άλλο περιβαλλοντικό που μας βασανίζει είναι η Ψυττάλεια, εκεί που μαζεύονται όλα τα λύματα και μόλις πιάσουν φωτιές δε μπορείς να βγεις απ' το σπίτι σου. Όλα αυτά μας χαλάνε την εικόνα που είχαμε και λίγο φτιάξει στον ουρανό μας εμείς οι πρόσφυγες, που δεν ήτανε ποτέ πραγματική για το Πέραμα, αλλά μας θυμίζει ότι είμαστε πρόσφυγες γιατί πρέπει να ξαναπάρουμε τον πούλο ακόμα κι απ' αυτό το μέρος που αγαπήσαμε.

«B»: Ποια είναι η αντίδραση του κόσμου, υφίσταται;

«M.M»: Δεν έχω και την καλύτερη εντύπωση για τον κόσμο ούτε στο Πέραμα. Νομίζω ότι έχουν παραδοθεί όλοι σε αυτά, τα θεωρούν τετελεσμένα

«B»: Πιστεύεις ότι έχει βάλει το χέρι του και ο συνδικαλισμός στην Ελλάδα;

M.M: Έχει βάλει το χέρι του στα πάντα. Ο συνδικαλισμός είναι μεγάλη πίκρα και ειδικά στο Πέραμα. Ν' αγωνιστούμε για να καταργηθεί αυτό; Να φωνάζουμε συνέχεια γι' αυτούς; Φωνάζουμε τόσα χρόνια και δεν έγινε τίποτα. Πρέπει ν' αλλάξει μέσα από τους εργάτες, πρέπει πρώτα απ' όλα να καταλάβουνε οι ίδιοι ότι δεν πρέπει να πηγαίνουν για να πεθάνουν, πρέπει να πηγαίνουν για να δουλέψουν. Πρέπει ν' απαιτούνε δουλειά αλλά έχουνε πέσει κι αυτοί σε μία τραγική κατάσταση, έχουν αρχίσει ξέρεις να γίνονται ρουφιάνοι, να βολεύει ο καθένας τον δικό του..

«B»: Μήπως πρέπει ν' αντιπροτείνουμε μια διαφορετική μορφή οργάνωσης;

M.M: Φαντάσου ότι εμένα δε μ' έχουν φωνάξει ποτέ ούτε μια πρωτομαγιά να παίξω, μόνο τσαμπουκά έχω παίξει στη ζώνη του Περάματος κι

ό,τι κάνουμε βέβαια σ' αυτό τον τόπο, δεν περιμένουμε κι από κανέναν την άδεια.

Εδώ θέλω να κάνω μια παρένθεση. Διάβαζα σ' ένα καινούργιο περιοδικό που κυκλοφόρησε, το Διαπασών, για το soundtrack των πανεπιστημίων, το τι ακούει το πανεπιστήμιο. Κανονικά κι εγώ δε θα έπρεπε να είμαι σήμερα εδώ, όχι επειδή δεν ακούνε εμένα, επειδή έτυχε κανείς να μην πει τίποτα, αλλά για τους άλλους που ακούνε. Το μόνο που με βαραίνει αυτή τη στιγμή είναι ότι παίζω σε ανθρώπους που κατά βάθος και κατ' ουσία δε γουστάρουν. Λες παίζω για όσους μας γουστάρουν και 5 ας είναι, κι έτσι έχουμε μάθει να πράττουμε εμείς, ούτε παραμυθιάζομαι όταν βλέπω κόσμο εδώ, ούτε και το 2003 σε συναυλία με 6000 κόσμο έξω από το πολυτεχνείο, δεν παραμυθιάζεσαι απ' αυτό ότι είναι το κοινό σου, αλλά αυτό που σε ενώνει. Και δεν πρέπει να σε ενώνει ένα τηλέφωνο, να τραβηχτείς να παίξεις. Εμάς δε μας έχει σπρίξει καμιά κουφάλα, όταν τους χρειαστήκαμε και δε μιλάμε για τις πωλήσεις των δίσκων.

«B»: Τι ακριβώς είναι η πρωτοβουλία σας με τη «NO SPONSORS»;

M.M: Το «NO SPONSORS» είναι μια ιδέα, μια ιστορία με τη LOW BAP, εμείς δεν είχαμε ποτέ χορηγούς. Η ιδέα των Ζαπατίστας είναι σχολείο και παράδειγμα αξιοπρέπειας για εμάς, χωρίς να μπορούμε να μοιάσουμε τους Ζαπατίστας βέβαια. Έτσι λοιπόν βασιζόμενοι σε όμορφα πραγματάκια που μαζεύσαμε από δεξιά κι αριστερά, είπαμε ότι μπορούμε να επιβιώσουμε, είναι απλό να επιβιώσεις μαζεύοντας όμως τη ζωή σου και μην κάνοντας τρελά πράγματα. Όλη αυτή την κολεκτίβα λοιπόν, τους μαζέψα και τους είπα: λοιπόν παιδιά πρέπει από δω και πέρα να κινηθούμε έτσι και όποιος γουστάρει. Άλλο το low bar, άλλο το να σε τραβήξω σε μία ιστορία που θα έχει κόστος και τίμημα μεγάλο. Κι εμείς αυτό το πράγμα το έχουμε βιώσει όλα αυτά τα χρόνια. Δε μας φωνάζουνε οι δήμοι γιατί δε θέλουμε χορηγούς. Δε συμμετέχουμε εκεί που συμμετέχουν όλοι. Στα μεγάλα κλαμπ των Αθηνών, παρόλο που μας ζητάνε εμείς δεν πάμε, για τους χορηγούς. Δεν παίζουμε στο ίδρυμα μείζονος ελληνισμού γιατί λέγεται έτσι, απλά. Και δεν είναι αυτά ιδεολογήματα, γιατί εγώ είμαι λίγο ακατέργαστος, απλά είμαι πρόσφυγας, πώς να παίξω σ' αυτό το ίδρυμα που γάμησαν τους παππούδες και τον πατέρα μου. Δε γίνεται, κάτω από αυτή την ταμπέλα δε θα παίξω. Γίνονται λοιπόν πολλά παράλληλα πραγματάκια κάτω από το low bar. Το low bar είναι το πνευματικό μας σπίτι. Από κει και πέρα υπάρχει η oktagon που αναγκαστικά έχει μια μορφή εταιρείας, την πιο απλή, για να μπορούμε να βγάζουμε, να διαθέτουμε τα μουσικά προϊόντα και για να έχει μια νομική υπόσταση όσον αφορά το εμπόριο. Το No Sponsors έχει απίστευτη απήχηση στον κόσμο και έτσι δείχνει πόσο ανάγκη έχει ο κόσμος καλλιτεχνάδες που να μην είναι προσκυνημένοι. Και δεν έχει καθόλου ανταπόκριση από τους καλλιτέχνες που έχουμε έρθει σε επαφή. Από κάποιους που βρήκα απογοητεύτηκα πλήρως, δηλ. δικαιολογίες του στυλ «και τι θα κάνουμε θα πεθάνουμε από την πείνα;» λες και τρώγαμε παλιότερα! Τα ξεχάσανε όλοι. Ούτε φυσικά με τα Media. Τώρα μέσα στις δραστηριότητές της θα μπει και η εικόνα. Θα κάνουμε πολλά ανήσυχα πραγματάκια όπως μια σειρά ντοκιμαντέρ που λέγεται «Μικρά σινιάλα» με θέματα όπως καταστάσεις και ομάδες ανθρώπων ή και άτομα που είναι μικρές φωνές, μικρά σινιάλα για την κοινωνία και κοιτάμε να τα ψάξουμε. Κάθε δώρο θα έχει 4 μισά-

ωρα θέματα και θα βγαίνει κάθε 3 μήνες αυτό στο εμπόριο και θα υπάρχουν αποσπάσματα στις σελίδες μας στο διαδίκτυο κλπ. Επίσης με το Στέλιο τον Κούλογλου, που μας συνδέει μια φίλια, μου ζήτησε να του κάνω την μουσική για ένα ντοκιμαντέρ που όταν το είδα έπαθα σοκ, με εξιτάρισε απίστευτα να περιγράφουν πρώην πράκτορες της CIA και του FBI ποιους προέδρους στη Λατινική Αμερική έχουν σκοτώσει και τι έχουν φτιάξει στο Ιράκ. Είναι βασιζόμενο στο βιβλίο ενός πρώην κατασκόπου που «σπάει» και τα λέει όλα και έχω προσπαθήσει να φτιάξω μουσική που αν την ακούσεις βασικά δε θα καταλάβεις ότι είναι Active Member. Δεν ήθελα να «καβαλήσω» τα θέματα με τη μουσική. Ήθελα να κάνω μουσική για το Στέλιο. Το ντοκιμαντέρ θα προβάλλεται αυτές τις μέρες στο φεστιβάλ ντοκιμαντέρ στη Θεσσαλονίκη

Άλλη μια δραστηριότητα είναι το «Ονειρολόγιο μοτοσυκλέτας». Το λέει από μόνο του, όταν διάβασα το ημερολόγιο του Τσε, είδα μια πλευρά πιο ανθρώπινη, ένιωθα την ανάγκη να το κάνω αυτό με το δικό μας κόσμο κι ένιωσα ότι χρωστάω σε κόσμο να τραβηχτώ, παρόλο που μου είναι δύσκολο και να τραβηχτώ σε γωνίες περίεργες σ' αυτό τον τόπο, σε ανθρώπους που έχουν δείξει ενδιαφέρον. Αυτό που γίνεται λοιπόν οργανώθηκε μέσα από σελίδες και από στόμα σε στόμα λέγοντας ότι παιδιά στείλτε μας απ' όλα τα μέρη όσοι ενδιαφέρεστε να περάσουμε. Θα ταξιδέψω σε 80 μέρη σε όλη την Ελλάδα με τη μοτοσυκλέτα, όπου θα γίνουν συζητήσεις, θα γίνουν κάποιες προβολές, κάποια live και dj sets. Οι συζητήσεις είναι το σημαντικό να καταφέρω να αποτυπώσω και για μένα πάνω απ' όλα και για τον κόσμο που περιμένει να δει τι υπάρχει αλλού και δεν το έχει πάρει χαμπάρι, στο δικό μας κόσμο εννοώ. Ανάλογα πού θα βρεθώ, δηλ. αν πάω σ' ένα στέκι όπου τα παιδιά έχουν πολιτικές ανησυχίες θα μιλήσουμε και γι' αυτά. Όταν θα πάω για παράδειγμα στην Καλαμάτα όπου με έχουν φωνάξει κάποια παιδιά που είναι φωτογράφοι και έχουν ένα σύλλογο θα βρεθώ και θα μάθω κι εγώ. Δεν πάω για κήρυγμα, ούτε προπαγάνδα. Το λέω ειλικρινά ότι πάω για να πάρω. Αυτό θα κρατήσει 2,5 μήνες, από τις 26/2 και τελειώνει αρχές Μάρ, αν όλα πάνε καλά και δε μας βγάλει από το πρόγραμμα ο καιρός γιατί το ταξίδι γίνεται με τη μηχανή. Και ένα άλλο πράγμα που φτιάχτηκε και είναι τελειώς φρέσκο είναι ένας καινούργιος ραδιοφωνικός σταθμός LOW BAP στο διαδίκτυο που παίζει περίπου 15 ώρες την ημέρα και λέγεται BLASFHMOI.GR, έχει το πρόγραμμά του αναρτημένο μέσα και είναι ένας τρόπος επικοινωνίας για εμάς γιατί είμαστε αποκλεισμένοι από τα Media.

«B»: Μέσα από τη μουσική και τους στίχους σας εκφράζετε την απέχθειά σας απέναντι στις κάμερες παρακολούθησης.

M.M: Το πρώτο πρόβλημα είναι ηθικό γιατί δε γουστάρω να με βλέπουν. Αυτά τα πράγματα αν τα απλώνεις παντού, και τους βάσεις δίπλα και νομικούς όρους ή τα ομορφαίνεις για να τα καταλάβει η κυρά Μαρία, όχι εγώ δε το γουστάρω να με βλέπουν. Δε μου έχει γίνει εμένα ποτέ άγχος να δω πως δουλεύετε ρε πούστη εσείς οι ασφαλίτες. Όλοι νομίζουν ότι αυτή η ιστορία είναι μακριά από τα σπίτια τους κι ότι οι κάμερες είναι για την ασφάλειά τους. Ασφάλεια έχεις όταν έχεις συνεννοηθεί με όλους κι έχεις βρει άκρη. Όχι όταν σε φυλάνε. Όταν σε φυλάνε δεν έχεις ασφάλεια, έχεις προστάτες και νταβατζήδες.

Μέρος Β

Hip – hop παραμύθια

Γιολάντα Τσιαμποκαλου (Σανταζίνια)

«B»: Εκτός από τους στίχους, τη μουσική και τις άλλες δραστηριότητες των Active Member, εκφράζεσαι μέσα από τις μεταφράσεις και τη συγγραφή και αφήγηση παραμυθιών ελευθεριακού περιεχομένου σε παιδιά. Πώς προέκυψε αυτή σου η ενασχόληση και τι μηνύματα προσλαμβάνεις απ' αυτήν;

Σ: Πρώτα άρχισα να γράφω στίχους, δεν το έκανα από μικρή αυτό, απλά μου προέκυψε σιγά σιγά γνωρίζοντας τα παιδιά, ακούγοντας πιο πολύ hip - hop που δεν άκουγα πριν και δεν ήταν μια μουσική που μ' άρεσε. Γνώριζα το hip-hop μόνο σαν φαν των Active Member που είχανε κάνει κάποια πράγματα. Πάντα μου άρεζε να μεταφράζω παραμύθια, προερχόμενη κι από τη σχολή της Αγγλικής Φιλολογίας και γενικά γράφοντας στίχους μου έβγαине ένα στοιχείο πιο ονειρικό, παραμυθένιο, φανταστικό. Τότε μου πρότεινε ο Μιχάλης να δοκιμάσω να γράψω κάποια δικά μου πράγματα. Κι έτσι σιγά σιγά άρχισα αυτή την ασχολία και τώρα πηγαίνω πολύ συχνά σε σχολεία νηπιαγωγεία, δημοτικά και σε κάποια γυμνάσια, μιλάω σε παιδιά, κάνουμε διάφορα δρώμενα θεατρικά που συμμετέχουν πάρα πολύ τα παιδιά.

Μια από τις εμπειρίες που με άφησε άφωνη ήταν όταν κάποια νηπιαγωγός από την Κάρπαθο πήρε ένα δικό μου παραμύθι το «Μάγο της φωτιάς», το οποίο θεωρώ ότι έχει πολλές πολιτικές προεκτάσεις και το έστησε ως Χριστουγεννιάτικο θεατρικό μαζί με τα πιτσιρικά για γιορτή του νηπιαγωγείου. Το είχαν κάνει καταπληκτικό. Μου έστειλαν dvd, φωτογραφίες, και τα παιδιά ακούνε Active Member. Το παραμύθι μου «Ο μάγος της φωτιάς» μιλάει για το περιβάλλον, για τους πολέμους που κάνουν οι άνθρωποι μεταξύ τους και κυρίως οι βασιλιάδες τους. Οι βασιλιάδες στο παραμύθι είναι λίγο πιο μοντέρνοι. Είναι ένας στρατιωτικός, ένας τραπέζιτης, ένας βασιλιάς κι ένας παπάς. Αυτό έκανε εντύπωση και στα πιτσιρικά. Στο τέλος του παραμυθιού «ο μάγος της φωτιάς» καίει τα πάντα, καίει όλο τον κόσμο, έχει μια πολύ σκληρή σκηνή μέσα, κι αυτό που μου έχει κάνει εντύπωση είναι ότι τα παιδιά που έχουν διαβάσει το βιβλίο ποτέ δε με ρωτήσανε, δεν είχαν την αγωνία αν θα κάψει και τα ίδια. Στο τέλος έρχεται μια ομάδα παιδιών για να ξαναφτιάξει από τη στάχτη ένα νέο κόσμο κι έτσι τελειώνει το παραμύθι με μια καινούργια αρχή. Αλλά στο σημείο αυτό ποτέ δεν είχαν την απορία τα παιδιά. Αντιθέτως με τους μεγάλους που διάβασαν το παραμύθι αυτό, εκπαιδευτικούς και γονείς, όλοι μου λέγανε ότι ίσως είναι πολύ σκληρή η σκηνή και ίσως ότι πρέπει να το εξηγούσα αλλιώς. Κι όμως τα παιδιά τον θέλουνε αυτόν το χαμό γιατί μετά θα έχουν την ευκαιρία να φτιάξουν τον κόσμο από την αρχή. Όσον αφορά τις μεταφράσεις που κάνω, πρόσφατα μετέφρασα ένα αγγλικό ρεαλιστικό κόμικ που μιλάει για την πρώτη ιντιφάντα. Ο ήρωας πήγε στην Παλαιστίνη, έμεινε 3 μήνες και πήρε συνεντεύξεις από γύρω στα 100 άτομα και στη συνέχεια κατέγραψε την ιστορία απόλυτα ρεαλιστικά σαν να είναι φωτογραφικά ντοκουμέντα όλα.

Ενάντια στην εκτροπή του Αχελῶου

Είναι τόσες πολλές οι καταστροφικές παρεμβάσεις που έχει υποστεί ο Αχελῶος τον 20ο αιώνα που μια ακόμη όπως αυτή της εκτροπής του στον 21ο ίσως δεν φαντάζει τόσο τραγική υπόθεση. Έχει ποτιστεί τόσο πολύ το αίμα μας από τις φρούδες ελπίδες της «ανάπτυξης» που στο βωμό της ίσως είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε το περιβάλλον στο οποίο ζούμε.

Μια «ανάπτυξη» που τις περισσότερες φορές είναι προϊόν μιας ανεύθυνης πολιτικής. Μιας πολιτικής που έχει σχέση με την εκλογική περιπέτεια των κομμάτων και τη διαπλοκή. Με υποσχέσεις που ανανεώνουν το συμβόλαιο εξουσίας μέχρι τις επόμενες εκλογές ή τα συμβόλαια με τις κατασκευαστικές και τη διασπάθιση του εισπραχθέντος χρήματος των πολιτών.

Η Θεσσαλία αποτέλεσε το πεδίο μιας τέτοιας πολιτικής ανάγοντας την εκτροπή σε θαυματοουργό έργο. Ένας κατήφορος υποσχαιολογίας και εκλογικής αντιπαράθεσης τον οποίον διένυσαν όλα τα κόμματα της ελληνικής βουλής.

Οι Θεσσαλοί βεβαίως άρχισαν να καταλαβαίνουν πως ένα τέτοιο έργο μόνο το λόμπι της μονοκαλλιέργειας θα εξυπηρετούσε στην περιοχή τους. Αυτό φαίνεται από τις τρεις εκδηλώσεις που έχει διοργανώσει μέχρι τώρα το «Πανθεσσαλικό Συντονιστικό ενάντια στην εκτροπή του Αχελῶου». Η γη της Αιτωλ/νίας είναι γέννημα – θρέμμα του Αχελῶου. Τα νερά αυτής της γης που κάνουν τη ζωή μας ευκολότερη επηρεάζονται άμεσα από την απρόσκοπτη ροή του ποταμού.

Το καταστροφικό έργο ξεκίνησε επί ΠΑΣΟΚ. Ο Γ. Σουφιλιάς και το ΥΠΕΧΩΔΕ, η κυβέρνηση Καραμανλή με την συμπαράσταση του ΚΚΕ θα το συνεχίσει προβάλλοντας εθνικούς λόγους γράφοντας στα παλιά της τα παπούτσια τις δικαστικές αποφάσεις και τις αιτιάσεις αυτών που διαφωνούν. Η κυβέρνηση θα εκτελέσει την απόφαση που αυτή πήρε.

Το νερό όμως ανήκει σε όλους. Ο μόνος που μπορεί να το διαχειριστεί είναι η ίδια η κοινωνία.

Μήπως ήρθε η ώρα να πάρουμε τις αποφάσεις μας και εμείς ως πολίτες; Μήπως πρέπει να συνευρεθούμε γι' αυτό;

Πρωτοβουλία για τη συνέλευση ενάντια στην εκτροπή του Αχελῶου

ΥΠΟΘΑΛΑΣΣΙΑ ΑΡΤΗΡΙΑ

Η καταστροφή της θαλάσσιας αύρας της πόλης μας

Κάθε σκέψη της Θεσσαλονίκης τη συνδέει πάντα με τη θάλασσα.

- Είναι η άκρη της θάλασσας που δομεί το όριο της πόλης,
- Που οργανώνει την εικόνα της και
- Που καταγράφει τη φυσιογνωμία της με τη μοναδική της προσωπογραφία...
- Κι ας μην ήταν πάντα ιδιαίτερα λειτουργική αυτή η σχέση, αφού η πόλη διαθέτει ακόμα μια σημαντική γεωγραφική θέση και πολύ ισχυρή ενδοχώρα για την οικονομική της υπόσταση. Παρέμεινε έτσι η παραλία ένα από τα σημαντικά και αναγνωρίσιμα εκείνα μέρη της πόλης, που συνιστούν και αναδεικνύουν τη φυσική και κοινωνική της εικόνα, ένας ιδανικός τόπος στις καθημερινές αναζητήσεις και αναπολήσεις των κατοίκων της. Ένας τόπος φορτωμένος με σκέψεις, στοχασμούς, φαντασίες, που κουβαλά σημάδια από αντιμαχόμενες εδαφικές μορφές, κρατά όμως πάντα τη μοναδική γραμμική του φόρμα που αγκαλιάζει την πόλη σε μάρκρος και τη συνδέει με τον ορίζοντά της, με τη φύση στην άκρη του, με τον κυματισμό του ανέμου, με την ελκυστικότητα για φυγή...
- Είναι αυτή η πολύτιμη και εύθραυστη σχέση της πόλης με τη θάλασσά της που θεωρείται δεδομένη κι όμως χρειάζεται μια συνεχή και συνειδητή προσπάθεια για τη διατήρησή της στην κοινωνική ενέργεια του συνόλου.

Η Νέα Υποθαλάσσια Αρτηρία

Πρέπει να κατανοήσουμε ότι έχουμε φθάσει στα όρια ανοχής της πόλης, ώστε να μην μπορεί να απορροφήσει άλλους άστοχους χειρισμούς. Και ο λόγος γίνεται για την πρόβλεψη του σχεδιασμού του επίγειου τμήματος της νέας υποθαλάσσιας αρτηρίας στο τμήμα της νέας παραλίας, που με τις διαστάσεις που προτείνει δημιουργεί ένα αδιαπέραστο τείχος από την πόλη προς τη θάλασσα, αποκόπτοντας τελείως την πρόσβασή της στον ιστορικό της ορίζοντα.

Η πρόταση είναι αμέτοχη στον παραπάνω προβληματισμό και γι' αυτό καταστρεπτική. Η όποια εξέλιξη μετασχηματισμού του μοναδικού αυτού τόπου πρέπει να γίνει με γνώμονα τη συνολική αξιολόγηση και τη σημαντικότητα του για τους κατοίκους, το περιβάλλον, την εικόνα της πόλης. Με στόχο την προώθηση ενός άλλου σχεδιασμού με οικολογική φιλοσοφία, με πρόβλεψη για αιεφορία πηγών και ενέργειας και διαμόρφωση ανθρώπινων καταστάσεων στην καθημερινή πρακτική. Το πρόβλημα της κυκλοφορίας είναι πρόβλημα κυκλοφορίας ανθρώπων και όχι οχημάτων. Αν ενστερνιστούμε αυτή την οπτική, θα καταλήξουμε ότι όσους δρόμους κι αν κάνουμε αυτοί θα γεμίσουν σύντομα, για να χρειάζονται άλλοι μεγαλύτεροι που κι αυτοί σε λίγο χρόνο θα αποδειχθούν ανεπαρκείς. Οι λύσεις γι' αυτό πρέπει να είναι και ρυθμιστικές και όχι μόνο κατασκευαστικές. Αν το κόστος κατασκευής της υποθαλάσσιας διοχετευθεί σε έργα αναβάθμισης και οργάνωσης της ιστορικής και σημαντικής περιοχής της πόλης, με παράλληλη αναδιοργάνωση των συγκοινωνιών, θα κάνουν την πόλη έναν τόπο μαγικό, όπως πραγματικά είναι. Πρόκειται για μια επιλογή στο πλαίσιο της αιεφορίας του δομημένου περιβάλλοντος, με κυρίαρχη την οικολογική επιταγή στον σχεδιασμό.

Οι μεγάλες πόλεις του κόσμου τόλμησαν αυτό το εγχείρημα δεκαετίες τώρα! Εκτιμώντας σωστά ότι το πολυτιμότερο αναπτυξιακό τους δεδομένο είναι η υψηλή ποιότητα του δημόσιου χώρου, σχεδίασαν, προγραμματίσαν και εφάρμοσαν ανάλογα με το φυσικό τους περιβάλλον σημαντικές παρεμβάσεις για την απελευθέρωση και την ανάδειξη των θαλάσσιων, ποτάμιων ή παραλίμνιων μετώπων τους, την πρόσβαση στις θέες των υψωμάτων τους, την ενοποίηση των αρχαιολογικών τους χώρων με διαδρομές. Με μια λέξη, αποφάσισαν να ξεδιπλώσουν το ιστορικό πρόσωπο της πόλης τους συναντώντας το τοπίο που το δημιούργησε μέσα στον χρόνο.

Η Θεσσαλονίκη αυτό το τοπίο και τη σχέση του την έχει ακόμα σήμερα! Και είναι στο χέρι μας να την κάνουμε ακόμα πιο δυνατή! Αξίζει τον κόπο...

Βιβιάννα Α. Μεταλληνού
Αρχιτέκτων, Ιστορικός Περιβάλλοντος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ

OMAR OLIVERA ESPINOSA

Το Σάββατο 24/3, στον χώρο της Παιδαγωγικής σχολής του Α.Π.Θ., σε εκδήλωση-συζήτηση σχετικά με την εξέγερση των δασκάλων στην Οαχάκα, η εφημερίδα Βαβυλωνία συνάντησε τον Omar Olivera Espinosa. Η εκδήλωση διοργανώθηκε από το περιοδικό «Αλάνα», φοιτητικά σχήματα, καθώς και κινήσεις του χώρου των εκπαιδευτικών και των ιατρών.

Ο Omar Olivera Espinosa είναι μέλος του συνδικάτου των δασκάλων της Οαχάκα και της APPO (Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca – Λαϊκή Συνέλευση των Λαών της Οαχάκα), συντονιστής του ραδιοφωνικού σταθμού των δασκάλων «Radio Plantón», καθώς και μέλος του Ζαπατιστικού Διδασκαλείου (Magisterio Zapatista).

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης, ο Espinosa αναφέρθηκε σε πολλά ενδιαφέροντα ζητήματα σε σχέση με τον αγώνα των δασκάλων, που εξελίχθηκε σε μια πολύμηνη, γενικευμένη λαϊκή εξέγερση. Έκανε λόγο για τα κίνητρα του αγώνα αυτού των δασκάλων, τα οποία δεν άγγιζαν μόνο οικονομικά ζητήματα, αλλά απαιτούσαν και καλύτερες συνθήκες διδασκαλίας και διαβίωσης των μαθητών, τη νομιμοποίηση του ραδιοφωνικού τους σταθμού, ενάντια στο μονοπώλιο στο χώρο των ΜΜΕ, αλλά και τη διαλεύκανση των συνθηκών θανάτου ενός μεγάλου αριθμού δασκάλων, οι οποίοι έχασαν τις ζωές τους στους αγώνες των τελευταίων 26 χρόνων.

Με ένα σύντομο χρονικό της πολύμηνης εξέγερσης, αναφέρθηκε σε σημεία σταθμούς της, αλλά και στη σημαντικότητα ορισμένων γεγονότων. Η αντίδραση των δασκάλων αρχικά και τελικά, του λαού γενικότερα, ήταν το αποκορύφωμα ενάντια σε μια πολιτική άρνησης του κυβερνήτη Ulises Ruiz απέναντι στα αιτήματα των δασκάλων, καθώς και μιας γενικότερης πολιτικής καταστολής, όχι μόνο ενάντια στους συνδικαλιστές, αλλά σε όλο το λαό, παραβιάσεων των δικαιωμάτων, μιας «εκλογικής μαφίας», της καταστροφής σημαντικών ιστορικών τόπων με σκοπό την τουριστική εκμετάλλευση, του κλεισίματος ανεξάρτητων ραδιοφωνικών σταθμών και εφημερίδων, αλλά και της απαγόρευσης πορειών και καταλήψεων».

Η απάντηση που ετοίμασαν σε πρώτο πλάνο οι δάσκαλοι, με τα λόγια του Espinosa ήταν η εξής: «Επειδή είμαστε μορφωμένοι, ψάξαμε στο Σύνταγμα για το πώς θα μπορούσαμε να διώξουμε τον Ruiz. Η απάντηση ήταν πως ο κυβερνήτης παραιτείται όταν υπάρχει ακυβερνησία. Και επειδή είμαστε αμόρφωτοι, δημιουργήσαμε την ακυβερνησία». 70.000 δάσκαλοι κατέλαβαν την κεντρική πλατεία της Οαχάκα, ενώ μετά τις συγκρούσεις της 14ης Ιούνη με την αστυνομία, ο λαός συσπειρώθηκε γύρω από τον αγώνα τους. Ακολούθησαν μεγάλες πορείες, που έφτασαν να αριθμούν ακόμη και ένα εκατομμύριο κόσμου, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων και ΜΜΕ ενώ μετά τα πρώτα χτυπήματα των «ταγμάτων θανάτου» των παρακρατικών δημιουργήθηκαν 3.500 οδοφράγματα.

«Οι εξεγερμένοι προχώρησαν στη χρήση κάθε μέσου που θα μπορούσε να αναφέρεται σε ένα σχετικό εγχειρίδιο» για να πετύχουν αρχικά την πτώση του Ruiz μέσω της αποδιοργάνωσης της κρατικής μηχανής, αλλά και την πραγματική αναμόρφωση του κράτους, όπως ανέφερε. Αυτοί ήταν και οι κοινόι στόχοι της APPO, μιας συνέλευσης που αποτελείται από 350 οργανώσεις κάθε ιδεολογικού ρεύματος.

Όπως ενημέρωσε ο Espinosa, η εξέγερση βασίστηκε σε τρία στοιχεία: Τις οργανωτικές δομές που διαθέτουν τρία εκατομμύρια ιθαγενών, οι οποίοι ζουν σε συνθήκες μιζέριας και περιθωριοποίησης, την APPO και τις δικές της οργανωτικές δομές, καθώς και στη δύναμη των ΜΜΕ. Ο Espinosa επέμεινε ιδιαίτερα στη σημασία τους, λέγοντας ότι «όσο κατείχαμε τα ΜΜΕ, το κί-

νημα βρισκόταν σε άνθιση, ενώ όταν η χρήση τους σταμάτησε, λόγω της καταστολής, γίναμε θύματά της». Μεταξύ άλλων, τόνισε: «Παλιότερα λέγαμε πως για την πραγματοποίηση της επανάστασης ήταν απαραίτητη η οικειοποίηση των μέσων παραγωγής. Τώρα πιστεύουμε πως είναι απαραίτητη η οικειοποίηση των ΜΜΕ, σα μέσο δημιουργίας συνείδησης, έτσι ώστε στη συνέχεια να οικειοποιηθούμε τα μέσα παραγωγής».

Ο Espinosa εντοπίζει τα αίτια της αποτυχίας της εξέγερσης στα εξής σημεία: Στη σημασία που έχει η περιοχή για τα οικονομικά σχέδια του κεφαλαίου, αφού πρόκειται να κατασκευαστούν εργοστάσια, με θέσεις εργασίας που θα παρέχουν φτηνά ημερομίσθια, της τάξης των 0,70-0,80 δολαρίων ανά ώρα. Η απώλειά της θα σήμαινε και την απώλεια κερδών από τα εργοστάσια αυτά. Ακόμη, μια τέτοια εξέγερση έπρεπε να συντριβεί, αφού το μήνυμα που έδινε, ήταν πως «αν πέσει ένας κυβερνήτης, μπορούν να πέσουν όλοι». Νωρίτερα, ο Espinosa είπε χαρακτηριστικά πως «ζήσαμε για 5 μήνες χωρίς αστυνομία και κυβέρνηση. Αυτό σημαίνει πως μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτές». Στις αδυναμίες των εξεγερμένων κατατάσσει τη γραφειοκρατικοποίηση ορισμένων οργανωτικών και συνδικαλιστικών δομών, αλλά και την αδυναμία δημιουργίας δομών αυτοοργάνωσης.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει η απάντησή του σε ερώτηση που τέθηκε, σχετικά με το αν συζητήθηκε η ανάληψη ένοπλου αγώνα από την APPO, για άμυνα ενάντια στην κρατική και παρακρατική τρομοκρατία. Είπε χαρακτηριστικά ότι «στην Οαχάκα υπήρχαν 500 οικογένειες που θρηνούσαν. Αν παίρναμε τα όπλα, οι οικογένειες αυτές θα γίνονταν χιλιάδες». Αναφέρθηκε, τέλος, στη σχέση που είχαν οι εξεγερμένοι με την Chiapas, η οποία επέδειξε αλληλεγγύη στον αγώνα τους, αλλά και στην πολιτική κατάσταση στη λατινική Αμερική, γενικότερα.

Μετά το τέλος της εκδήλωσης, είχαμε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε με τον Omar Olivera Espinosa και να του θέσουμε κάποια ερωτήματα.

«B»: Ποιες πιστεύετε πως είναι οι συνθήκες που πρέπει να υπάρχουν σε έναν αγώνα, έτσι ώστε αυτός να γενικευθεί και να εξελιχθεί σε αγώνα ολόκληρης της κοινωνίας;

Ο.Ο.Ε.: Κατ' αρχήν, θα πρέπει να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις. Ένας αγώνας δεν γεννιέται από τη μια μέρα στην άλλη, αυθόρμητα. Έχει να κάνει με διάφορους παράγοντες και κυρίως με το ποιος κατέχει την εξουσία και ποιος την ασκεί. Η κακή άσκηση της εξουσίας μπορεί να δώσει το έναυσμα για την κινητοποίηση των μαζών. Το είδαμε στη Λατινική Αμερική, με τις στρατιωτικές δικτατορίες, αλλά και στο Μεξικό το ίδιο, όταν η εξουσία ασκείται προς όφελος όσων για τα συμφέροντά τους αφήνουν το λαό στο περιθώριο. Ένας παράγοντας ακόμη είναι οι συνθήκες ζωής, η περιθωριοποίηση, η καταστολή, που ξυπνούν το αίσθημα της ελευθερίας, κάτι από το οποίο ξεκινούν όλα τα κινήματα.

«B»: Είναι η αποϊδεολογικοποίηση ένα μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού;

Ο.Ο.Ε.: Τις ιδεολογίες δεν πρέπει να τις αφήσουμε. Απλά πρέπει να τις συζητάμε και από κει και πέρα, στη βάση ενός κοινού σκοπού, να επιχειρηματολογούμε. Δεν είμαστε όλοι αντίθετοι στο να εκπροσωπεί κανείς μια τάση, αν αυτή εμπλουτίζει το διάλογο και δίνει προτάσεις για τον κοινό σκοπό. Οι ιδεολογίες είναι απαραίτητες, αλλά πρέπει να υπάρχουν με όρους συναδέλφωσης έτσι ώστε να επιτρέπουν στο παιχνίδι του διαλόγου να γεννά μορφές, σύμφωνα με τις οποίες να υπάρχει κοινή οργάνωση για τη συνέχιση του αγώνα και να μη μας χωρίζουν τελικά στην όλη ιστορία.

«B»: Αν και οι αγώνες δεν πηγαίνουν χαμένοι, η εξουσία, όπως φαίνεται, μπορεί να αγνοήσει τους αγώνες και να «κερδίσει». Ποια είναι τα βήματα μετά από μια «ήττα»;

Ο.Ο.Ε.: Μετά την καταστολή, είδαμε ότι η πολιτική και η οικονομική εξουσία δεν πρόκειται να αφήσουν ένα κίνημα να νικήσει. Είναι σαν να λέμε ότι ένας λαός έχει τις δυνατότητες να κυβερνήσει τον εαυτό του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο κάθε ηγεμονικό πολιτικό κόμμα θεσπίζει νόμους και στηρίζει την επέμβαση της αστυνομίας, ώστε αυτή να καταστέλλει. Είναι οι δυο τρόποι καταστολής. Αυτό που μένει μετά την καταστολή, είναι το να μαθαίνουμε. Να μαθαίνουμε ποια ήταν τα λάθη. Αν υπάρχουν πολλοί νεκροί, φυλακισμένοι, αγνοούμενοι, αυτό πάει να πει ότι και το κίνημα απέτυχε σε κάτι. Γιατί κάτι σημαντικό είναι να αποφευχθεί ο πόνος.

«B»: Ποια ήταν τα όρια του κινήματος;

Ο.Ο.Ε.: Τα όρια που είχαμε θέσει ήταν η εκ βάθρων αναδιοργάνωση της πολιτείας της Οαχάκα και της άσκησης της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής εξουσίας. Ονειρευόμασταν και συνεχίζουμε να ονειρευόμαστε να αναδιοργανώσουμε την πολιτεία της Οαχάκα από τη ρίζα, ως τη ρίζα. Και αυτά ήταν τα όρια που είχαμε θέσει. Χωρίς αμφιβολία, μετά την καταστολή, συνεχίζουμε να σκεφτόμαστε για το πώς θέλουμε να ζήσουμε. Κάτι σημαντικό που μας έδωσε ο αγώνας ήταν να καταλάβουμε το πώς θέλουμε να ζήσουμε, χωρίς την καταστολή και την κακή διακυβέρνηση. Αυτό που τώρα μεγαλώνει μέσα μας είναι η σκέψη για το πώς μπορούμε να ζήσουμε όλοι μαζί.

«B»: Μιλήσατε σχετικά με την οργάνωση. Πιστεύετε ότι η οργάνωση στη βάση των αναγκών αποτελεί ένα μοντέλο για τους μελλοντικούς αγώνες;

Ο.Ο.Ε.: Ναι, δεν μπορούμε να αμελούμε πως η οργάνωση, μια οργανωτική δομή, είναι ένα μέσο που μπορεί να λειτουργήσει για την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων, αλλά υπάρχει επίσης σαν τέτοιο και το αίσθημα αξιοπρέπειας ενός λαού.

«B»: Πώς βλέπετε την ιδέα μιας σταθερής οργάνωσης του παγκόσμιου κινήματος;

Ο.Ο.Ε.: Σε έναν κόσμο όπου το κεφάλαιο, η καταστολή παγκοσμιοποιούνται, θέλω να πιστεύω πως μπορεί να παγκοσμιοποιηθεί και η ελπίδα.

Συνέντευξη με τον αναρχικό συγγραφέα Peter Gelderloos

Ο Peter Gelderloos είναι ένας θαυμάσιος νέος αμερικάνος συγγραφέας. Ταξιδεύει εδώ και έξι μήνες σε όλη την Ευρώπη και κατέβαλε πολλές προσπάθειες (μέσω δημοσιεύσεων, διαλέξεων και οργάνωσης) να βοηθήσει το αντιφασιστικό και το αντι-ομοφοβικό κίνημα στην Ανατολική Ευρώπη και στα Βαλκάνια. Η ικανότητά του να συζητά και να επιχειρηματολογεί είναι απίστευτη και αυτό μας βοήθησε πολύ να καταλάβουμε τις συνθήκες στις οποίες βρίσκεται το αμερικάνικο αναρχικό κίνημα όπως επίσης τα προβλήματα και τους περιορισμούς που αντιμετωπίζουν οι αμερικάνοι σύντροφοι. Περισσότεροι από 150 άνθρωποι παρευρέθηκαν στη διάλεξή που διοργάνωσε το Κενό Δίκτυο (Θεωρία, Ουτοπία, Συναίσθηση, Εφήμερες Τέχνες) στο Nosotros στις 7 Μαρτίου 2007 και για σχεδόν 3 ώρες ο Peter Gelderloos χρησιμοποίησε τον χάρτη της Αμερικής για να εξηγήσει σε μας τι συμβαίνει σε όλες τις περιοχές και για να απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις μας.

Αυτή είναι μια συνέντευξη του Peter Gelderloos που επιμελήθηκε η Θεοδοσία Δουτσίου και το «Εργαστήριο Κοσμο-Πολιτικής Συνειδησης» του Κενού Δικτύου για την εφημερίδα Βαβυλωνία.

1. Γιατί είστε αναρχικός;

Είμαι αναρχικός για ποικίλους λόγους, σχετικούς με την προσωπικότητά μου, τη βιωμένη εμπειρία μου, την ανάλυσή μου για τον κόσμο γύρω μου. Κάθε ημέρα βρίσκω νέους λόγους, και πολλοί από αυτούς προέρχονται από το γεγονός ότι κανένας δεν ξέρει πώς να εκπληρώσει τις ανάγκες μου καλύτερα από εμένα τον ίδιο, και εφ' όσον επιτρέπεται σε μια ελίτ να ελέγχει τη ζωή μου, πρέπει να την πολεμήσω. Μια μεγάλη επιρροή για εμένα ήταν ότι πέρασα έξι μήνες στη φυλακή για μια παράνομη διαμαρτυρία, και έτσι δεν θα μπορούσα ποτέ να αισθανθώ απολύτως ευτυχής εφ' όσον ξέρω ότι κάποιοι άνθρωποι ζουν όλη την ζωή τους πίσω από τα κάγκελα μιας φυλακής... Η κοινωνία μας απαντά σε κάθε διαμάχη με την τιμωρία και το διαχωρισμό και όχι με τη συμφιλίωση και τη συνεργασία.

2. Πιστεύεις ότι εάν παρατούσαμε τα πανεπιστήμιά μας, τις δουλειές μας και τις ιδιοκτησίες μας αυτό θα μπορούσε

να είναι μια αφετηρία για μια «ελεύθερη» ζωή;

Ναι, σίγουρα, το να τα παρατήσεις όλα αυτά είναι μια αφετηρία για την οικοδόμηση μιας ελεύθερης ζωής. Η παραμονή όμως στα πανεπιστήμια ή στις εργασίες μας, είναι επίσης μια αφετηρία. Η αφετηρία είναι εδώ, κάτω από τα πόδια μας. Η αυτονομία και ο αληθινά ελεύθερος χρόνος που κερδίζεις με το να τα παρατήσεις μπορούν να μας επιτρέψουν να πολεμήσουμε το σύστημα και να βάλουμε τις βάσεις ενός πολιτισμού που μπορεί να αντικαταστήσει τον καπιταλισμό. Αλλά δεν μπορεί ο καθένας να τα παρατήσει -οι φυλακισμένοι, οι εργαζόμενες μητέρες, οι λαοί που αντιμετωπίζουν γενοκτονία.

Το «να τα παρατήσεις» σημαίνει πως έχεις κάποια βασικά προνόμια για «να παρατήσεις» και αυτό μοιάζει να το ξεχνάνε πολλοί νεαροί αναρχικοί στις Η.Π.Α. όταν τα παρατάνε... Αυτό δημιουργεί πολλά προβλήματα καθώς παράγεται μια αλαζονική υπο-ομάδα για την οποία δεν είσαι αναρχικός αν δεν οδηγιάς ποδήλατο ή αν δεν έχεις κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Είναι πεισιτισμός. Είμαστε όλοι μέρος του συστήματος, και εάν μπορούσαμε πραγματικά να «τα παρατήσουμε» δεν θα υπήρχε καμία ανάγκη να αγωνιστούμε. Αλλά ο καπιταλισμός και το κράτος δεν είναι εθελοντικές δραστηρι-

ότητες. Η παραμονή μας μέσα στο σύστημα, όταν πρόκειται για το σχολείο ή τις εργασίες μας μπορεί να μας επιτρέψει να διατηρήσουμε επαφή με τους άλλους ανθρώπους, να καταλάβουμε την πραγματικότητά τους, και να διαδώσουμε τις ιδέες μας σε αυτούς. Απαιτεί ισορροπία: αν ακολουθήσεις πάρα πολύ τη μια κατεύθυνση τότε απομονώνεσαι. Ακολούθησε πάρα πολύ την άλλη κατεύθυνση και τότε γίνεσαι συνένοχος, δεσμεύεσαι στο σύστημα. Και στα δύο σενάρια το κράτος κερδίζει.

3. Έτσι, πόσο φυλακισμένοι είμαστε στις «κανονικές μας ζωές» και πόσο η «κανονική ζωή» μας περιορίζει;

Ο καθένας μας είναι φυλακισμένος, ακόμη και εκείνοι που νομίζουν ότι έχουν «ξεφύγει». Ευτυχώς, στην Ελλάδα οι άνθρωποι δεν έχουν έναν μπάτσο μέσα στο κεφάλι τους όπως στις Η.Π.Α. Παρακαλώ: Διατηρήστε τους τρόπους σας! Αλλά ένα πράγμα που μου φαίνεται ότι αναπτύσσεται λίγο περισσότερο στις Η.Π.Α., αν και είναι ακόμα σε στοιχειώδες στάδιο, είναι το ξερίζωμα των αυταρχικών τρόπων επικοινωνίας και έκφρασης της διαφωνίας ανάμεσα στους συντρόφους, πράγματα που διαφεύγουν της προσοχής των περισσότερων αναρχικών που μου έρχονται τώρα στο μυαλό.

Αυτό σημαίνει να ξεριζώνεις τις πατριαρχικές συμπεριφορές, να φροντίζεις ώστε να έχεις συζητήσεις όπου οι γυναίκες συμμετέχουν εξίσου ή κοινότητες απαλλαγμένες από τις κανονιστικές νόρμες οι οποίες να μπορούν να συμπεριλαμβάνουν και αλλόκοτους, μαύρους, «αδελφές και λεσβίες» εκτός από τους «νορμάλ» λευκούς ετεροφυλόφιλους άντρες. Αυτό σημαίνει ότι η φυλετική βία είναι ένα πρόβλημα ακόμα και μεταξύ των αναρχικών και πρέπει να βρούμε τους τρόπους να απαλλάξουμε τους κύκλους μας από τους αποκλεισμούς και τις κακοποιήσεις που συνεχίζονται εδώ και χιλιετίες. Υπάρχει λοιπόν η ανάγκη να αναπτυχθούν μέθοδοι διαφωνίας και απόφασης που να βασίζονται σε μια νοοτροπία θεραπευτικής συνάντησης των αναγκών παρά στην τιμωρία και το «σωστό και λάθος». Ακόμα και αν το κράτος κατέρρεε σήμερα, οι αναρχικοί ίσως να μην ήταν σε θέση να κάνουν μια επανάσταση. Εδώ είναι που μιλάω πολύ για τη φυλακή. Βασιζόμαστε στις φυλακές. Εάν ένας αναρχικός βίαζε έναν άλλο (αυτό συμβαίνει, αν και συχνά αγνοείται)... τι θα κάναμε εμείς; Το να λέγαμε ότι ένα τέτοιο πρόσωπο δεν είναι ένας αναρχικός, το να τον εξορίζαμε, δεν είναι λύση. Η απομόνωση και η τιμωρία του ένοχου προσώπου δεν είναι λύση, όπως έχει αποδείξει η εμπειρία του κράτους. Έχουμε όμως εμείς την οποιαδήποτε ιδέα του τι θα κάναμε χωρίς τις φυλακές;

4. Έχετε σκεφτεί ακόμη και για μια στιγμή ότι οι ενέργειές μας, οι διαδηλώσεις, τα μανιφέστα, τα βιβλία, τα φεστιβάλ, τα γεύματα, οι διαλέξεις, τα ντοκιμαντέρ είναι μια σταγόνα στον ωκεανό και ότι δεν υπάρχει κανένα νόημα στο να κάνεις κάτι ή ότι δεν υπάρχει κανένας σκοπός σε αυτό που κάνεις;

Καλά... πολύ συχνά οι ενέργειές μας είναι ακριβώς αυτό, μια σταγόνα στον ωκεανό. Στην πόλη μου στην West Virginia είμαστε μόνο καμιά εικοσαριά αναρχικοί. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού που ζει εκεί πιθανώς δεν ξέρει καν ότι υπάρχουμε. Αλλά μερικές φορές είμαστε ένα κύμα και μερικές φορές είμαστε ακόμη και τυφώνας ή «τσουνάμι». Το 1999, οι αναρχικοί στο Σιάτλ κατέλαβαν ή τουλάχιστον διατάραξαν την φαντασία ολόκληρης της χώρας. Εδώ στην Ελλάδα, εσείς οι αναρχικοί έχετε ολόκληρη την χώρα που μιλά για σας, ακόμα και οι malakes στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, αναγνωρίζουν ότι αυτό που συμβαίνει είναι ένας πόλεμος. Στα Εξάρχεια οι αναρχικές αφίσες ξεπερνούν κατά πολύ σε αριθμό και ποιότητα τις εμπορικές διαφημίσεις. Αυτό πρέπει να συμβεί παντού. Θα μπορούσα να πω ότι ακόμα και αν επρόκειτο ο κόσμος να τελειώσει αύριο πάλι θα άξιζε να

επαναστατήσουμε σήμερα γιατί το να αγωνίζεσαι για την λευτεριά είναι μέρος τού να είσαι ζωντανός, δεν είναι μια καλλιέργεια για το μέλλον. Αλλά δεν θα ήθελα η επανάσταση να είναι το όπιο των αναρχικών. Θα ήταν πραγματικά προσβλητικό να μην πολεμήσουμε για να νικήσουμε. Για να μετασηματίσω τη μεταφορά, οι δράσεις μας δεν είναι ένας ωκεανός, είναι μια δημιουργημένη από τον άνθρωπο δεξαμενή, και οι άνθρωποι που την έφτιαξαν και την διατηρούν ήξεραν και ξέρουν τι κάνουν, έχουν κάποιους απώτερους στόχους. Πρέπει να έχουμε στρατηγικούς στόχους και συγκεκριμένους απώτερους σκοπούς, να επεκτείνουμε αυτές τις στιγμές που είμαστε «τσουνάμι» και να καταλαβαίνουμε τι είναι αυτό που τις καθιστά εφικτές έτσι ώστε να μπορούμε να διευρύνουμε την πηγή τους. Αυτό δεν είναι ένα κάλεσμα για μια ενιαία στρατηγική, επειδή μια τέτοια προτακτική έχει πολλά κοινά χαρακτηριστικά με το κράτος. Είναι καλύτερα να επιτίθεσαι στο κράτος από πολλές γωνίες, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάς ότι το κράτος ξέρει πολύ καλά πώς να διαχειριστεί και ένα κοπάδι και ένα χαοτικό πλήθος. Πρέπει να σκεφτούμε περισσότερο για το πώς να πάρουμε αυτές τις μικρές σταγόνες, αυτές τις ευκαιρίες που βρίσκονται μπροστά μας, και με αυτές να αλλάξουμε το τοπίο, να υπονομεύσουμε την κρατική δύναμη, να ξεσηκώσουμε την μαζική εξέγερση και να κερδίσουμε.

5. Ποια είναι η άποψή σας για τις συζητήσεις, τις διαφωνίες και τις συγκρούσεις ανάμεσα στις αναρχικές παραδόσεις και τις αντίστοιχες στρατηγικές μεθόδους τους;

Σκέφτομαι ότι συνήθως και οι δύο πλευρές των διαφόρων συζητήσεων και διαφωνιών κάνουν περιστασιακά πολύ ευφυείς σκέψεις, σωστά σχόλια και εστιάζουν σε πολύ ενδιαφέροντα σημεία. Αλλά σε ένα μεγάλο μέρος τους, πολλές από αυτές είναι ηλίθιες, δογματικές, επαρμένες και ορθοδοξολογικές λογομαχίες, πράγματα που έπρεπε δηλαδή να είναι στο μονοπώλιο των θεολόγων. Πολλοί αναρχικοί φαίνονται τυφλοί στο πραγματικό πνεύμα της Αρχής, και προσκολλώνται στις βασικές αξίες του δυτικού πολιτισμού, όπως το μονοθεϊσμό, την αντικειμενικότητα, το δικαίωμα της παρέμβασης και της επιβολής. Υπάρχουν πολλά διαφορετικά είδη ανθρώπων, άνθρωποι με διαφορετικές ανάγκες και άρα για αυτό τον λόγο είναι αναγκαίο να υπάρχουν πολλές διαφορετικές στρατηγικές πολλών διαφορετικών αναρχικών. Αλλά οι δυτικοί αναρχικοί πάρα πολύ συχνά θεωρούμε τις διαφορετικές στρατηγικές ως απόδειξη για το ότι η μια πλευρά είναι σωστή και άλλη κάνει λάθος. Κάνουμε έναν διαχωρισμό και μια διχοτόμηση ή μια σταυροφορία στην οποία τελικά πρέπει να υπάρξει μια ένταση

ή μια ισορροπία. Δεν μπορούμε να πιστέψουμε σε έναν θεό, αλλά πιστεύουμε ακόμα σε μια αλήθεια, και σκεφτόμαστε επίσης ότι έχουμε το δικαίωμα του ιεραποστόλου να επιβάλουμε αυτήν την αλήθεια σε όλους τους άλλους ανθρώπους. Σκέφτομαι ότι αυτός είναι ένας λόγος για το ότι σχεδόν όλοι οι αναρχικοί είναι λευκοί. Η παράδοσή μας είναι ευρωκεντρική, και δεν ακούμε αρκετά άλλους ανθρώπους, δεν επιτρέπουμε σε άλλους ανθρώπους να προσαρμόσουν τον αναρχισμό στις ανάγκες τους χωρίς να τους καταγγείλουμε. Για παράδειγμα, σκέφτομαι τους «εξεγερσιακούς» αναρχικούς και τους «οργανωτικούς», για να αναφερθώ σε μια από τις συζητήσεις... Και οι δύο «παραδόσεις» έχουν διαφορετικές δυνατότητες και αδυναμίες που θα μπορούσαν να συμπληρώσουν η μια την άλλη εάν υπήρχε περισσότερη αλληλεγγύη, αλλά σκέφτομαι ότι και οι δύο χάνουν πολλά όταν αδυνατούν να κατανόησουν την υπεροχή του λευκού ανθρώπου ως σύστημα κυριαρχίας και ιεραρχίας τόσο σημαντικό όσο ο καπιταλισμός ή το κράτος. Κάποιοι άλλοι αναγάγουν τα πάντα στις κοινωνικές και οικονομικές τάξεις και ελαχιστοποιούν τη σημασία της εμπειρίας των ανθρώπων που έχουν καταπιεστεί με απολύτως διαφορετικούς τρόπους... Άλλοι για παράδειγμα, πιστεύοντας ότι όλοι καταπιέζονται με τον ίδιο τρόπο και επειδή οι φυλετικοί διαχωρισμοί είναι βασισμένοι στο ψέμα αγνοούν τα πολύ πραγματικά αποτελέσματά των φυλετικών διαχωρισμών. Στο Μεξικό, οι άνθρωποι έχουν αναπτύξει έναν γηγενή, ιθαγενικό αναρχισμό (παραδείγματος χάριν οι Magonistas στην Oaxaca). Σαφώς αυτή είναι μια ισχυρή παράδοση η οποία αντικαθιστά τον δυτικό μονοθεϊσμό με έναν πλουραλισμό επιρροών από πολλούς τοπικούς ιθαγενικούς πολιτισμούς. Αλλά δυστυχώς, όπως μοιάζει αυτονόητο οι περισσότεροι λευκοί αναρχικοί έχουν αγνοήσει την ανάπτυξη αυτών των κινημάτων. Όμως... εάν δεν μπορούμε να διδαχθούμε από τους συμμάχους μας, τότε είμαστε ένα νεκρό κίνημα.

Σίου Δουτσιού

Τα βιβλία του Peter Gelderloos μπορούν να βρεθούν στο Αναρχικό εκδοτικό site www.akpress.org

- Consensus: A New Handbook For Grassroots Political, Social And Environmental Groups
- In Struggle For Liberation: Thoughts On Destroying The State And Creating Anarchy
- World Behind Bars: The Expansion Of The American Prison Sell
- Letters From Young Activists: Today's Rebels Speak Out
- How Nonviolence Protects The State
- What Is Democracy?

Κείμενά του επίσης υπάρχουν στο internet, στο site που επιμελείται μαζί με τον φίλο του Niels www.signalfire.org

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Nosotros"

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2007

Πέμπτη 12

Κενό Δίκτυο (Θεωρία, Ουτοπία, Συναίσθηση, Εφήμερες Τέχνες)
Διάλεξη-Συζήτηση πάνω στις θέσεις του φιλοσόφου Κώστα Καλοκαιρινού «Χρόνος και Λόγος».

Παρασκευή 13

«Κοινωνικά Κινήματα και Κρατική Καταστολή στη Βρετανία».

Ομιλία-Συζήτηση από τα μέλη της Συντακτικής Ομάδας του περιοδικού **Voices of Resistance from Occupied London** (Φωνές Αντίστασης από το Κατεχόμενο Λονδίνο).

Δευτέρα 16 Θεατρική Παράσταση **«Τα Καινούργια Ρούχα του Βασιλιά»**

+ **Τρίτη 17** από την θεατρική ομάδα **«Nosotros»**. Ώρα: 21:30

Τετάρτη 18

«Η Επικαιρότητα του Κώστα Παπαϊωάννου στη πολιτική πάλη σήμερα»

Συζήτηση με αφορμή το βιβλίο του Νίκου Σέργη **«Από την Φιλοσοφία της Ιστορίας, στην Ιστορία της Φιλοσοφίας».**

Ομιλητές: **Νίκος Σέργης** ερευνητής, **Παναγιώτης Καλαμαράς** εκδότης (Ελευθεριακή Κουλτούρα), **Βασίλης Τομανάς** εκδότης (Νησιδές).

Πέμπτη 19

Κενό Δίκτυο: «Περιβάλλοντα Λέξεων» **multi media δρώμενο ποίησης.**

Ήχος: **Monochrome, Απευθείας Σύνδεση, d.j. Kinetatix.** Λέξεις: Γιάννης Ραουζαίος, Τάσος Σαγρής, Θεοδοσία Δουτσιού. *Προβολές:* Εργαστήριο Οπτικής Τέχνης του Κενού.

Παρασκευή 20

Μουσικό δίσρο χωρίς μικρόφωνα με Ρεμπέτικα τραγούδια από το μουσικό σχήμα **«Ταξική Κομπανία»**. Ώρα:22:00

Σάββατο 21

Οι Τέχνες συναντιούνται με αφορμή το βιβλίο του Δημήτρη Τσεκούρα

«Η ομορφιά σου» (εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα) και την ομότιτλη έκθεση Φωτογραφίας-Video του **Δημήτρη Καρπέτη**. Αποσπάσματα διαβάσει η ηθοποιός **Δήμητρα Γκλιότη** και ο **Συγγραφέας**. Τραγουδά και παίζει το γκρουπ **MAGIC DE SPELL**. Εικαστική επιμέλεια: **Ορέστης Τάσης**. Ώρα: 20:30

Δευτέρα 23 Θεατρική Παράσταση **«Τα Καινούργια Ρούχα του Βασιλιά»**

+ **Τρίτη 24** από την θεατρική ομάδα **«Nosotros»**. Ώρα: 21:30

Πέμπτη 26

«Εναλλακτική Διαβίωση και Διατροφή». Το δικαίωμα επιλογής της τροφής. Μεταλλαγμένα-Χημικά-Βιολογικά τρόφιμα. Ομιλητές: **Παναγιώτης Κουμεντάκης** καθ. & **Άκης Ασπρογέρακας**, Έκθεση φωτογραφίας

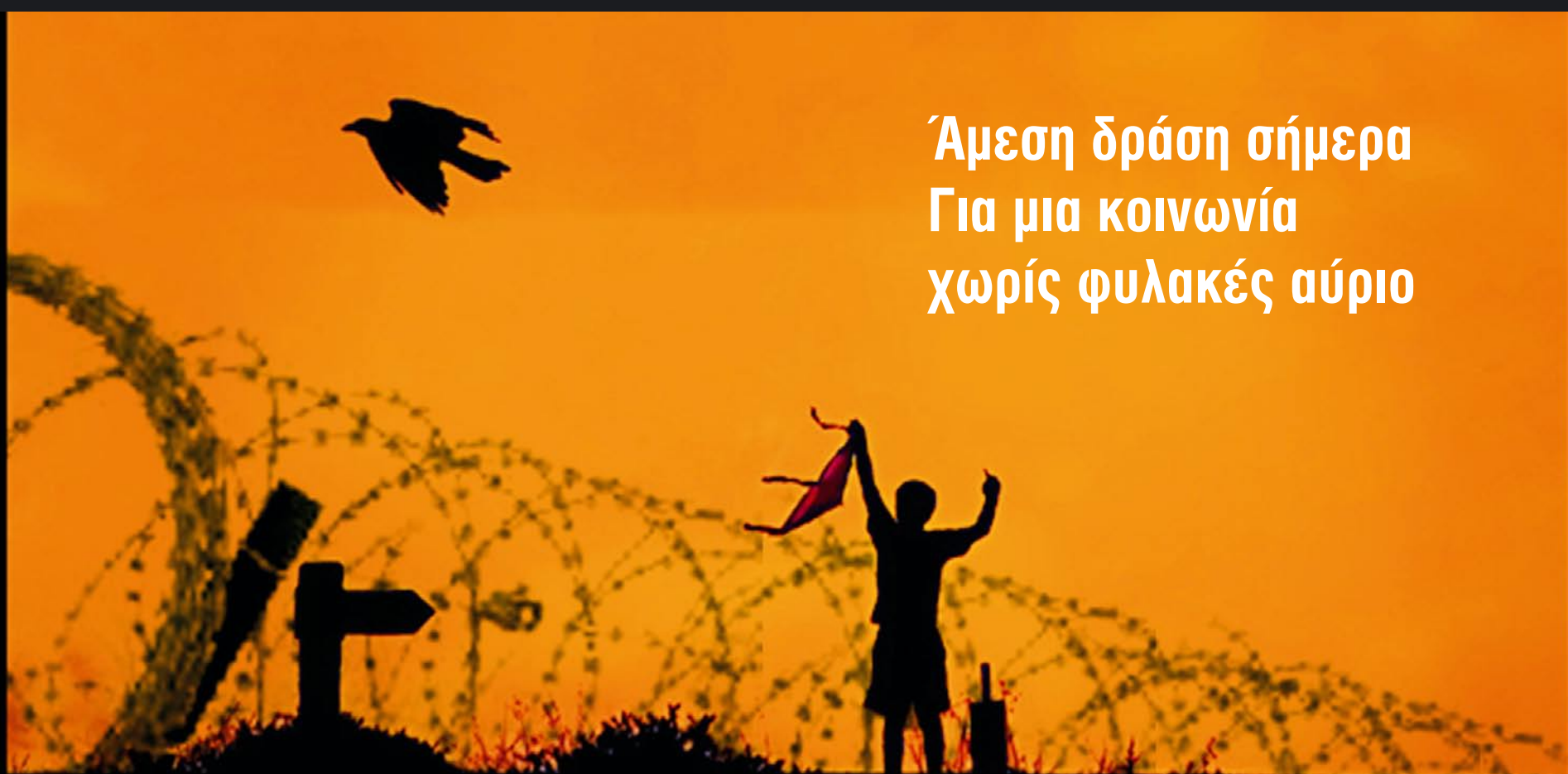
Παρασκευή 27

Μουσικό δίσρο χωρίς μικρόφωνα με Λαϊκά-Ρεμπέτικα τραγούδια από το μουσικό σχήμα **«Τιτάνες»**. Ώρα:22:00

Σάββατο 28

Βραδιά Ζωντανής **Αραβικής Μουσικής** από το συγκρότημα **«Αλ Μαχάμπα»** με συνοδεία **Αραβικής Κουζίνας**. Ώρα: 22:00

Δευτέρα 30 Θεατρική Παράσταση **«Τα Καινούργια Ρούχα του Βασιλιά»** από την θεατρική ομάδα **«Nosotros»**. Ώρα: 21:30

**Άμεση δράση σήμερα
Για μια κοινωνία
χωρίς φυλακές αύριο**

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Οι φυλακές και οι κρατούμενοι σε αυτές, σήμερα έχουν φύγει από το κέντρο δράσης και αιχμής αγώνα από το ευρύτερο κοινωνικό κίνημα, κυρίως όμως από τον αγώνα του Αναρχικού / Αντιεξουσιαστικού χώρου που πάντα επιδείκνυε αγωνιστική συντροφικότητα στους αγώνες των φυλακισμένων και πολιτική και κοινωνική αλληλεγγύη στα κατά καιρούς αιτήματά τους. Εξάλλου στις αγωνιστικές παραδόσεις αυτού του χώρου εντάσσεται το κίνημα των φυλακών της περιόδου '79-'81 και οι μεγάλες κινητοποιήσεις του στις μαζικές εξεγέρσεις του '87 του '90 και του '95.

Η σχεδόν μόνιμη ενασχόληση με την αλληλεγγύη αναρχικών κρατουμένων αλλά και η φυλάκιση πολλών αναρχικών όλα αυτά τα χρόνια θα έπρεπε να έχει οδηγήσει σε πρωτοβουλίες κοινωνικού και πολιτικού χαρακτήρα, όπου θα έπρεπε οι φυλακές και οι κρατούμενοι να έχουν τεθεί στο επίκεντρο του ευρύτερου

κοινωνικού και αντικρατικού αγώνα που διεξάγει αυτός ο χώρος όχι σαν μία συγκυριακή απάντηση αλλά ως θεμελιώδη πολιτική απάντηση της καταπίεσης, της αδικίας και της καταστολής που υφίσταται η κοινωνία στα όρια του σημερινού καθεστώτος κυριαρχίας.

Τα όποια ποιοτικά χαρακτηριστικά διαφοροποιούν τους πολιτικούς και ποινικούς κρατούμενους εξαντλούνται και αίρονται κάτω από τις εγκληματικές συνθήκες και όρια που επιβάλλει η εξουσία για όλους τους κρατούμενους. Θεωρούμε όλους τους κρατούμενους ως κοινωνικούς κρατούμενους ενός καταπιεστικού και εκμεταλλευτικού συστήματος όπου η ποινή έχει εκδικητικό και κατασταλτικό χαρακτήρα και σε καμία περίπτωση σωφρονιστικό.

ΤΡΙΕΤΗΣ ΑΜΝΗΣΤΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΟΙΝΩΝ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Ένα επίσης κρίσιμο ζήτημα που μέχρι τώρα αντιμετωπίζεται πολύ σπάνια από τον ακόμα πιο σπάνιο ανθρωπισμό του εκάστοτε προέδρου της Δημοκρατίας και αφού έχει εκτιστεί ένα μεγάλο μέρος ποινής. Θεωρούμε ότι είναι ένα κρίσιμο και θεμελιώδες ζήτημα αν το δούμε από την πλευρά των εγκλημάτων που εμπεριέχει και τη σαφή ταξική τους αντανάκλαση.

Ένας ολόκληρος προπαγανδιστικός μηχανισμός προσπαθεί να μας πείσει για την αύξηση εγκληματικότητας και την αντιμετώπισή της με ακόμα πιο σκληρά μέτρα. Κι όμως, η συντριπτική πλειοψηφία των φυλακισμένων αποτελείται από τοξικομανείς, μετανάστες και πρώην κρατούμενους. Η εγκληματικότητα (κλοπές, διαρρήξεις, διακίνηση ή κατοχή ναρκωτικών, άλλες μικροπαραβάσεις) που δημιουργούν αυτές οι ομάδες είναι ευθέως αντίστοιχο αποτέλεσμα της κοινωνικής τους θέσης και της νομικής τους υπόστασης. Είναι δηλαδή χαμηλής έντασης εγκληματικότητα αλλά κυρίως ελέγχσιμη και ανακυκλούμενη.

Η τριετής αμνήστευση των ποινών όχι μόνο θα αποσυμφορίζε τις φυλακές -και ούτε συζήτηση για νέες που κυρίως δημιουργούνται με όρους ασφάλειας και καταστολής, και όχι καλύτερων συνθηκών- αλλά θα έθετε και ένα σοβαρότερο πλαίσιο αποδόμησης του μεσαιωνικού σωφρονιστικού συστήματος. Παρά τις αντίθετες διακηρύξεις, η σκληρή εγκληματικότητα στην Ελλάδα παραμένει πολύ περιορισμένη και κυρίως μεμονωμένη. Η σκόπιμη σύγχυση τρομοκρατικής απειλής και εγκληματικότητας δημιουργεί τα φοβικά σύνδρομα που τόσο έχει ανάγκη η εξουσία για να επιβάλει σε όλο το πλέγμα των κοινωνικών σχέσεων τις νέες μεταβολές που δημιουργεί η παγκόσμια επιλογή της κατάστασης έκτακτης ανάγκης με ό,τι αυτό συνεπάγεται σε επίπεδο δικαίου, διεκδικήσεων, δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Η κάθετη εμπέδωσε την ικανότητα της εξουσίας να ορίζει τα όρια συμπεριφοράς και τα δικαιώματα, οργάνωσε μια σχολαστική έρευνα για το σώμα και τον χρόνο του "ενόχου", μια απομόνωση από τον κοινωνικό ιστό όσων απειλούν τη συνοχή του. Το κελί, το εργοστάσιο, το σχολείο, το ψυχιατρείο σε τελική ανάλυση είναι γεννημένα από την ίδια μήτρα. Το άτομο και οι δυνάμεις αντιστάσεις του είναι ο στόχος.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ

Είναι ένα ζήτημα που έχει απασχολήσει τόσο τους ίδιους τους κρατούμενους όσο και το υπουργείο δικαιοσύνης το οποίο είχε εξαιρέσει την προφυλάκιση για πλημμέληματικού χαρακτήρα παραβάσεις. Ωστόσο, σήμερα η προφυλάκιση με τα αναβαθμισμένα κατηγορητήρια και τη σκληροσύνη της στάσης των δικαστών έναντι μιας ηθικής καθαρότητας αποτελούν βασική κατεύθυνση εκδίκηση και εξόντωσης των δικαστικών μηχανισμών απέναντι στις μικροπαραβάσεις.

Εκεί όμως που παίρνει χαρακτηριστικά ομηρίας και προληπτικής καταστολής είναι η ανεξέλεγκτη και χωρίς στοιχεία προφυλάκιση διαδηλωτών. Είναι μια πολιτική επιλογή που στην ουσία αρνείται τη διαλεκτική - πολιτική σχέση μεταξύ κοινωνίας και εξουσίας. Η διαδήλωση μαζί με την απεργία (προφανώς και άλλα μέσα) είναι η μόνη διαδικασία όπου εκφράζεται αυτή η σχέση. Είναι όρος ολοκληρωτισμού όταν συμμετέχοντες ή διοργανωτές σε αυτές τις διαδικασίες βρίσκονται προφυλακισμένοι ουσιαστικά με πολιτική απόφαση. Επειδή αυτές οι επιλογές είναι πρωτίστως πολιτικές ως τέτοιες θα πρέπει να αντιμετωπίζονται. Η χρήση του αντιτρομοκρατικού νόμου στις τελευταίες κινητοποιήσεις για την παιδεία δικαιώνει την αντίθεσή μας σε αυτό το νόμο από το 2001 που δεν είχε στόχο μόνο τις ένοπλες οργανώσεις όπως διατεινόταν, αλλά θα πέρανε σε πολιτικούς χώρους - οι ευρύτερες κινητοποιήσεις. Η δικαιοσύνη ήταν πάντοτε ζήτημα ταξικών συσχετισμών... ως δημιουργήσουμε τους συσχετισμούς.